ஐரோப்பிய வரலாறு

(கி. பி. 1815 முதல் 1945 வரை)

(இரண்டாம் பாகம்)

ஆசிரியர்
மு. ஆரோக்கியசாமி, எம்.ஏ., பிஎச்.டி.,
ரீடர், வரலாற்றுத் துறை, சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்

அமுத நிலையம் பிரைவேட் லிமிடெட்
தேனும்பேட்டை : : சென்னை–18

முதற் பதிப்பு : ஏப்ரல், 1961

விலை ரூ. 3

கபீர் அச்சுக்கூடம், சென்னை (4417)

முகவுரை

ஐரோப்பிய வரலாறு என்ற இந் நூலின் முதற் பாகம் சென்ற ஆண்டு வெளிவந்தது. இது அதன் இரண்டாம் பாகமாகும்.

கி. பி. 1815 முதல் 1945 வரை உள்ள ஐரோப்பாவின் வரலாற்றைக் கூறுவது இதன் நோக்கம். இக்கால ஐரோப்பாவைக் கண்டறிவதற்கு இவ்வரலாறு குறிக்கும் அரசியல் கருத்து வேறுபாடுகள், புதுக் கொள்கைகள், பொருளாதார சமுதாயச் சீர் திருத்தங்கள் என்ற இவை போன்றவையே மங்காத விளக்குகளாம். இந்நூல் இவற்றை விரிவாக எடுத்துக் கூற இடந்தரா விட்டாலும் விளக்கமாக எடுத்துக் கூற முற்படுகிறது.

ஐரோப்பிய வரலாற்றைப் பற்றிய இந்நூலின் இரு பாகங்களும் மாணவர் நலனுக்காக எழுதப் பெற்றவை. இவற்றைப் படித்து அவர்கள் சிந்திக்க வேண்டும், ஆங்கிலத்தில் எழுதப் பட்டுள்ள பல துணை நூல்களையும் கற்கவேண்டுமென்பதே என் நோக்கம். ஆகவே நூலை அளவிற் சிறிதாக்கினேன் ; இது மாணவர்களின் ஊக்கத்தைப் பெரிதாக்குமென்று எதிர்ப்பார்க்கின்றேன்.

முதற் பாகம் வெளிவருவதற்குதவிய நண்பர்களெல்லாம் இதற்கும் உதவியுள்ளார்கள். அவர்கட்கு என் நன்றி. சென்னைப் பல்கலைக் கழகம் இதை யான் எழுத அனுமதி அளித்ததற்கு மறுமுறையும் நன்றி செலுத்துகின்றேன். குறிப்பாக இந்நூலின் இரு பாகங்களையும் சரிபார்த்த தமிழ் வல்லுநர் புலவர் அரசு அவர்கட்கும் இதன் பொருட்குறிப்பு அகராதியைத் தொகுத்து உதவிய K. V. கோபால கிருஷ்ணன், M.A. அவர்கட்கும் எனது மனமுவந்த நன்றி.

மு. ஆரோக்கியசாமி

உள்ளுறை

இயல் 1

நெப்போலியனுக்குப் பின்

வியன்னு மாநாடு—மாநாட்டின் விளைவுகள்—பிரான்ஸில் புரட்சி—லூயி பிலிப்பேயின் ஆட்சி—லூயி நெப்போலியன் (மூன்ரும் நெப்போலியன்)—கிரிமியப் போர்

I

நெப்போலியனை ஹெலினுத் தீவுக்கு அனுப்பிய பின் ஐரோப்பிய அரசியல் தலைவர்கள் வியன்னு நகரில் ஒரு மாநாடு கூட்டினுர்கள். இதற்கு வியன்னுக் காங்கிரஸ் என்று பெயர். அம் மாநாட்டில் கூடிய அரசியல்வாதிகளின் முக்கிய நோக்கம் என்னவாயிருந்திருக்குமென்பதை நாம் எளிதில் உணரக்கூடும். இனிமேல் புரட்சி என்பதே ஐரோப்பாவின் எல்லைக்குள் நுழையாமல் தடுக்க வேண்டுமென்பதே அவர்களுடைய நோக்கம். இதற்கு வழியாக ஐரோப்பாவின் பல நாடுகளின் எல்லையைத் திருத்தி அமைக்க வேண்டியதவசியமாயிற்று. பிரெஞ்சுப் புரட்சியாலும், இன்னும் அதைவிட மாவீரன் நெப்போலியனுடைய வெற்றிகளாலும் இவற்றின் எல்லைகள் மிகுந்த மாற்றமடைந்திருந்தன. இதனுல் ஐரோப்பிய நாடுகளினிடையே மனத்தாங்கலும் மனக்குறையும் ஏற்பட்டிருந்தன. இவை பல புரட்சிகளுக்கும் போருக்கும் அடிகோலக்கூடும். இதை நீக்க வேண்டுமென்பதே வியன்னு மாநாட்டின் முக்கிய நோக்கமாகும். ஒரே சொல்லில் சொல்ல வேண்டுமானுல் ஐரோப்பாவின் நாட்டுப்படம் மாநாட்டின் முன்னே தகுந்த மாறுதல்களடையக் காத்திருந்தது. இதைச் செய்வதோ மிகக் கடினமான செயலாக இருந்தது. 1648-ஆம் ஆண்டில் கூடிய வெஸ்ட்பேலிய உடன்படிக்கைக் கூட்டத்திற்குப் பின் ஐரோப்பிய வரலாற்றிலேயே மிக முக்கியக் கூட்டமாகக் கருதப்பட வேண்டியது இந்த வியன்னு மாநாடு.

எவ்வளவு தொலைவு இது தனது வேலையை வெற்றிகரமாக

முடித்தது என்பதைக் கூறுவதே இவ்வியலின் நோக்கம். முதலில் இந்த மாநாடு பிரான்ஸ் நாட்டின் எல்லைகளைச் சீர்படுத்தத் துவங்கியது. நெப்போலியன் ஒரு பேரரசையே ஏற்படுத்திச் சென்றிருந்தான். அதை மாற்றி அமைப்பதில் முக்கியமாகப் பிரஞ்சுப் பேரரசின் ஜெர்மன் பகுதிகளைப் பிரித்துப் பிரான்ஸை யும் ஜெர்மனியையும் இரு தனி நாடுகளாக இயங்கச் செய்ய வேண்டுமென்பதையே குறிக்கோளாக வியன்னுவில் கூடிய அரசியல்வாதிகள் கொண்டார்கள். பிரான்ஸினிடமிருந்து சில ஜெர்மன் பகுதிகளைத் தனியாகப் பிரித்து அவற்றை ஜெர்மனி யுடன் சேர்த்து ஜெர்மனி நாட்டை உறுதிப்படுத்த முதலில் திட்ட மிடப்பட்டது.

ஆனால் ஜெர்மன் நாட்டை உறுதிப் படுத்துவதென்பது அவ்வளவு எளிய வேலையாக இருக்கவில்லை. நீண்ட காலமாக ஜெர்மன் நாடு பல சிறிய நாடுகளாகச் சிதறுண்டு கிடந்தது. வெஸ்ட்பேலிய உடன்படிக்கையின்போது இந்நாடு 350 சிறு நாடுகளாக இருந்ததென்பதை நாம் முன்னரே அறிவோம். ஜெர்மனியின் ஒன்றிப்புக்கு இது ஒரு பேரிடையூறென்றறிந்த வியன்னு மாநாட்டார் இந்த 350 சிறு நாடுகளை 35 சிறு நாடுகளா கச் செய்தார்கள். ஆயினும் ஒற்றுமை விளையவில்லை. அதற்குப் பதிலாக ஜெர்மனியின் வட பகுதியில் பிரஷ்யாவும் தென் பகுதியில் பவேரியாவும் நாட்டின் தலைமைப் பதவியைக் கைப்பற்ற எண் ணின. வியன்னு மாநாட்டினரோ ஆஸ்திரியாவை ஜெர்மனியின் தலைமைப் பதவிக்கு நியமித்திருந்தார்கள். ஆஸ்திரியா பலங் கொண்ட நாடு. அங்கு மெட்டர்ரிச் என்னும் அரசியலறிஞர் தலைவ ராயிருந்தார். இருந்தும் ஆஸ்திரியாவாலும் இந்நிலைமையை ஏற்று நடத்தக்கூடவில்லை. வியன்னு ஏற்பாட்டின்படி பல நாட்டு மக்கள் அதன் ஆதிக்கத்தின்கீழ் அப்போது முடங்கிக் கிடந்தார் கள். போஹேமியர், ஹங்கேரியர், இத்தாலியர், போலந்து நாட்டி னர், செர்வியர், ருமேனியர் என்ற பல இனத்தினர் ஆஸ்திரிய ஆதிக்கத்தின்கீழ் இருந்து வந்தனர். அவர்கள் எல்லோரையும் கட்டுப்படுத்தி ஆட்சியை நடத்துவதென்பது ஆஸ்திரிய நாட்டிற் குப் பெருந்தொல்லையாயிருந்தது.

இனி இத்தாலியின் நிலைமையைக் கவனிப்போம். பல சிறு நாடுகளாகப் பிரிந்திருந்த இத்தாலி நாடும் ஆஸ்திரிய நாட்டின் ஆதிக்கத்தின்கீழ் ஒன்றுபட்டிருக்க வியன்னு மாநாட்டினர் தீர் மானித்தார்கள். வெனிஷியா, லாம்பர்டி பிரதேசங்களைப் பல காலம் ஆஸ்திரிய மன்னர் ஆண்டுவந்தார். மொடேனு, பார்மா,

டஸ்கனி முதலிய சிறு நாடுகள் ஆஸ்திரியாவோடு நட்புறவு பூண்டிருந்தன. ஆயினும் நேப்பிள்ஸ், சிசிலி, பியட்மன்ட், சேவாய் நாடுகளைக் கட்டுப்படுத்தி ஆட்சி செலுத்துவதென்பது ஆஸ்திரியாவிற்கு எளிதாயிருக்கவில்லை. நேப்பிள்ஸிலும், சிசிலியிலும், பூர்பன் மன்னர்கள் ஆட்சி செலுத்தினுர்கள். பியட்மன்ட், சேவாய் நாடுகள் சார்டினியா மன்னர் கையிலிருந்தன. பலம் கொண்ட சார்டினியா மன்னர் இத்தாலி முழுவதையுமே தன்னுடைய ஆட்சியின்கீழ்க் கொண்டுவருவதற்குத் திட்டமிட்டிருந்தார். இந்நிலையில் ஆஸ்திரியா நாடு இத்தாலியில் ஒற்றுமையை ஏற்படுத்துவதோ, தனது ஆட்சியை அங்கு நிலைநிறுத்துவதோ எளிதில் இயல்வதாக இல்லை. இன்னும் வியன்னு மாநாட்டார் பெல்ஜியம் நாட்டையும், ஹாலந்து நாட்டையும் ஒன்றுபடுத்தி இணைந்த பகுதிக்கு ஹாலந்து மன்னரை அரசனுக நியமனம் செய்தார்கள். இவ்விரு நாடுகளுக்குமிடையே எவ்வளவோ வேறுபாடுகள் இருந்தன. இந்த இரு நாட்டு மக்களுக்குமிடையே எவ்வகைத் தொடர்பும் இருக்கவில்லை. அவர்கள் இருவரும் இரு வகுப்பினர் என்றே கொள்ளவேண்டும். அது மட்டுமல்ல, இவர்களிடையே பகை மனப்பான்மை பன்னெடுங்காலமாய் உலவி வந்தது. அவர்களிடையில் மொழியில் வேற்றுமை, மதத்தில் வேற்றுமை, பழக்க வழக்கங்களில் வேற்றுமை என பல வேற்றுமைகள் நிலவின. இத்தகைய காரணங்களால் இவர்களிடையே வியன்னு ஏற்படுத்திய ஒற்றுமை நிலைக்கவில்லை. சுவீடன் நாட்டையும் நார்வே நாட்டையும் இணைத்துச் சுவீடன் நாட்டு மன்னர் பதினன்காம் சார்லஸின் அடியில் அவற்றை இப்போது கொண்டு வந்தனர். இந்த ஒற்றுமை மட்டும் 1905-ஆம் ஆண்டு நார்வே தனி நாடாகப்பிரியும் வரை நிலைத்து நின்றது. ருஷியர்கள் பின்லாந்து நாட்டைக் கைப்பற்றித் தங்கள் ஆதிக்கத்தை அங்கு நிலைநாட்டியிருந்தார்கள். இதை வியன்னு உடன்படிக்கை ஒத்துக்கொண்டது. பின்லாந்தும் ருஷியாவின்கீழ் 1914-ஆம் ஆண்டு வரை இயங்கியது.

II

இவையே வியன்னு கண்ட முடிவுகள். இவற்றை நடைமுறையில் நடத்துவதென்பது எத்துணைக் கடின செயல் என்பதை நாம் அறிவது எளிது. ஆயினும் இதை நடத்திக் காட்டுவதற்கு ஆஸ்திரியா, ருஷியா, பிரஷ்யா, இங்கிலாந்து என்ற இந்நான்கு நாடுகளும் ஒன்ருக இணைந்தன. நான்கு ஆண்டுகளுக்கொரு

முறை இவை ஒன்று கூடி, ஏற்படக்கூடிய சிக்கல்களை நீக்குவது என்று ஏற்பாடாயிற்று. இதற்குத் தூய இணைப்பு (Holy Alliance) என்ற பெயர் சூட்டப்பட்டது. 1818-ஆம் ஆண்டு பிரான்ஸ் நாடும் இந்தத் தூய இணைப்பில் கூடியது. ஆனால் ஐந்து நாடுகள் ஒன்று சேர்ந்தும் ஐரோப்பாவில் ஒற்றுமை நிலவவில்லை.

1820-ஆம் ஆண்டு ஸ்பெயின் நாட்டில் முதல் முதல் புரட்சி ஏற்பட்டது. அங்கு ஆண்டுவந்த மன்னர்கள் நெப்போலியன் வழித் தோன்றல்கள்; போனபார்ட் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்கள் மக்களுடைய உரிமைகளை மதிப்பவர்களாக இருக்கவில்லை. ஆகையால் புரட்சி முதலில் அங்கு ஏற்பட்டது. படைவீரர்களே புரட்சியில் இறங்கினார்கள். 1812-ஆம் ஆண்டு அங்கு ஏற்பட்ட அரசியல் திட்டம் நடைமுறையில் கொண்டுவரப் பட வேண்டும் என்று அவர்கள் ஆர்ப்பரித்தார்கள். மன்னன் அடிபணிந்தான். கோயில்கள், சொத்துக்கள் பறிக்கப்பட்டன. மடங்கள் மூடப்பட்டன. மத்திய அமெரிக்காவிலும், தென் அமெரிக்காவிலும் ஸ்பெயினுக்குச் சொந்தமான குடியேற்ற நாடுகளிலும் புரட்சி பரவியது. ஸ்பெயினில் புரட்சி அடக்கப்பட்டாலும் குடியேற்ற நாடுகளில் அதை அடக்க முடியவில்லை. இங்கிலாந்து அரசும் கானிங்கின் (Canning) தலைமையின்கீழ் அதற்கு ஒத்துழைப்பு அளித்தது. அதைப் பின்பற்றி அப்போது அமெரிக்க நாட்டின் தலைவராயிருந்த ஜேம்ஸ் மன்ரோ (James Monroe) ஐரோப்பிய விவகாரங்களில் தம் நாடு தலையிடாதென்றும், அப்படியே தம் நாட்டுச் சிக்கல்களில் ஐரோப்பிய நாடுகள் தலையிடக் கூடாதென்றும் அறிக்கை விடுத்தார் (1823). இது அன்று முதல் இன்று வரை "மன்ரோக் கொள்கை" (Monroe Doctrine) என்று வழங்கப்படுகிறது. 1820-ஆம் ஆண்டிற்குள் அங்கு மெக்சிக்கோ, பெரு, சில்லி, பூனேஸ்ஏரஸ் போன்ற பெரியதும் சிறியதுமான எட்டுக் குடியரசு நாடுகள் காட்சி அளித்தன.

ஸ்பெயின் நாட்டின் கொந்தளிப்பு அடங்குவதற்குள் கிரீஸ் நாட்டில் துருக்கியரின் ஆட்சிக்கு மாறாகக் கொந்தளிப்பு ஏற்பட்டது (1821). ஐரோப்பா முழுவதிலுமே இதற்கு ஆதரவு இருந்தது. குறிப்பாக இங்கிலாந்து நாடு இதற்கு உதவி நல்கியது. பெயர் பெற்ற ஆங்கிலக் கவிஞர் பைரன் (Byron) தம் உயிரையே இதற்கு வழங்கினார். 1827-ஆம் ஆண்டு நவரினோ (Navarino) என்னுமிடத்தில் துருக்கியர் படை தோல்வியுற்றது. கிரீஸ் நாடும் விடுதலை அடைந்தது. ஸ்பெயின்

நாட்டுப் புரட்சிக்கும் கிரீஸ் நாட்டில் ஏற்பட்ட கொந்தளிப்புக்கும் ஒரு பெரிய வேறுபாடிருந்தது. ஸ்பெயின் நாட்டுப் புரட்சியில் மக்கள் மன்னன் ஆட்சியிலிருந்தும் விடுபட்டுத் தங்களுக்குரிய ஆட்சியை ஏற்படுத்த விழைந்தார்கள். கிரீஸ் நாட்டில் மக்கள் தங்களுக்குப் புறம்பான வேற்றினத்தார் ஆட்சியினின்று விடுபட முயன்ருர்கள். ஆகவே கிரீஸ் புரட்சி ஒரு தேசியப் புரட்சியாக மாறியது. 16-ஆம் நூற்ருண்டிலிருந்தே தேசியம் தளிர்விட்டு முளைக்கத் துவங்கியதென்பதை நாம் அறிவோம். ஆனல் அது இப்போது நன்ருக வளர்ந்த மரமாகிவிட்டது. ஒரே மொழி, ஒரே மதம், ஒன்று பட்ட நோக்கங்கள் என்ற இவையே தேசிய வளர்ச்சிக்கு அடிகோலுபவை என்ற பழைய கருத்து இப்பொழுது மாறுபட்டுப் பல விதங்களில் தேசியம் உருவாகக் கூடுமென்றும் முக்கியமாகப் பன்னுள் தொடர்பே பலதிறப்பட்ட மக்களிடையே தேசிய உணர்ச்சியை ஏற்படுத்தக்கூடும் என்ற கருத்து இப்போது வலுப்பெற்றது. அதனல் வியன்ன மாநாட்டின் முடிவுகள் நடைமுறையில் நீண்ட காலம் பலனளிக்கவில்லை. அந்த மாநாட்டின் தலைவர்கள் நாடுகளை அமைத்து அவற்றில் அரசாங்கத்தை நிறுவினர்கள். ஒன்றுபட்ட கருத்தினரை ஒன்று கூட்டி நாடாகச் செய்யவில்லை. குறிப்பாகச் சிறு நாடுகளின் உரிமைகளைப் பாதுகாக்க மாநாட்டினர் எவ்வித முயற்சியும் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. துருக்கியினடியில் கிரீஸ் நாட்டை விட்டு வைத்தது நடைபெறக்கூடிய செயலல்ல. இந்நிலையில் கிரீஸ் நாட்டில் கிளர்ச்சி ஏற்பட்டது.

இதைப் பின்பற்றி பெல்ஜியம் நாட்டிலும் பிரான்ஸ் நாட்டிலும் 1830-ஆம் ஆண்டு இரு புரட்சிகள் ஏற்பட்டன. ஹாலந்து நாட்டின் அடியில் பெல்ஜியம் வாழ முடியவில்லை. ஹாலந்து நாட்டினர் புரோட்டஸ்டான்ட் மதத்தினர், பெல்ஜிய நாட்டினர் கத்தோலிக்கர் என்ற முறையில் பெல்ஜியத்தில் குழப்பமேற்பட்டதில் வியப்பில்லை. தவிர எண்ணிக்கையில் ஹாலந்து நாட்டினரைவிட பெல்ஜிய மக்கள் மிகுதியானவர்கள். அவர்கள் மொழி அன்றும் இன்றும் பிரஞ்சு மொழியைத் தழுவியது. ஆகையால் பெல்ஜிய நாட்டிற்கு விடுதலை அளிப்பதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. லெயோபால்ட் (Leopold of Saxe-Coburg) என்ற பெல்ஜிய நாட்டுக் கோமகனுர் அந்நாட்டின் மன்னராக நியமிக்கப்பட்டார் (1839).

III

பிரான்ஸ் நாட்டில் புரட்சி மேலும் சால வீறு கொண்டெழுந்தது. அங்கு நெப்போலியனுடைய வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு பதினாறும் லூயியின் சகோதரர் பதினெட்டாம் லூயி மன்னராக நியமிக்கப்பட்டார். 1824 ஆம் ஆண்டு வரை அவர் ஆட்சி செலுத்திய பிறகு அவர் சகோதரர் பத்தாவது சார்லஸ் என்ற பெயருடன் பட்டத்திற்கு வந்தார். பிரான்ஸ் நாட்டில் ஒரு பெரும் புரட்சி ஏற்பட்டது ; அதற்குப் பின்னரே அவர்கள் மன்னர்கள் ஆனார்கள் என்ற எண்ணத்தையே அவர்கள் மறந்தார்கள். பதினெட்டாம் லூயி இறந்து பட்ட மக்களின் பிணத்தின் மேல் குதிரைச் சவாரி செய்வதாக அக் காலத்தில் ஓவியங்கள் வரையப்பட்டனவென்றால் எத்துணையளவு மக்களின் உரிமைகள் அவர் ஆட்சியில் மதிப்பிழந்திருந்தன வென்பது ஒருவாறு பெறப்படும். இந்நிலையில் 1830-ஆம் ஆண்டு கிளாடு சட்டங்கள் (Ordinances of St. Claud)என்ற பெயருடன் மக்கள் உரிமைகள் ஒடுங்கவும் மன்னன் ஆதிக்கம் ஓங்கவும் சில சட்டங்கள் பிரான்ஸ் நாட்டில் செய்யப்பட்டன. அப்பொழுது ஆட்சி செய்து வந்த பத்தாவது சார்லஸ் இந்தச் சட்டங்களை ஏற்படுத்திய பின்பும் முறைப்படி ஆட்சி செலுத்துவதாகக் கூறிவந்தார். ஆனால் மக்களுக்கு மன்னரிடம் நம்பிக்கை குறைந்தது. தியர்ஸ் (Thiers) என்ற பத்திரிகை ஆசிரியர் ஒருவர் புரட்சிக்குத் தலைமை தாங்கினார். மன்னரும் எதிர்ப்புக் காட்டாமல் இங்கிலாந்து நாட்டிற்குச் சென்று மறைந்தார். பிரான்ஸ் நாட்டில் ஆர்லியன்ஸ் கோமகன் லூயி பிலிப்பே (Louis Philippe) என்பவர் மன்னராக நியமனம் செய்யப்பட்டார் (1830).

IV

லூயி பிலிப்பேயின் ஆட்சி (1830–48) ஒரு சிறிது காலம் பிரான்ஸ் நாட்டிற்கு நன்மை புரிந்தது. அவர் சட்டப்படி இயங்கும் அரசை (Constitutional kingship) நியமித்தார். இங்கிலாந்து நாட்டுடன் உறவுபூண்டு பிரான்ஸ் நாட்டின் தொழில் வணிக வளர்ச்சிகளுக்கு அடிகோலினார். பல ரெயில் நிலையங்களையும், தந்தி நிலையங்களையும், வணிகக் கம்பெனிகளையும் நாட்டில் ஏற்படுத்தினார். ஆப்பிரிக்காவில் ஆல்ஜியர்ஸ் பிரதேசத்தில் மக்களைப் பெருவாரியாகக் குடியேறச் செய்து பிரெஞ்சு வணிகப் பெருக்கை ஆதரித்தார்.

ஆயினும் 18 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு மறுபடியும் புரட்சி ஏற்பட்டது. இதற்குக் காரணங்கள் பலவாகும். மன்னரின் குறைபாடுகளே இதற்கு முதற்காரணமாயின. இவர் மிகவும் திறலினர். தாம் சட்ட வரம்பிற்குட்பட்ட மன்னர் என்பதை இவர் மறக்கவில்லை. மதத்தில் வெளிப்படையான மனப்பான்மை காட்டினர். தெய்வீக உரிமை கொண்ட பழங்கால மன்னரைப் போல் அல்லாமல் சாதாரண மனிதனைப் போல் குடை பிடித்துக் கொண்டு தெருவில் நடந்து செல்வதும், சாதாரண மக்களோடு நின்று பேசுவதுமாகத் தம்மை மக்கள் மன்னராகச் செய்து கொண்டார். ஆயினும் புரட்சியின் வருகை ஒலித்தது. இதற்கு முக்கிய காரணங்கள் இரண்டு என்று கூறவேண்டும். (1) பிரான்ஸ் நாட்டின் இயற்கையான பெருமை. 50 ஆண்டுக் காலம் ஐரோப்பாவில் பெரும் பதவியிலிருந்த பிரான்ஸ் நாடு பிலிப்பேயின் சாதாரண ஆட்சியை வெறுத்தது. ஐரோப்பிய நாடுகளின் வரலாறு நெப்போலியப் பேரரசர் காலத்தில் அவர் கையில் இருந்தது. இப்போது பிலிப்பே இங்கிலாந்து நாட்டைப் பின்பற்றிச் செல்வது பிரஞ்சுக்காரர்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை. 1840-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர்த் திங்களில் நெப்போலிய மாவீர னுடைய திருவுடல் ஹெலினுவிலிருந்து பாரிஸ் பட்டணத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்டது. அங்கு அதை புதைப்பதற்கு முன் பிரெஞ்சு மக்கள் இறந்த மாவீரனுக்குச் சிறந்த இறுதி வணக்கஞ் செய்தார்கள். அப்போதெல்லாம் பிலிப்பேயின் பெயரற்ற ஆட்சி அவர்கள் கண்முன் நின்று அவருடைய பெருமையை இன்னும் அதிகமாகக் குறைத்தது. (2) இரண்டாவதாகப் புத் துணர்ச்சி ஒன்று 50 ஆண்டுகளுக்கு முன் இங்கு ஏற்பட்டது போல் மறுபடியும் இப்போது ஏற்பட்டது. இந்தப் புத்துணர்ச் சியைப் பிறப்பித்தவர்களில் சிறந்தவர்கள் இருவர்; வூரியே (Fourier), செயின்ட் சைமன் (Saint Simon) என்பவர்கள். புத்துணர்ச்சியின் மிக முக்கியமான பாகம் சம உணர்ச்சி என் பது. இதை நாம் சமத்துவ உணர்ச்சியென்றும் (Socialism), பொதுவுடைமைக் கொள்கையென்றும் (Communism) இப் பொழுது கூறுகிறோம். இவ்வுணர்ச்சி முதல் முதல் பிரான்ஸ் நாட்டில் எழுந்தது. சோஷலிசம் (Socialism) என்ற சொல் அங்குத்தான் 1830-ஆம் ஆண்டு முதலில் பயிலப்பட்டது. அதற்குக் காரணராயிருந்தவர் லூயி பிளாங் (Louis Blanc) என்பவர். மக்கள் வேலையில்லாமல் அல்லலுறுவதை அவர் கண்டு மனம் பதைத்து வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்தை

ஒழிப்பது அரசியலாரின் வேலையாகும் என்று ஆணித்தரமாக எடுத்துக் காட்டினர். "நாங்கள் வேலை செய்து வாழ்வோம்; அல்லது சண்டை செய்து வீழ்வோம்" (We will work and live or fight and die) என்பது பாரிஸ் மக்களின் கூக்குர லாயிற்று. எல்லோரும் சம உரிமைகளுடன் வாழவேண்டு மென்பது பிளாங்கின் கோரிக்கை. அரசியலாரே தொழிற் சாலைகள் அமைத்து வேலையில்லாதவர்களுக்கு வேலை தரவேண்டு மென்று அவர் கூறினர். இவ்விதமாகச் சமத்துவக் கொள்கைகள் நடைமுறையில் பேசப்பட்டன. அரசியல் கொள்கைகளில் நாட்டம் கொண்டவர்கள் அரசியல் முறையையே மாற்றி அமைக்க வேண்டுமென்று கோரினர்கள். பிலிப்பேயின் ஆட்சியை நிறுவின போது பிரெஞ்சு பாராளுமன்றத்திற்கு 500 பிராங்குகள் வரியாகக் கட்டுபவர்கள் அதில் அங்கத்தினராக நிற்க உரிமை உண் டென்றும் 200 பிராங்குகள் கட்டுபவர்களுக்கு வாக்குரிமை உண் டென்றும் முடிவு செய்திருந்தார்கள். இதன்படி நடுத்தர வகுப் பினருக்கே அரசாட்சியில் உரிமை இருந்தது. பொது மக்கள் அரசனுடைய மெய்க்காப்புப் படையில் ஊழியம் செய்யவே தேர்ந் தெடுக்கப்பட்டிருந்தார்கள். இந்நிலைமை மாறவேண்டுமென்று இப்பொழுது கிளர்ச்சி ஏற்பட்டது. மெய்க்காப்புப் படை தனது வேலையைச் செய்ய மறுத்ததுமன்றி நாட்டில் குழப்பத்தை மிகுதிப் படுத்தவும் உதவி புரிந்தது. அப்போது அரசனுக்கு ஆலோசகராகவிருந்த கிசோ (Guizot) கிளர்ச்சியை மிகுதிப் படுத்தும் விதத்திலே சொற்பொழிவாற்றினர். மக்களின் குறை பாடுகளைக் கண்மூடித்தனமானவை யென்றும், அவர்கள் கோரும் அரசியல் மாறுதல்கள் மாறுபட்ட மனப்பான்மை கொண்டு எழுந்தவை யென்றும் தமக்கே உரிய ஆணித்தரமான நடையில் எடுத்துப் பேசினர். 1848-ஆம் ஆண்டு தொடக்கத்தில் இது நிகழ்ந்தது. அவ்வாண்டுப் புரட்சிக்கு இதுவே அண்மைக் காரணமாயிற்று. பிரான்ஸ் நாட்டின் பல கட்சிகளும் இதனல் ஒன்று கூடின; கிசோவை எதிர்க்க வேண்டுமென்பது அவற்றின் நோக்கமாயிற்று. கத்தோலிக்கரும், குடியரசுக் கட்சியாரும் ஒன்று கூடிக் கிசோவின் பேச்சுக்கு எதிர்ப்புக் காட்டுவதற்காகப் பாரிஸ் பட்டணத்தில் பெரியதொரு விருந்துக்கு ஏற்பாடு செய் தனர். அது 1848-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதம் 22-ஆம் தேதி நடக்க விருந்தது. அரசியலார் இதற்குத் தடைவிதிக்க எண்ணி னர். ஆயினும் நொடி நேரத்தில் பாரிஸ் மக்கள் அரசையே எதிர்க்கத் துணிந்தனர். வேறு வழியில்லையென்று உணர்ந்த

மன்னர் தம் குடும்பத்தோடு நாட்டை விட்டுப் புறப்பட்டு இங்கிலாந்து நாட்டில் ஒதுங்கினர்.

பிலிப்பேயின் வீழ்ச்சி கட்டுப்பட்ட அரசியல் என்ற கொள்கைக்கே பிரான்ஸ் நாட்டில் இடமில்லையென்று காட்டியது. அன்றும் இன்றும் இந்நாடு பாராளுமன்ற ஆட்சிக்கு உரியதன்று. பிரஞ்சுக்காரர் 1793-ஆம் ஆண்டு ஒரு குடியரசை நியமித்தார்கள். ஆனல் அது விரைவில் வீழ்ச்சியுற்று நெப்போலியனுடைய ஆதிக்கத்திற்கு வழி கோலியது. அதேபோல் இப்பொழுதும் குடியரசை நியமித்தது. பிறகு தனி நபரின் ஆட்சியைத் தேடி அலேந்தது.

V

1848-ஆம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட குடியரசு முதலில் வேலேயில்லாத் திண்டாட்டத்தை ஒழிக்க முயன்றது. மக்கள் கோரிக்கைப்படி தேசிய வேலே தரும் இடங்கள் (National Workshops) ஏற்படுத்தப்பட்டன எனினும் முதலில் இந்தத் திட்டம் நடைமுறையில் நடக்கக்கூடியதல்ல. அப்படி நடத்துவதாயிருந்தால் அதற்கு மிகச் சிறந்த முயற்சியும் அயரா உழைப்பும் வேண்டும். இவை இரண்டும் கட்டுப்பாடில்லா மக்கள் ஆட்சியில் நடக்கக்கூடியவையல்ல. மிகுதியான பணம் செலவழிந்தது. ஆனல் அது பயனளிக்கக்கூடியதாக இருக்கவில்லே. பிப்ரவரிக் கடைசியில் தொடங்கிய திட்டம் ஜூனிலேயே ஆட்டம் கண்டுவிட்டது. மக்கள் கொதித்தெழுந்தார்கள். நல்ல காலமாக நிலேமை கெடாமல் தடுக்கக் கவேய்க்நாக் தோன்றினர். நான்கு தினங்கள் சண்டை நடந்தபின் கிளர்ச்சி ஒடுக்கப்பட்டது. 2000-க்கும் மேற்பட்டோர் ஆல்ஜியர்ஸ் பிரதேசத்திற்குத் துரத்தப்பட்டார்கள். மறுபடியும் சட்டசபை கூட்டப்பட்டது. நாட்டின் தலேவரை அச்சபை தேர்ந்தெடுக்க வேண்டுமென முடிவாகியது. லூயி நெப்போலியன் மாவீரர் நெப்போலியனுடைய சகோதரர் மகனர். தந்தையார் ஹாலந்து நாட்டில் மன்னராக இருந்ததுபோல் தாமும் பிரான்ஸ் நாட்டின் தலேவராகக் கூடும் என்று அப்போது கருதினர். அவருடைய சிறிய தந்தையார் அங்குச் சிறந்த பெருமைகளே விட்டுச் சென்றிருந்தார். அவருடைய பெயரே லூயிக்கு இப்போது பெருந் துணேயாகவிருந்தது. தேர்தலில் மிகப் பெரு வெற்றியும் கிட்டியது.

இவ்விதமாக லூயி பிரான்ஸ் நாட்டின் தலேவராக 1848-ஆம் ஆண்டின் இறுதியில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். முதலில் அவர்

நாட்டின் அரசியல் திட்டத்தையே மாற்றி அமைக்கத் துணிந்தார். எல்லா மக்களுக்கும் வாக்குரிமை வழங்கவேண்டுமென்பதும், நாட்டின் தலைவர் இரு முறையாவது அப்பதவியை ஏற்க ஒப்ப வேண்டுமென்பதும் அவருடைய முதன்மையான கருத்துக்கள். இதற்குச் சட்டசபையில் எதிர்ப்புக் காட்டியவர்களை அவர் சிறைப்படுத்தினர். ஆயிரக்கணக்கில் மக்களை நாட்டை விட்டு வெளியேற்றவும் அவர் தயங்கவில்லை. இவற்றிற்கு அரசியல் திட்டம் உருவாகியது. எல்லா மக்களுக்கும் வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டது. நாட்டின் தலைவருடைய பதவிக் காலம் பத்தாண்டுகளாக நீடிக்கப்பட்டது. இதற்குச் சாதகமாக $7\frac{1}{2}$ மில்லியன் வாக்குக்கள் கொடுக்கப்பட்டன. அதற்கெதிராக வாக்களித்தவர்கள் $\frac{1}{2}$ மில்லியன்பேர்கள்தாமிருப்பர். தமக்கிருந்த செல்வாக்கைக் கண்ட நெப்போலியன் தம்மையே மன்னராக்கிக் கொள்ளத் திட்டமிட்டார். தம்மையே மன்னராக்கிக் கொண்டால் அப் பதவியைத் தம் வாரிசுகளுமடையலா மென்று அவர் எண்ணங் கொண்டார். அதனுல் நாட்டின் தலைவராகப் பதவியேற்ற நான்காண்டுகளிலேயே அவர் இந்த எண்ணத்தை நிலைநாட்ட மக்களின் கருத்தை நாடினர்; வாக்கெடுத்தார். நெப்போலியனுடைய எண்ணத்திற்கு ஆதரவாக 7,800,000 வாக்குக்களும், எதிர்ப்பாக 233,000 வாக்குக்களும் கிடைத்தன. இதன்படி 1852-ஆம் ஆண்டு தலைவர் நெப்போலியன் பிரான்ஸ் நாட்டின் பேரரசரானுர். அவருக்கு மூன்ரும் நெப்போலியன் என்ற பெயரும் வந்தது.

ஐரோப்பிய வரலாற்றில் இந்த 1848-ஆம் ஆண்டு மிக முக்கியமானதாகும். ஏனென்ருல் பிரஞ்சுப் புரட்சியும், இத்தாலியப் புரட்சியும், ஜெர்மானியப் புரட்சியும் இந்த ஆண்டிலேயே தொடங்கியது. இவற்றில் பின் இரண்டைப் பற்றிப் பின்னர் வரும் இயல்களில் குறிப்போம். இங்குப் பிரஞ்சுப் புரட்சியைப் பற்றி மட்டும் சிறிது கூறவேண்டும். வியன்ன மாநாடு முடிந்தவுடனேயே ஐரோப்பாவில் தேசியப் புயல் வீசியது என்று கூறினேம். அது சிறிது அடங்கி மீண்டும் இப்போது புத்துயிர் பெற்றதென்று கொள்ளவேண்டும். இதற்குப் பிரான்ஸ் நாட்டில் 1848-ஆம் ஆண்டு ஏற்பட்ட புரட்சி பெருங் காரணமாகும். இப்படி வீறுகொண்டெழுந்த தேசியப் புயலிலே பிரான்ஸ் நாடும், சிறப்பாக மூன்ரும் நெப்போலியனும் இங்கும் அங்கும் ஓடித் தவிப்பதைக் காண்கின்ரேம்.

பேரரசுப் பட்டம் பூண்ட நெப்போலியன் இந்தப் புரட்சிக

ளிலே 18 ஆண்டுக்காலம் ஈடுபட்டார். அவருடைய ஆட்சியின் காலம், ஒருவிதத்தில் இதற்கு ஈடு கொடுப்பதிலேயே கழிந்தது. மாவீரன் நெப்போலியனின் சகோதரர் மகனுர் என்ற போர்வை அவருக்கு ஒரு பொன்னுடையாகத் திகழ்ந்ததென்ருலும் அடிப் படையில் அவர் அரச குலத்தைச் சேர்ந்தவரல்லர். இருதரம் முயன்றும் பிரான்ஸ் நாட்டின் தலைமைப் பதவி அவரை அடைய வில்லை. இதன் பலனுக அவர் சிறையில் நாள் கழித்ததுமுண்டு. பேரரசை நியமித்தால் சமாதானம் நிலவும் என்று வாக்களித்து விட்டுப் பதவி வந்ததும் பெரிய ஐரோப்பியச் சண்டைகளிலே அவரால் கலவாமல் இருக்கக்கூடவில்லை. பெரு வெற்றிகளில் கவர்ச்சி பெறும் பிரான்ஸ் நாட்டுப் பெருமக்கள் இதற்குங்கூட அவரை நோகவில்லை. ஆனல் அவர்கள் எதிர்நோக்கிய வெற்றி அவருக்குக் கிடைக்கவில்லை.

ஏதாவதொரு ஐரோப்பிய அரச குடும்பத்தோடு கலந்து கொண்டு தமக்குப் பெருமை தேடிக்கொள்ள வேண்டுமென் ருலும், அவருக்குப் பெண் கொடுக்க எந்த அரச குடும்பமும் முன்வரவில்லை. கடைசியாக 1853-ஆம் ஆண்டு ஸ்பெயின் நாட்டுப் பெருங்குடி மகள் ஒருத்தியை அவர் திருமணம் செய்து கொண்டார். அவள் பெயர் யூஜெனி மொன்டிஜோ (Eugeni de Montijo) என்பது. ஆயினும் அதனுல் நெப்போலியனுக்கு எவ்விதப் பயனும் கிடைக்கவில்லை. அரச குடும்பங்கள் அவரை மதிக்கவில்லை. போதாக்குறையாகக் கத்தோலிக்குக் குடும்பத் தைச் சேர்ந்த யூஜெனியை அம் மதத்தைச் சேராத பல பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை. இத்தாலியில் நடந்த ஒற்றுமைப் போரில் போப்பாண்டவரின் செல்வாக்கைப் போதிய அளவு ஒடுக்கவில்லை என்று அவர்கள் மன்னர்மீது சீற்றம் கொண்டார்கள். அதற்கு மாருகப் பிரெஞ்சுக் கத்தோலிக்கரும், குருமார்களும் போப்பாண்டவரின் செல்வாக்கைக் குறைப்பதற்கு நெப்போலிய மன்னரே முக்கியகாரணமானவர் என்று சீற்றம் கொண்டார்கள். போப்பாண்டவரின் படைகள் தோல்வியுற்ற கேஸ்டெல்பிடார்டோச் (Castelfidardo) சண்டை நெப்போலி யனுடைய பெருமைக்கு முதற் பங்கம் விளைத்தது. ஆயினும் நெப்போலியன் இத்தாலியச் சண்டையில் கலந்ததால் இத்தாலிய மக்களுக்காவது பயனளித்ததோவென்ருல் அவர்களைப் பொறுத்த அளவில் இல்லை யென்றுதான் அவர்கள் நினைத்தார்கள். 1862-ஆம் ஆண்டு போப்பாண்டவரின் இடங்களைக் கைப்பற்ற இத்தாலிய ஒற்றுமை வீரர் கரிபால்டி (Garibaldi) முயன்றுர்.

அதில் அவர் தோல்வியுற்றதற்கு நெப்போலியனே காரணம் என்று பல இத்தாலிய மக்கள் இகழ்ந்தார்கள்.

இது ஒருபுறம் இருக்க, பிரெஞ்சு மன்னர் வணிகரையும், பொருள் உண்டாக்குவோரையும் (Manufacturers) பகைத்துக் கொண்டார். அப்பொழுது தடங்கல் இல்லா வணிகக் கொள்கை (Free trade) இங்கிலாந்தில் தொடங்கி ஐரோப்பாவில் பரவி வந்தது. இதில் முதன்மையாக நின்றவர் காப்டன் (Cobden) என்பவர். மன்னரோடு பேச்சு வார்த்தை நடத்தவந்த இவரைப் பாரிஸ் பட்டணத்தில் வரவேற்று இங்கிலாந்தின் வணிகப் பொருள்களை மிகு வரியில்லாமல் பிரான்ஸ் நாட்டினுள் ஏற்றுக் கொள்ள ஒரு உடன்படிக்கை செய்து கொள்ளவும் இவர் ஒப்புக்கொண்டார் (1860). இதனால் பிரெஞ்சு வணிகர்கள் துன்புற்றனர். அவர்கள் பொருள்களுக்கு விலை குறைந்தது. வாணிக மந்தமும் ஏற்பட்டது. இதனால் மன்னர் எதிர்பார்த்த இங்கிலாந்தின் நட்பும் பயனளிக்கவில்லை. பிரெஞ்சு நாட்டிலோ ஏழை மக்கள் விலைவாசிகளின் ஏற்றத்தால் மிகக் கவலையடைந்தார்கள். வாக்குரிமையுள்ள எந்த நாட்டிலும் பொது மக்களின் உதவி மன்னருக்கு வேண்டும். இந்த வணிகத் திட்டத்தினால் லூயி அதை இழந்தார். நாட்டில் அமைதி நிலவ வேண்டுமென்று பெரும் பணி புரிந்தவர்கள் வணிகர்களே. அவர்களுடைய ஒத்துழைப்பையும் லூயி இப்பொழுது இழந்தார்.

லூயி நெப்போலியனுடைய பெருமையை மேலும் மிகுதியாகக் குலைத்தது அவருடைய தென் அமெரிக்கப் போராகும். தென் அமெரிக்க நாடுகளில் ஸ்பெயின் நாட்டுப் புரட்சியை ஒட்டி உரிமைக் கிளர்ச்சி ஏற்பட்டதென்பதை நாம் அறிவோம். ஆயினும் அங்கு அப்போது ஏற்பட்ட உரிமை அரசு பல நாடுகளில் வேர் கொள்ளவில்லை. அதில் மெக்சிக்கோவும் ஒன்று. அங்கு 1823-இல் ஏற்பட்ட உரிமையின் காரணமாக அமைதி ஏற்படவில்லை. அமைதியின்மைதான் நிலவியது. 1861-ஆம் ஆண்டு சுஆரஸ் (Juarez) என்பவர் அங்குத் தலைமைப் பதவியேற்றார். அப்போது மெக்சிக்கோ பல நாடுகளுக்குக் கடன் பட்டிருந்தது. சிறப்பாக பிரான்ஸ், ஸ்பெயின், இங்கிலாந்து நாடுகளுக்கு மிகுதியாகக் கடன் பட்டிருந்தபடியால் அவை மெக்சிக்கோவைக் கடனைத் திருப்பித் தரும்படி வற்புறுத்தின. சுஆரெஸ் தலைவரானவுடன் மேற்படி கடனுக்குரிய வட்டியைக் கூடத் தர மறுத்தார். இந்த நிலையில் மெக்சிக்கோவுடன் சண்டை செய்வதைவிட வேறு வழியில்லைபோல் தோன்றியது. ஆனால் லூயி

நெப்போலியன் இதில் ஒரு பெரிய வாய்ப்புத் தமக்குக் கிடைத்த தாக, எண்ணினர். மற்ற நாடுகளையும் இந்தச் சண்டையில் தூண்டிவிட்டு இதன் மூலமாகத்' தமது ஆட்சியையே தென் அமெரிக்க நாடுகளில் ஏற்படுத்தக் கூடும் என்று அவர் கனவு கண்டார்.

ஐரோப்பிய வரலாற்றிலேயே பல பெருங்கனவுகளைக் கண்டு ஏமாந்து போனவர்களில் நெப்போலியன் முதற் பிரிவில் வைக்கக் கூடியவர். முதலில் ஸ்பெயின் நாட்டினரும், ஆங்கில நாட்டினரும் பிரெஞ்சுப் படையோடு சேர்ந்து வெராகுரூஸ் பட்ட ணத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டார்கள். ஆனல் இந்தக் கூட்டுப் படையினரின் கருத்துக்கள் ஒரே மாதிரியானவையல்ல. ஸ்பெயின் நாட்டினரும் ஆங்கிலேயரும் மெக்சிக்கோ நாடு தங்களுக்குத் தரவேண்டிய கடனுக்காக வட்டியையாவது தரும்படி கேட்கவேண் டுமென்ற கருத்தோடேயே மெக்சிக்கோ சென்றனர். பிரஞ்சு மன்னர் கொண்ட கருத்தோ மிகப் பெரிது. மெக்சிக்கோவையே கைப்பற்ற வேண்டும், அது தமக்குக் கிடைக்கா விட்டாலும் ஏதாவதொரு ஐரோப்பிய நாட்டிற்கு அது சொந்தமானல் அந்த நாட்டின் உதவி கொண்டு பிரான்ஸின் பெருமையை அங்கு வளர்த்துக் கொள்ளலாமென்றும் எண்ணினர். பொதுவாக இந்தக் கருத்து வேற்றுமையினலேயே கூட்டணி விரைவில் உடைந்தது. கடைசியில் பிரெஞ்சுப் படை மட்டுமே மெக்சிக்கோ நாட்டினுள் நுழைந்தது (1863).

கூட்டணியில் ஏற்பட்ட பிளவோ, மெக்சிக்கோவினுள் நுழைய அவர் பட்ட இன்னல்களோ, புபெல்லாவோடு ஏற்பட்ட கடுஞ் சண்டையோ நெப்போலியனுடைய கனவைத் தகர்க்கவில்லை. அவர் மெக்சிக்கோ பிடிபடுவதற்கு முன்னரே அதற்கு மெக்சிக் கோப் பேரரசு என்ற பெயர் சூட்டி ஆஸ்திரிய நாட்டு மன்னரின் சகோதரர் மாக்சிமில்லியனுக்கு அதைத் தந்துவிடவும் நினைத் தார். இதனல் பிரான்ஸின் தொல்லைகள் குறையுமென்றும், மாக்சிமில்லியனுடைய நட்புத் தமக்குக் கிடைக்குமென்றும் லூயி திட்டமிட்டார். ஆனல் மாக்சிமில்லியன் ஆட்சி செய்யப் பிறந் தவரல்லர். அவர் கருத்தெல்லாம் விஞ்ஞானத்திலும், நாடுக ளைச் சுற்றிப் பார்ப்பதிலுமே பதிந்திருந்தது. அவர் லூயியின் கருத்திற்கு இசைந்தார். தளகர்த்தர் வொரே (Forey)யின் கீழ் அணிவகுத்து நின்ற 23,000 பேர்கள் கொண்ட பெரும் பிரஞ்சுப் படையுடன் மாக்சிமில்லியன் மெக்சிக்கோவினுள் நுழைந்தார்.

ஆனல் நெப்போலியனுடைய எண்ணம் கைகூடுவதாக

இல்லை. அப்பொழுது அமெரிக்காவில் நடந்துவந்த உள்நாட்டுச் சண்டை முடிவடைந்தது. அங்கு வடக்குப் பகுதிக்கும் தெற்குப் பகுதிக்குமிடையே நடந்த விடுதலைப் போரில் வடக்குப் பகுதி வெற்றிபெற்று நாட்டில் அமைதியை நிலைநாட்டியது. அது மெக்சிக்கோவை ஐரோப்பிய ஆதிக்கத்திற்கு விட்டுக்கொடுப்பதாக இல்லை. நெப்போலிய மன்னரோ அமெரிக்காவின் அமைதியற்ற நிலையை எண்ணியே தமது திட்டத்தை வகுத்திருந்தார். ஆனால் எதிர்பாராத விதமாய் அங்குச் சண்டை ஓயவும் அமைதி நிலவவும் அவருடைய எண்ணங்கள் வெற்றியடைவது பகற்கனவாயிற்று. ஏற்கெனவே தலைவர் மன்ரோ வெளியிட்டிருந்த மன்ரோக் கொள்கையை வட அமெரிக்கா கைப்பிடித்தது. இந்த நிலையில் பிரஞ்சுப் பேரரசர் வெற்றிகரமாகத் திரும்ப முடிவு கட்டினார். மாக்சிமில்லியன் இதற்கு ஒத்துக் கொள்வதாக இல்லை. ஆனால் நெப்போலியன் அவரை எதிர்பாராமலேயே தமது படையை மெக்சிக்கோவிலிருந்து வெளியேற்றினர் (1867). மாக்சிமில்லியன் அதற்குப் பிறகும் நான்கு திங்கள் காலம் அங்குத் தங்கி வெற்றிக்காக முயன்றார். ஆனால் வெற்றிக்குப் பதிலாகத் தோல்வியே கிடைத்தது. 1867-ஆம் ஆண்டு ஜூன் திங்களில் கூரெடாரோ (Queretaro) என்றவிடத்தில் மெக்சிக்கோ படைகளின் முன்னே அவர் சரணடைந்தார். அதன்பின் மெக்சிக்கோவின் தலைநகரிலே அவர் துப்பாக்கியால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்.

உள்நாட்டு அரசியல் நிகழ்ச்சிகளில் மட்டும் 1860-ஆம் ஆண்டிலிருந்தே நெப்போலியன் சிறிது தொலை நோக்குடன் வேலை செய்திருந்தார். அவர் தமது செல்வாக்கினால் தம்மை ஒரு சர்வாதிகாரியாகச் செய்து கொண்டாரெனினும், மக்கள் முகம் கோணாமல் தாம் ஆள வேண்டுமென்று அவர் எண்ணங் கொண்டார். ஆகையால் ஆண்டுக்கொரு தரம் பிரான்ஸ் நாட்டின் மேற்சபை (Senate)யும், கீழ்ச்சபையும் (Legislative Assembly) அரசாங்க முறைகளை அலசிப் பார்க்க அனுமதித்தார். குறிப்பான பொறுப்பில்லாத அமைச்சர்களுக்கு (Ministers without portfolio) கீழ்ச்சபையில் இடமளித்து அங்கு மக்கட் பிரதிநிதிகள் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு அவர்கள் விடையளிக்க வேண்டுமென்று நியமித்தார். மக்கட் சபையில் நடக்கும் விவாதங்களைப் பிறர் அறியும் வண்ணம் பத்திரிகைகளில் பிரசுரம் செய்யவும் பொதுவாகப் பத்திரிகைகளைக் கண்காணிப்பதில் அரசாங்கம் குறைந்த கவனம் செலுத்தவும் பணித்தார். இத்தகைய மாறுதல்களைச் செய்தும் மக்கள் மனநிறைவு அடையவில்லை.

அவர்கள் ஆங்கில நாட்டு அரசு முறையையே விரும்பினர்கள். அமைச்சர்கள் அரசனுக்கல்லாமல், பாராளுமன்றத்திற்கே பொறுப்புள்ளவர்களாக நடக்கவேண்டும் என்றும் விரும்பினர்கள்.

இந்நிலையில் 1863-ஆம் ஆண்டு நடந்த பொதுத் தேர்தல் மன்னருக்கு மாருக முடிவளித்தது. நெப்போலியனுக்கு ஆதரவாயிருந்தவர்கள் அடியோடு அரசியலினின்றும் துரத்தப்படவில்லை. தேர்தலுக்குப் பின்னும் சட்டசபையின் பெரும்பாலான உறுப்பினர்கள் மன்னருக்கு ஆதரவாளர்கள்தாம். ஆயினும் எதிர்ப்பாளர்கள் எண்ணிக்கையில் மிக்கனர். ஏறக்குறைய 20 இலட்சம் வாக்குக்கள் நடைமுறை அரசாங்கத்திற்கு எதிராகத் தரப்பட்டனவென்ருல் மன்னருக்குப் பொது மக்களிடம் ஆதரவு குன்றியதென்று கூறுவதில் ஐயமேதுமில்லை.

நாட்டின் நிலையை மாற்ற வேண்டுமானுல் அதன் அரசியல் அமைப்பையே மாற்ற வேண்டுமென்று மன்னர் கருதினர். ஆங்கிலேய முறைப்படி பாராளுமன்றத்திற்கடங்கிய அரசியலைப் பிரெஞ்சு மக்கள் விரும்புகின்றுர்களென்பதைப் பிரெஞ்சு மன்னர் கண்டிருந்தார். ஆதலால் அந்த முறைப்படி அரசியல் அமைப்பை மாற்றி அமைக்கவேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. பாராளுமன்றத்தின் பெரும்பாலான மக்களின் நம்பிக்கையைப் பெற்ற அரசியல் குழு (Cabinet) அமைக்கப்படவும், பிரஞ்சு நாட்டின் மேல் சபை (Senate) இங்கிலாந்தின் லார்ட்ஸ் சபை போல் இயங்கவும் முடிவாயிற்று. 1870-ஆம் ஆண்டு ஜனவரித் திங்களில் எமில் ஒலிவியரை (Emile Ollivier) இம்மாதிரியான அரசியல் குழுவை அமைக்கும்படி அரசர் ஆணை பிறப்பித்தார். புதிய அரசியல் திட்டம் மக்களுடைய ஆமோதிப்பைப் பெற அதற்காக அவர்களுடைய வாக்குக்களைக் கோர வேண்டுமென்று ஒலிவியர் எண்ணினர். வாக்குக்கள் கோரப்பட்டன. ஆனல் புதிய திட்டத்திற்காக ஆதரவு சிற்றூர்களி லிருந்துதான் கிடைத்தது. லயான்ஸ், மார்செய்ல், துலூஸ் போன்ற பட்டணங்கள் அதை எதிர்த்தன. பாரிஸ் நகரத்தில் 184,000 வாக்குக்கள் ஆதரவாகவும், 138,000 வாக்குக்கள் எதிர்ப்பாகவும் கிடைத்தன. ஆனல் வாக்களித்தவர்களைக் காட்டிலும் வாக்களிக்காதவர்களின் எண்ணிக்கையே அதிகம். ஆயினும் மன்னர் சூழ்நிலையை எதிர்த்துப் புதிய திட்டத்தை நடைமுறையில் கொண்டுவரக் கடைப்பிடித்தார். பொதுவாகப் பெரிய பட்டணங்களில் தவிர மற்ற இடங்களில் இதற்கு ஆதரவு மிகுந்தது. ஆனல் இந்தப் புதுத் திட்டம் என்ன

வென்று பிரஞ்சு மக்கள் கண்டுபிடிப்பதற்குள் பெருஞ்சண்டை மூண்டது.

VI

மூன்றும் நெப்போலியனுடைய வரலாறு இன்னும் முடியவில்லை. அவரைப்பற்றிப் பின்வரும் இயல்களிலும் கூற வேண்டும். சிறப்பாக அவருடைய பிரஷ்யச் சண்டையும் இத்தாலியச் சண்டையும் நம் கருத்தைத் தனியாக ஈர்ப்பனவாகும். ஆயினும் இந்த இயலை முடிப்பதற்கு முன் அவர் தம் ஆட்சியின் தொடக்கத்தில் செய்த கிரிமியப் போரைப்பற்றி இங்குக் குறிப்பது பொருத்தம். தொடக்கத்தில் நடந்த போரைப் பற்றிக் கடைசியில் கூறுவதின் நோக்கம் இப்போர் நெப்போலியன் செய்த மற்றப் போர்களைப் போல் ஐரோப்பிய நாடுகளின் தேசிய உணர்ச்சிக்கு மாருக எழுந்ததன்று. இது பதினெட்டாம் நூற்றுண்டில் நடந்த வல்லரசு சமநிலைக் கொள்கையைப் பின்பற்றிய போர்கள் போன்றது. ஆகையால் இதைப்பற்றிச் சிறிது இங்குக் கூறுவோம்.

ஐரோப்பாவில் துருக்கியர் எழுச்சி நீண்ட காலந்தொட்டு வந்த சிக்கலாகும். ஆனல் கி. பி. 17-ஆம் நூற்றுண்டிலிருந்து அவர்கள் வலிமை அங்குக் குன்றியது. அவர்களுக்கு ஆள் கட்டுக் கிடையாது. அவர்கள் வலிமையெல்லாம் வாளின் பின்னே சென்றது. அவர்கள் வெற்றி கொண்ட மக்களையும் தம்மோடு இணைத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. கி.பி. 1571-ஆம் ஆண்டு துருக்கியர் லெபான்டோ (Lepanto) என்னுமிடத்தில் பட்ட தோல்வியினின்றும் அவர்கள் மறுபடியும் எழவில்லை. இந் நிலையில் பதினெட்டாம் நூற்றுண்டில் ருஷியர்கள் துருக்கியின் வடபாகத்தில் வீறுகொண் டெழுந்தார்கள். இவ்வித காரணங்களால் 19-ஆம் நூற்றுண்டில் துருக்கியின் நிலைமை மிகக் கடினமாயிற்று. துருக்கியைத் தோற்கடித்துக் கருங்கடல் வழியைத் தன் ஆதிக்கத்தில் கொண்டுவர வேண்டுமென்பது ருஷியாவின் பெரிய நோக்கமாக விருந்தது. விரைவில் சண்டைக்கு ஒரு காரணமும் ஏற்பட்டது. துருக்கியில் வாழ்ந்த கிறிஸ்தவர்களைத் துருக்கியரிட மிருந்து துன்புருமல் காப்பதற்காக ருஷியா குறிக்கொண்டது.

இந்தச் சண்டையில் துருக்கியருக்குத் துணையாகப் பிரான்சும், இங்கிலாந்தும் இணைந்தன. இதற்குப் பல காரணங்கள் கூறப்பட்டாலும் சிறப்பான காரணம் முற்கூறியபடி ஐரோப்பிய வல்லரசு சமநிலையைக் காப்பதே. 1853-ஆம் ஆண்டு ருஷியர்

கள் பால்கன் பிரதேசத்தில் இறங்கினுர்கள். துருக்கியர் எதிர்ப்பு உறுதியாக ஒருபுறமிருக்க, பிரெஞ்சு-ஆங்கிலேயக் கூட்டணிப் படை மற்ருெரு புறம் பால்கன்ஸில் இறங்கிற்று. முதலில் ருஷியா பின்வாங்கியது. அப்போது எளிதாக ஒற்றுமை ஏற்பட்டிருக் கும். ஆனுல் நெப்போலியன் தம் வழக்கப்படி அவ்வளவு விரை வில் போரை விட்டுக்கொடுப்பதாக இல்லை. ருஷியக் கப்பல் வலிமையை அடக்குவதற்கு இது நல்லதொரு வாய்ப்பென்று ஆங்கிலேயர் எண்ணினுர்கள். ருஷியர்கள் அல்மார் (Almar) என்ற இடத்தில் முதலில் தோற்ருர்கள். ஆனுல் அதைப் பின் பற்றி செபஸ்டபோல் (Sebastapol) துறைமுகத்தைக் கைப் பற்ருமல் நேச நாட்டினர் தாமதம் செய்தார்கள். இதற்குள் ருஷியா தன் படையைச் சீர்படுத்திக் கொண்டது. இத்தாலிய நாடு நேச நாட்டினரோடு சேர்ந்தது. பொதுவில் கிரிமியப் போர் எண்ணினதற்குமேல் வலுத்தது. சண்டை ஈராண்டுக் காலம் நீடித்த பின்னரே முடிவடைந்தது (1855). செபஸ்டபோல் பிடிபட்டது. அதன்பின் நிகழ்ந்த பாரிஸ் உடன்படிக்கைப்படி ருஷியர்களின் கிறிஸ்துவப் பாதுகாப்பு ஒதுக்கப்பட்டது. கருங் கடலில் ருஷியச் சண்டைக் கப்பல்கள் நுழையக் கூடாதென்று முடிவாயிற்று. துருக்கி தன்னுட்சி நாடாகவே இயங்கவேண்டு மென்றும் முடிவாயிற்று.

ஆயினும் பாரிஸ் உடன்படிக்கையால் எத்தகைய நன்மையும் ஏற்படவில்லை. அந்த உடன்படிக்கை நடைமுறைக்கே கொண்டு வரப்படவில்லை. துருக்கியரின் வீழ்ச்சி நிற்கவுமில்லை. ருஷியர் கள் எழுச்சி குறையவுமில்லை. ஆயினும் இந்தச் சண்டையால் நேசப் படையினர் உணவின்றி மிகத் துன்புற்றனர். பலர் மடிந் தார்கள். மற்றும் பலர் காயப்பட்டார்கள், பிளாரன்ஸ் நைட் டிங்கேல் (Florence Nightingale) அம்மையாரின் தொண்டு இப்போதுதான் வரலாற்றுப் புகழ் பெற்றது.

இயல் 2

ஜெர்மானியப் பேரரசு

புரட்சிப் புயல்—பிரஷ்யாவின் தோற்றம்—பிஸ்மார்க்—
ஆஸ்திரிய-பிரஷ்யப் போர்—பிரான்ஸ்-பிரஷ்யப் போர்

I

வியன்னு மாநாட்டிற்குப் பிறகு ஐரோப்பா முழுவதிலுமே புரட்சி தோன்றிற்று என்பதை முன்னர்க் கூறினோம். இந்தப் புரட்சியில் முதன்மை பெற்றவை பிரான்சும், ஜெர்மனியும், ஆஸ்திரியாவும், இத்தாலியுமாகும். பிரெஞ்சுப் புரட்சியைப் பற்றி முன் இயலில் படித்தோம். ஜெர்மனி, ஆஸ்திரியப் புரட்சிகளைப் பற்றி இவ்வியலிலும், இத்தாலியப் புரட்சியைப் பற்றி அடுத்த இயலிலும் கூறுவோம்.

1848-ஆம் ஆண்டு வியன்னுவில் ஏற்பட்ட புரட்சி மெட்டர்னிச்சைப் பதவியிலிருந்து விலகும்படி செய்தது. இதைப் பின்பற்றி பொஹேமியா, ஹங்கேரி நாடுகளிலும் புரட்சிப் புயல் வீசியது. ஸ்லாவ் இனத்தைச் சேர்ந்த மக்களெல்லோரும் ஒன்ருகச் சேர்ந்து ஒரு புதிய அரசை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று பிரேக் (Prague) பட்டணத்தில் கூடிய மாநாடு ஒன்று கோரியது. அதே சமயம் ஹங்கேரி நாடு ஆஸ்திரிய ஆதிக்கத்தினின்றும் விடுபட வேண்டுமென்று ஒரு சட்டம் இயற்றியது. இதில் தலைமைப் பதவி வகித்தவர் கோசுத் (Kossuth). இவர் அதுவரை பத்திரிகை ஆசிரியராகப் பணியாற்றியவர். இப்பொழுது ஹங்கேரி நாட்டின் விடுதலைக்காகப் பாடுபட்டார். ஆஸ்திரியாவின் வலிமை அப்பொழுது எங்கும் எதிர்க்கப்பட்டு வந்தது. ஹங்கேரியின் தொல்லை ஒருபுறமிருக்க, இத்தாலியர்கள் ஆஸ்திரிய நாட்டின் கட்டுக்களை உதறித்தள்ளினர்கள். மிலான், வெனிஸ் முதலிய பட்டணங்கள், பியட்மண்ட், சர்டீனியா, பிரதேசங்கள்—இவை யாவும் ஆஸ்திரியாவிற்கு மாருகக் கிளம்பின. மிலான் பட்டணத்திலிருந்து ஆஸ்திரியப் படைகள் வெளியேற்றப்பட்டன. வெனிஸ் தன் சுயாட்சியை நிறுவிற்று.

நல்ல காலமாக ருஷியா ஆஸ்திரியாவிற்கு உதவியது ; ஆஸ்

ஹோஅன்சலெர்ன்
ஜெர்மானியப் பேரரசு
வட கடல்
டென்மார்க்
ஹேம்பர்க்
மெக்லென்பர்க்
போமரேனியா
பிரேங்கென்பர்க்
பிருஷ்யா
போலந்து
ஜெர்மனி
ருஷியா
பிரன்ஸ்விக்
வெஸ்ட் பேலியா
வால்டெக்
பெல்ஜியம்
துருங்கென நாடுகள்
பிராங்வர்ட்
பொஹேமியா
பவேரியா
லொரேன்
பிரான்ஸ்
ஸ்ட்ராஸ்பர்க்
ஆர்டெம்பர்க்
ஆஸ்டிரியா
சுவிட்சர்லாந்து

திரியாவின் பழைய பேரரசர் வெர்டிஞன்ட் (Ferdinand) தம் ஆட்சிப் பதவியை விட்டுவிடவே, பிரான்சிஸ் ஜோசப் (Francis Joseph) என்ற புதுப் பேரரசர் நியமிக்கப்பட்டார். இவருக்கு உதவியாக விருந்தவர்களில் ஹுவார்சன்பெர்க் (Schwarzenberg) என்பவர் மிகத் திறமை வாய்ந்தவர். இந்நிலையில் ஆஸ்திரியா வெற்றி பெற்றது. நொவாரா (Novara) என்னுமிடத்தில் சார்டீனிய மன்னர் தோல்வியுற்றுத் தம் பதவியையும் விட்டு விட்டார். அவருக்குப் பதிலாக அவருடைய புதல்வர் விக்டர் இம்மானுவேல் (Victor Emmanuel) சார்டீனிய மன்னராகப் பதவியேற்றூர். ஆயினும் இத்தாலியர்கள் நினைத்தபடி நடக்க வில்லை. ஹங்கேரி நாட்டுக் கலகமும் ருஷிய உதவியால் அடக்கப்பட்டது. 1849-ஆம் ஆண்டு கோசுத் ஆஸ்திரிய நாட்டினின் றும் தம் நாடு பிரிந்து தன்னுட்சியை எழுப்புவதாக அறிக்கை விட்டார். இவ்வளவு முற்போக்காக அவர் செய்தது ஹங்கேரியருக்கு அண்மையிலிருந்த செர்பியர் (Cerbiours), குரோஷியர் (Croatians), ருமேனியர் (Rumanians) போன்றவர்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஆகையால் அவர்களுடைய உதவி ஹங்கேரியருக்குக் கிடைக்கவில்லை. அதே ஆண்டு ஆகஸ்டுத் திங்கள் வில்லகோஸ் (Villagos) என்னுமிடத்தில் ஹங்கேரிப் படை தோற்றது. கோசுத், நாட்டை விட்டு வெளியேறினுர்.

ஜெர்மனி நாட்டில் மட்டும் தன்னுட்சி உணர்ச்சியை எளிதாக அடக்கக் கூடவில்லை. 1815-ஆம் ஆண்டு ஆஸ்திரியாவின் தலைமையின்கீழ் ஜெர்மனியும் பிரஷ்யாவும் ஒன்று சேர்ந்த ஒரு பெரும் பகுதியைத் தனி அரசாங்கமாக ஜெர்மன் கூட்டுறவு நாடு (German Confederation) என்ற பெயரில் வியன்னு மாநாட்டார் ஏற்படுத்தினுர்கள். ஆனுல் அது துவக்கத்திலிருந்தே பெயரளவுக்கு மட்டும் ஒரு தனி அரசாக இருந்தது. தலைமை பெற்ற ஆஸ்திரியா ஜெர்மன் நாடுகளுக்கு ஒன்றும் செய்யவில்லை என்ற மனக்குறைவு ஜெர்மன் பிரதேசங்களில் ஆழ்ந்து பதிந்திருந்தது. பிரான்ஸ் நாட்டில் 1848-ஆம் ஆண்டிலேயே புரட்சி வென்றது. மனத்தாங்கல் கொண்டிருந்த ஜெர்மானியருக்கு இந்த வெற்றி ஒரு தூண்டுதலாய் அமைந்தது. ஆகவே, ஜெர்மானியர் விரைவில் ஒன்று கூடினர். பிராங்வர்ட் (Frankfurt) என்னுமிடத்தில் ஒரு சபையைக் கூட்டி ஜெர்மனி நாட்டிற்குத் தனியாக ஓர் அரசியல் அமைப்புத் திட்டத்தை ஏற்படுத்த ஜெர்மானியர் முயன்றுர்கள். ஆனுல் எவ்வளவு விரைவில் கூடினுர்களோ, அவ்வளவு விரைவில் திட்டத்தை ஏற்படுத்த

முடியவில்லே. புதிதாக ஏற்படுத்த வேண்டிய ஜெர்மன் அரசியலில் ஆஸ்திரியரை எப்படிச் சேர்த்துக்கொள்வது என்பது பெருஞ் சிக்கலாக விருந்தது. ஆஸ்திரியாவை ஜெர்மனியோடு சேர்த்துக் கொள்வதா அல்லது விட்டு விடுவதா என்ற வினுவிற்கு விடை கூறுவது எளிதில் இல்லே. அப்போதைய கணக்குப்படி 28 மில்லி யன் மக்கள் ஜெர்மன் கூட்டுறவு நாட்டின் ஆஸ்திரியப் பகுதியில் வாழ்ந்தார்கள். இவர்களில் 4- மில்லியன் மட்டுமே ஜெர்மன் மக்கள். 28 மில்லியன் மக்களேயும் ஜெர்மன் பாராளுமன்றத்திற்கு உறுப்பினர்கள் அனுப்ப அனுமதித்தால் ஆஸ்திரியாவில் வாழ்ந்த ஜெர்மன் மக்கள் பாதிக்கப்படுவார்கள். ஆஸ்திரியாவி லிருந்த ஜெர்மானியரை மட்டும் பிரதிநிதிகளேத் தேர்ந்தெடுக்கும்படி சொல்வதோ ஒழுங்கில்லே. ஆஸ்திரிய நாட்டைத் தனியாக ஒதுக்கி விட்டால் ஆஸ்திரியா ஜெர்மனிக்கு மாருகிவிடக் கூடும். இந்த அவல நிலேயில் ஆஸ்திரியாவை ஒதுக்கிவிடுவதென்றே ஜெர்மானி யர் முடிவு செய்தார்கள். புதிதாக ஏற்பட்ட ஜெர்மனி நாட்டின் தலேமைப் பதவி ஏற்பவருக்கு ஜெர்மன் பேரரசர் என்று பெயர் சூட்டிப் பேரரசு முடியைப் பிரஷ்ய மன்னர் நான்காம் பிரடிரிக் (Frederick William IV) என்பவருக்குப் பிராங்வர்ட் சபை அளித்தது.

ஆனல் பிரடிரிக் மன்னர் அந்த முடியை ஏற்றுக் கொள்பவ ராக இல்லே. புரட்சியின் வழி வந்த முடி அவருக்குப் பிடிக்க வில்லே. "இரத்தத்திலும் சகதியிலும் தோய்ந்த முடி எனக்குத் தேவையில்லே" என்று அவர் கூறிவிட்டார். ஜெர்மானிய முயற்சிக்கு இது ஒரு வகையில் முடிவுகட்டியது. ஏற்கனவே பிரஷ்யாவில் மன்னர் ஆட்சியிலிருந்து விடுதலே தேடிய மக்கள் புரட்சி செய்து தோற்றிருந்தார்கள். சட்டம் செய்வதற்குமட்டும் பிரஷ்ய மன்னர் ஒரு சபையைக் கூட்டினர். ஆனல் ஆட்சி மன்னர் கையில்தா னிருக்கவேண்டு மென்பது கடவுள் கொள்கை யாகும் என்று அவர் கூறினர். ("According to the Law of God and the Country the crown must reign according to its free decision and not according to the will of majorities.") இந்தச் சூழ்நிலேயில் அவர் ஒன்றுபட்ட ஜெர்மன் பேரரசு முடியை ஏற்றுக்கொள்ள ஒத்துக்கொள்ளவில்லே. ஆயினும் அவர் ஒரு புதிய அரசியல் அமைப்பை உருவாக்கத் திட்டமிட்டார். ஆனல் உருவாகப்போகும் ஜெர்மன் பேரரசில் ஆஸ்திரியாவும், பவேரியாவும் கலந்துகொள்ள மறுத்தன. ஹேனேவரும், சேக்சனியும் கொஞ்சக் காலம் பேச்சில் கலந்து

கொண்டு பிறகு விலகின. முடிவில் பிரஷ்யாவின் தலைமையின் கீழ் வட ஜெர்மனியும் அதோடு சேர்ந்த 28 சிறு நாடுகள் மட்டுமே புதிதாக உருவாக்கப்பட்ட ஜெர்மன் கூட்டுப் பேரரசில் இயங்கின. ஆஸ்திரியா இதற்கு எதிராக மற்றொரு பேரரசைப் பிராங்வர்டில் நிறுவியது. இரு பேரரசிற்குமிடையே சண்டை மூண்டது. ஆஸ்திரியாவின் தலைமைப் பதவி அப்போது ஷுவார்சன்பெர்க் (Schwarzenberg)கின் கையில் இருந்தது. ருஷிய உதவியும் ஆஸ்திரியாவிற்கு இருந்தது. ஆகையால் பிரஷ்யா ஆஸ்திரியாவிற்குப் பணிந்து அரசியல் திட்டத்தை ஆல்மட்ஸ் (Olmutz) என்றவிடத்தில் அடியோடு கைவிட்டது.

II

ஆயினும் பிரஷ்யாவின் பிற்கால வாழ்க்கைக்கோ ஜெர்மனியின் எதிர்காலத்திற்கோ ஆல்மட்ஸ் (Olmutz) உடன்படிக்கை முடிவு கட்டிவிடவில்லை. பிரஷ்யா தனது பெருமையை நிலை நிறுத்திக்கொள்ள வேண்டுமானல் புது முறைகளைப் பின்பற்ற வேண்டுமென்பது இப்பொழுது வெட்ட வெளிச்சமாயிற்று.

1857-ஆம் ஆண்டு நான்காம் பிரடிரிக் மன்னர் மூளைக் கோளாற்றினால் தம் பதவியைக் கைவிட வேண்டியதாயிற்று. அவருடைய மகனார் வில்லியம் (Prince William) அவருக்குப் பதிலாக அரசாட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டார். பிறகு 1861-ஆம் ஆண்டில் அவரே முதலாம் வில்லியம் மன்னர் (William I) என்று பட்டம் கட்டிக்கொண்டார். பொறுப்பாட்சி, மக்களாட்சி என்றவையெல்லாம் அவருக்குப் புறம்பானவை. மன்னர் தமக்குத் தோன்றியபடி ஆட்சி நடத்துவதே நல்லாட்சி என்ற கருத்துக் கொண்டவர் அவர். "ஆண்டவனிடமிருந்தே அரசு முடி எனக்கு வந்தது" என்று அவரே கூறினார். இதற்கு அவர் ஆட்சிக் காலம் முழுவதுமே எதிர்ப்பிருந்த போதிலும் இவர் தம் கொள்கையைக் கடைப்பிடிப்பதில் ஒருபொழுதும் தவறியதில்லை. கடைசியில் அவர் கொள்கையே வெற்றியும் கண்டது.

1815-ஆம் ஆண்டிலிருந்தே பிரஷ்யா ஜெர்மனி நாட்டின் அரசியலில் முதலிடம் பெறத் தொடங்கியது. அந்த ஆண்டில் பிரஷ்யா தனது பல பகுதிகளில் வரியில்லாமல் வியாபாரப் பொருட்களைக் கொண்டுசெல்ல ஜெர்மனி வசதி அளித்தது. வெளிப்பகுதிகளிலிருந்து பிரஷ்யாவினுள் நுழையும் பொருள்களுக்கு வரி

விதிக்கப்பட்டது. இதனுல் பிரஷ்யாவின் வாணிகம் பெருகவும் மற்றப் பிரதேசங்களின் வாணிகம் குறையவும் தொடங்கியது. பிறகு இதைப் பின்பற்றித் தென் ஜெர்மன் இணைப்பு, நடு ஜெர்மன் இணைப்பு என்ற இரண்டு வேறு இணைப்புக்கள் ஏற்பட்டன. இவையும் இவ்வித வாணிக முறையையே சிறிது காலம் பின் பற்றிய பின்னர் மூன்றும் ஒன்ருக இணைந்தன (1854). இந்த இணைப்புக்கு நடுநாயகமாக விளங்கியது பிரஷ்ய நாடு. இவ்வித மாகவே பிரஷ்யா முதல் முதல் ஜெர்மனியின் அரசியலில் நுழையத் தொடங்கியது.

இப்போது முதலாம் வில்லியம் பிரஷ்யாவின் மன்னரான போது அதன் படை வலியைச் சிறந்ததாக்க முயன்ருர். மன்ன ரின் படைத்தலைவராக இருந்தவர் ரூன் (Roon) என்பவர். நாட்டில் உள்ள எல்லோரும் மூன்று ஆண்டுக்காலம் படைப் பயிற்சி பெற வேண்டுமென்றும் அதற்குப் பின் நான்காண்டுக் காலம் நாட்டுப் படையோடு சேர்ந்து வேலை செய்ய வேண்டு மென்றும் ஒரு சட்டம் இயற்றப்பட்டது. அதோடு புதுமாதிரி படைக்கலங்கள், பயிற்சிகள் யாவும் அமுலுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டன.

முதலில் அரசனுக்கும் மக்கள் சபைக்குமிடையே மனத் தாங்கல் ஏற்பட்டது. 1861-ஆம் ஆண்டில் "முற்போக்குக் கட்சி" (Progressive Party) என்று பெயர் சூடிய கட்சி ஒன்று மக்களின் மிகுதியான வோட்டுக்கள் பெற்றது. அதன் கொள்கை கள் மூன்று: (1) மந்திரிகள் மக்கள் சபைக்குப் பொறுப்புள்ளவர் களாயிருக்க வேண்டும். (2) பாராளுமன்றத்தின் மேற்சபை மாற்றி அமைக்கப்பட்டு அதில் இன்னும் பொது மக்கள் உறுப் பினர்களாக வேண்டும். (3) கட்டாயப் படைச் சேவை நான்கு ஆண்டிலிருந்து இரண்டாண்டுகளாகக் குறைக்கப்பட வேண்டும். அரசர் இவைகளுக்கு ஒத்துக்கொள்ளாததால் படைச் செலவுக் காக அவர் கேட்ட பணத்தைக் கொடுக்கப் பாராளுமன்றம் மறுத்தது. மன்னர் மக்கள் சபைக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும், அல்லது தம் வேலையைவிட்டு விலக வேண்டுமென்ற நிலைமை ஏற்பட்டது. அப்பொழுது நல்ல காலமாகத் திறமையும், துணி வும் வாய்ந்த ஒருவர் அரசருக்கு ஆலோசகராக நியமிக்கப் பட்டார். அவர்தாம் பிஸ்மார்க் (Bismarck). அவரை மன்னர் தலைமை மந்திரியாக அப்போது நியமித்தார் (1862). பாராளு மன்றம் அடக்கப்பட்டது. ஜெர்மன் வரலாற்றிலேயே ஒரு புது யுகம் தொடங்கியது.

III

வட ஜெர்மனியின் நிலச்சுவான்தார் குலத்தில் தோன்றியவர் பிஸ்மார்க். அவருடைய முழுப்பெயர் பிரின்ஸ்வான் எடுவார்ட் லெயோபால்ட் பிஸ்மார்க் (Prince Von Edward Leopold Bismark) என்பது. 1848-ஆம் ஆண்டில் ஐரோப்பாவெங்கும் புரட்சி நடந்துகொண்டிருந்த சமயம் ஜெர்மனியில் ஏற்பட்ட புரட்சிக் கொள்கையை எதிர்த்துப் பிஸ்மார்க் முன்னுக்கு வந்தவர். அவருடைய முக்கியக் கொள்கைகள் மூன்று. (1) ஜெர்மனியின் எல்லா நாடுகளும் பிற நாட்டாட்சியினின்று விடுதலை பெற வேண்டும். (2) எல்லா நாடுகளிலும் மக்கள் ஆட்சியை எதிர்த்துத் தனி மன்னர் ஆட்சியையே நிறுவ வேண்டும். (3) ஜெர்மனியின் சிறு நாடுகளெல்லாம் பிரஷ்யாவின்கீழ் ஒன்றுபட வேண்டும். ஜெர்மனியின்கீழ் பிரஷ்யா இயங்குவதென்பது பிஸ்மார்க்கின் உள்ளத்திற்கு ஒவ்வாத காரியம். "நாங்கள் பிரஷ்யர்கள். பிரஷ்யர்களாகவே நாங்கள் எப்பொழுதும் இருப்போம்" என்பது அவர் கூற்று. பிரஷ்யாவின் பெருமையை ஜெர்மனியின் பெருமைக்குமேல் கொண்டு செல்ல வேண்டுமென்பது அவருடைய கொள்கை. இதற்காக அவர் மக்கள் சபையின் ஒத்துழைப்பைத் தேடவில்லை. சண்டையின் மூலமாகவே அரசியல் திட்டங்களை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்பது அவருடைய கொள்கை. "யுத்தங்களை நடத்தும் கடவுளே நாம் எப்பொழுது சண்டை செய்யவேண்டு மென்பதைக் காட்டுவார்" (Sooner or later the God who directs the battle will cast His iron dice) என்று பிஸ்மார்க் கூறினார்.

முதலில் போலந்து நாட்டினர் ருஷியாவிற்கு மாறாகக் கிளர்ச்சி செய்தார்கள். பிரஷ்ய மக்கள் சபை போலந்திற்கு உதவவேண்டுமென்று எண்ணியது. ஆனால் பிஸ்மார்க் தமது கொள்கைப்படி ருஷியாவோடு சேர்ந்து போலந்துக் குழப்பத்தை அடக்க உதவினார். ஆஸ்திரியா கொண்டுவந்த புது ஜெர்மானிய அரசியல் திட்டத்தை உதறித் தள்ளினார். மூன்றாவதாக ஜெர்மனியைச் சேர்ந்த ஸ்லஷ்விக் (Schleswig), ஹோல்ஸ்டெய்ன் (Holstein) பிரதேசங்கள் பிரஷ்யாவோடு சேர்க்கப்படவேண்டு மென்னும் பிஸ்மார்க்கின் திட்டம் ஐரோப்பாவையே வியப்படையச் செய்தது. இவற்றையெல்லாம் பிஸ்மார்க் பிரஷ்ய மக்கள் சபையை எதிர்த்தே செய்தார். இங்கிலாந்திலும் பிரான்ஸிலும் பாராளும் மன்றத்தை எதிர்த்த முதலாம் சார்லஸ்,

பதினாரும் லூயி இவர்களின் ஞாபகம் பிஸ்மார்க்கின் மனத்தில் எழுந்தபோதிலும் அவர் ஊக்கத்துடன் முயற்சியில் ஈடுபட்டார். ஆனால் இங்கிலாந்திலும் பிரான்சிலும் நடந்ததுபோல் நடவாமல் ஜெர்மனியில் பிஸ்மார்க்குக்கு வெற்றி கிட்டியது. ஜெர்மனி யின் நிலைமை மற்ற இரு நாடுகளின் நிலைமையைவிட வேறாக விருந்ததால் தனி மன்னர் ஆட்சிக்கு அங்கு வெற்றி கிடைத்தது என்று சிலர் கூறக்கூடும். அது ஒரு விதத்தில் உண்மையே யெனினும் பிஸ்மார்க்கின் போர்முரசு எங்கும் வெற்றிமுரசாக விருந்ததே இதற்குக் காரணம் என்று நாம் கூற வேண்டும். சார்ல்ஸின் தோல்விகளும், லூயியின் தோல்வி களுமே அவர்களுக்குச் சமாதி கட்டின என்ற உண்மையை நாம் ஒத்துக் கொண்டால் பிஸ்மார்க்கின் அரசியல் வெற்றி அவருடைய போர் வெற்றிகளிலிருந்தே பிறந்ததென்பது வெளிப்படையாகும்.

IV

பிஸ்மார்க்கின் இந்தப் பெயர்பெற்ற வெற்றிகளைப் பற்றி இனிச் சிறிது கூறுவோம். முதலில் ஸ்லஷ்விக் - ஹோல்ஸ் டெய்னில் பெற்ற வெற்றியைக் கவனிப்போம். டென்மார்க் மன்னர் சிறிது காலமாக இந்த இரு ஜெர்மன் பிரதேசங்களின் மேல் ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்தார். இப்போது அந்நாட்டை ஆண்டு வந்த மூன்றும் பிரடிரிக் (Frederick III) குழந்தை யில்லாமலிருந்தார். அதோடு அவர் முதியவராகவும் இருந்த படியால் அவருக்குப் பின் இந்த ஜெர்மன் பிரதேசங்கள் யாரைச் சேரும் என்ற வினா எழலாயிற்று. அதற்குக் காரணம் தாய் வழி மக்கள் இந்தப் பிரதேசங்களில் ஆட்சி செலுத்த முடியாது. தவிர டென்மார்க்கோடு இவை இணைந்திருக்கக் காரணமுமில்லை. இந் நிலையில் அவற்றை ஜெர்மனியோடு இணைப்பதா, அல்லது ஸ்லஷ்விக் பிரதேசத்தை டென்மார்க்கோடு சேர்த்துவிட்டு, ஹோல்ஸ்டெய்னை ஜெர்மனியோடு இணைப்பதா என்ற சிக்கல் எழுந்தது. பிஸ்மார்க் தமக்கே உரித்தான தன்னம்பிக்கையோடு இவை இரண்டையும் பிரஷ்யாவோடு இணைக்க வேண்டுமென்று கூறினர்.

1863-ஆம் ஆண்டு டென்மார்க் மன்னர் பிரடிரிக் உயிர் நீத்தார். உயிர் நீப்பதற்கு முன் ஸ்லஷ்விக் பிரதேசத்தை டென் மார்க்கோடு சேர்க்க வேண்டுமென்று ஆணை பிறப்பித்தார். முன்பு பிராங்பர்ட்டில் கூடியிருந்த சபை ஜெர்மனியின் சார்பாக

இதை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தது. உடனே ஜெர்மானியப் படைகள் ஸ்லஷ்விக்-ஹோல்ஸ்டெய்ன் பிரதேசங்களைக் கைப்பற்ற வேண்டுமென்று ஆணை பிறந்தது. ஜெர்மன் படையும் ஹோல்ஸ் டெய்ன் பிரதேசத்தைக் கைப்பற்றியது. ஆஸ்திரியாவும் பிரஷ் யாவும் தங்கள் படைகளை ஜெர்மனிக்கெதிராக அங்கு அனுப்பின. டென்மார்க் அரசர் ஐரோப்பிய அரசாங்கங்களைத் தமக்கு உதவ வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டார். அவ்வேண்டு கோள் பயனின்றிப் போகவே தாமே சண்டை செய்வதாக முடிவு செய்தார். ஆனால் அவருக்கு வெற்றி கிட்டாதென்பது முதலிலேயே தெரிந்தது. அவர் இந்த இரு பிரதேசங்களி னின்றும் நீங்க வேண்டியதாயிற்று. ஆயினும் அவை யாருக்குச் சொந்தமானவை யென்பது முடிவாகவில்லை. ஜெர்மனியும் ஆஸ்திரியாவும் அவற்றை அகுஸ்டன்பெர்க் பிரபுவுக்கு (Duke of Augustenberg) ச் சொந்தமாக்கிவிடுவ தென்று முடிவு செய்தன. ஆனால் பிரஷ்யா இதற்கும் ஒத்து வருவதாயில்லை. மன்னர் வில்லியம் அமைதியை நாடினார். ஆனால் பிஸ்மார்க் போரையே நாடினார். அதன் வழிதான் பிரஷ்யாவின் பெருமை உயரும்; உயர வேண்டுமென்று அவர் திண்ணமாக நம்பினார். யுத்த வழியை ஒரு நாட்டின் பெருமைக்கு முதல் முதல் திண்ணமாக வகுத்தவர் பிஸ்மார்க். இவ்விதமாய் 19-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதி யில் தோன்றிய இவர் 20-ஆம் நூற்றாண்டு வரலாற்றிற்கு வழி வகுத்தார். ஆகவேதான் பிஸ்மார்க் இக்கால ஐரோப்பிய வரலாற்றில் ஒரு சிறப்பிடம் பெறுகிறார்.

ஸ்லஷ்விக் – ஹோல்ஸ்டெய்ன் என்ற இரு சிறு பிரதேசங் களைப் பற்றிய சண்டை ஒரு பெரும்போராக ஆஸ்திரியாவிற் கும் பிரஷ்யாவிற்குமிடையே நிகழ்ந்தது. இதற்கு ஆஸ்திரிய - பிரஷ்யப் போர் என்று பெயர். முதலில் பிஸ்மார்க் இத்தாலியர்க ளுடைய நட்பை உறுதிப்படுத்தினார். இதனால் ஆஸ்திரியப் படை யின் ஒரு பகுதி ஆஸ்பஸ் மலைக்குத் தெற்கேயே நின்றுவிட்டது. இது பிஸ்மார்க்கின் முதல் வெற்றி. இரண்டாவதாகப் புதுப் போர்முறைகளை இந்தச் சண்டையில் பிஸ்மார்க் கைக்கொண்டார். தந்தி, தபால், ரயில், சிறந்த துப்பாக்கிப் பிரயோகம் என்ற இவை ஐரோப்பியப் போர்க்களத்தில் முதல் முதல் பயன் படுத்தப்பட்டன. பிஸ்மார்க்கின் படைத் தலைவர் மோல்ட்கீ (Moltke) பெர்லினிலிருந்துகொண்டே 'தந்தி மூலம் சண் டையை நடத்தினார்.

1866-ஆம் ஆண்டுப் போர் தன் கடைசிக் கட்டத்தை எய்

தியது. லங்கென்சால்சா (Langensalza) என்னுமிடத்தில் ஜெர் மானியப் படை கூட்டணிப் படையோடு செய்த முயற்சியில் தோல்வி அடைந்தது. அதே ஆண்டின் இடையில் போஹேமி யாவிலுள்ள கோனிக்கிராட்ஸ் (Koniggratz) என்னுமிடத்தில் கூட்டணிப் படை தோல்வியுற்றது. விரைவில் பிரஷ்ய மன்னரின் புதல்வன் பிரடிரிக்கே போர்க்களத்தை வந்தடைந்தார். அதோடு சண்டை பிரஷ்யாவின் பெரு வெற்றியாக முடிந்தது.

உலக வரலாற்றிலேயே சிறு சண்டை பெரு விளைவுகளை விளைத்தது என்று நாம் இந்தப் போரைப் பற்றிச் சொல்லக் கூடும். பிஸ்மார்க்கை ஐரோப்பிய அரசியல் மேடையில் இந்தச் சண்டைதான் முன்னணிக்குக் கொண்டுவந்தது. பலகாலம் ஜெர்மானிய விவகாரங்களில் கலந்து தலைமையுற்று வந்த ஆஸ்தி ரியாவின் ஊழ் வேறு வழியாக இப்போது திரும்பியது. ஜெர்மனி யின் பெருமை முதல் முதல் காலெடுத்து நடக்க இப்போது தொடங்கியது. இந்நிகழ்ச்சி பிரஷ்யாவின் வாயிலாக நிகழ்ந்த தெனினும் அதை ஜெர்மனியின் முதல் தோற்றமென்றே நாம் கொள்ள வேண்டும். பிற்கால ஐரோப்பிய வரலாற்றில் இந்நாடு காட்டிய அரும்பெருஞ் சாதனைகளை நாம் எண்ணிப் பார்த்தால் இந்தச் சிறு ஆஸ்திரிய - பிரஷ்யச் சண்டையின் பெருமை தெற் றென விளங்கும்.

முதலில் பிரஷ்யா பெரிய நாடாயிற்று. இதுகாறும் அதனோடு போட்டியிட்டு வந்த ஸ்லஷ்விக், ஹோல்ஸ்டெய்ன், ஹேனேவர், ஹெஸ்கேசல் பிரதேசங்கள் இப்போது அதனோடு இணைக்கப் பட்டு ஏறக்குறைய ஜெர்மனியின் வடபாகம் முழுவதுமே அதன் ஆதிக்கத்தின்கீழ் வந்தது. தென் ஜெர்மன் பகுதி முதலில் பிஸ்மார்க்குக்கு முரணுகவே இருந்தது. எந்தச் சமயமும் தென் ஜெர்மன் நாடுகள் அவருக்கு எதிராகப் பிரஞ்சுக்காரரோடு கூடக் கூடுமென்ற நிலை நிலவியது. இந்த இக்கட்டான நிலைமையை வென்று ஜெர்மனியின் தென்பகுதி நாடுகளாகிய பவேரியா (Bavaria), வூர்டெம்பர்க் (Wurtemberg), பேடன் (Baden) என்றவை தம்மோடு நேச நாடுகளாக இயங்கச் செய்தது பிஸ் மார்க்கின் பெரிய அரசியல் தந்திர வெற்றிகளில் ஒன்று. அவற் றைப் பிரஷ்யாவோடு சேரும்படி வற்புறுத்தியிருக்கலாம். ஆனல் அவைகளின் வழியே விட்டுத் தம்மோடு நேசமாய் இருக்கச் செய்ததில் அவர் இன்னும் மிகுதியான வெற்றி கண்டாரென்றே சொல்ல வேண்டும். வெட்ட வெளிச்சமாக அவைகளோடு நட்புப் பூணுமல் இரகசிய ஒப்பந்தங்களின் மூலம் அவற்றின் நட்பைக்

கொண்டது பிஸ்மார்க்கின் அரசியல் தந்திரத்திற்கு மற்றுமோர் எடுத்துக்காட்டு.

இந்த அரசியல் தந்திரியின் ஆட்சியிலே பிரஷ்யாவின் மூலம் ஜெர்மன் நாடு புத்துயிர் பெற்றதில் வியப்பில்லை. அந்நாட்டின் பல சிறு நாடுகளை அவற்றின் முகம் கோணுதவாறு ஒன்றுகூடச் செய்து ஒன்றுபட்ட ஒரு ஜெர்மன் நாட்டைச் செயல் முறையில் இயக்கினுர் பிஸ்மார்க். முதலில் பிரஷ்யாவுடன் சேர்ந்திருந்த சிறு நாடுகளை அவற்றின் உரிமைகள் குன்ருவண்ணம் வட ஜெர்மனிக் கூட்டிணைப்பு (North German Confederation) என்ற பெயரில் அவற்றை ஒன்று கூட்டினுர். பிறகு தென் ஜெர்மனி நாடுகளையும் இதில் பங்குகொள்ளச் செய்தார். இவ்விதமாக எவ்விதச் சண்டையுமில்லாமலே ஒரு பெரிய ஜெர்மன் கூட்டிணைப்பு உருவாயிற்று. பிறகு அதற்கு ஓர் அரசியல் அமைப்புத் திட்டத்தை உருவாக்கினுர். இதுவரை பெரிய அரசியல் அமைப்புத் திட்டத்திற்கு எடுத்துக்காட்டாக விருந்த பிரஷ்யத் திட்டத்தை ஒதுக்கி ஜெர்மனியின் பண்புக்கும் தமது குறிக்கோளுக்கும் ஏற்ற வண்ணம் ஒரு புதிய அரசியல் திட்டத்தைத் தாமே வகுத்துக் கொண்டார். அதைப் பின்பற்றி ஜெர்மனி புத்துயிர் பெற்ற ஒரு பெரு நாடாக விளங்கிற்று.

இனி பிஸ்மார்க்கின் அரசியல் அமைப்புத் திட்டத்தைப் பற்றிச் சிறிது கூறவேண்டும். கூட்டிணைப்பில் சேர்ந்த எல்லா நாடுகளிலிருந்தும் பிரதிநிதிகள் அனுப்பப்பட்டார்கள். இவர்கள் கூட்டிணைப்புச் சபை (Federal Council)யில் உறுப்பினராஞர்கள். இக்காலத்தில் ஒரு நாட்டிலிருந்து மற்ருெரு நாடு செல்லும் தூதுவர் (Ambassader) போன்றவர்கள் இந்தப் பிரதிநிதிகள். சட்டங்களை முன்மொழிவோர் இவர்கள். அவைகளை ஏற்றுக் கொள்ளவோ அல்லது தள்ளிவிடவோ ரெய்ஸ்டேக் (Reichstag) என்ற மக்கள் சபைக்கு அதிகாரம் இருந்தது. ஆனுல் அன்ருடம் எழும் அரசியல் சிக்கல்களுக்கு முடிவு காண்பது கூட்டிணைப்புச் சபையின் வேலையாகும். அரசாங்கத்திற்குத் தேவையான பண உதவி தரும் அதிகாரம் ரெய்ஸ்டேக்கிடம் விடப்பட்டது. ஆனுல் ஆங்கிலேயப் பாராளுமன்றம்போல் அரசியல் அதிகாரம் அதனிடம் விடப்படவில்லை. அரசனே மந்திரிகளோ அதன் கட்டுப்பாட்டுக்கு உட்பட்டிருக்கவில்லை. இவ்விதமாக இரண்டு சபைகளும் ஒன்றுக்கொன்று மீருமலும், கீழ்ப்படாமலும் பணியாற்றச் செய்தார் பிஸ்மார்க். குறுகிய தேர்தல் முறைகளைக் கைவிட்டு வயது வந்த எல்லா மக்களும் ரெய்ஸ்டேக் சபைக்கு வாக்களிக்கப்

பிஸ்மார்க் உரிமை அளித்தார். உயர்குல மக்கள் நடுத்தர மக்கள் என்ற இவர்களைவிடப் பொதுமக்களே ஆட்சிக்கு எப்போதும் எந்நாட்டிலும் உறுதுணை செய்வார்கள். இதைப் பிஸ்மார்க் நன்கு கண்டிருந்தபடியாலேயே பரந்த தேர்தல் முறைகளைக் கைப்பற்றினார். இதனால் மற்றொரு நன்மையுமேற்பட்டது. பொதுவில் பிஸ்மார்க் தனி அரசுக் கொள்கையை மேற்கொண்டவர். அதற்குதவியாக எவ்வளவு மிகுதியாக மக்கள் வாக்களிக்கின்றார்களோ அவ்வளவுக்கு அரசு உறுதி கொள்ளும். பாமர மக்கள் வழக்கமாக நன்மை செய்யும் அரசை விரும்புபவர்கள். அதன் உருவம் எத்தகையதென்பதை அவர்கள் அலசிப் பார்ப்பதில்லை. தவிர இதனால் பிஸ்மார்க் தேடிய யதேச்சதிகாரம் வெளித் தோற்றத்திற்கு மக்கள் அரசாகவே காட்சியளித்தது.

அரசின் தலைவர் சேன்சலர் (Chancellor) என்ற பெயர் கொண்டார். இவருக்குத் துணையாக மந்திரிகள் இருந்தார்கள். மந்திரிகள் சேன்சலிரின் கீழே பணி புரிந்தார்கள். அவர்களின் கவனக் குறைவையும் குற்றத்தையும் கண்டிக்கச் சேன்சலருக்கு உரிமை யுண்டு. சேன்சலரைக் கண்டிக்க அரசனுக்கு உரிமை யுண்டு. மந்திரிகளின் செயலுக்கு அரசரிடம் சேன்சலரே பொறுப்பாளி.

பிரஷ்யா முன் வந்ததுபோல் ஆஸ்திரியா பின்னேக்கியது. அதனடியிலிருந்த சிறு நாடுகள் சுயாட்சி வேண்டுமென்று கிளர்ச்சி செய்தன. ஆனால் ஆஸ்திரியா, ஹங்கேரியின் கிளர்ச்சியை மட்டும் ஏற்றுக்கொண்டு மற்ற நாடுகளின் கிளர்ச்சியை அடக்கியது. அதற்குப் பிறகு ஆஸ்திரிய நாடு, ஆஸ்திரியா – ஹங்கேரி என்ற பெயர் பெற்று விளங்கியது.

V

பிரெஞ்சு மன்னர் மூன்றும் நெப்போலியனுடைய அரசாட்சியைப் பற்றி முன் இயலில் கூறினேம். அந்த ஆட்சியின் முடிவு கடைசியில் பிஸ்மார்க்கின் வழியாகவே நிகழ்ந்தது. மெக்சிக்கோத் தோல்விக்குப் பின்னும் பிரெஞ்சு மக்கள் நெப்போலியனுடைய ஆட்சிக்கு ஆதரவு தந்தார்கள் என்பதை முன்னர்க் கூறினேம். சில வரலாற்றாசிரியர்கள் கூறுவதுபோல் அதற்குப் பிறகாவது அவர் அமைதியைப் பின்பற்றி யிருந்தால் பிரஞ்சுப் பேரரசு இன்னும் கொஞ்ச காலம் நடந்திருக்கக்கூடும். ஆனால் அவர் சண்டையை எதிர் நோக்கினர். அது முதலாம் நெப்போலியன் காட்டிய வழி. போர்க்கள வெற்றிகளைக் கொண்டே யதேச்சாதி

காரத்தை நிறுவக்கூடும் என்பது அவர் காட்டிய வழி. அதற்குப் பின் காலம் பல மாறுதல்களை அடைந்திருந்தும் மூன்றும் நெப் போலியன் அதையே பின்பற்றினர். அப்படியே அந்த வழியைப் பின்பற்றியபோதிலும் அவர் முழுமனத்தோடு அதைப் பின்பற் றியதாகத் தெரியவில்லை. பேராசிரியர் கிராண்ட் கூறுவதுபோல், "Probably he did not wish for a war, but he did not energetically wish to avoid one." பிஸ்மார்க்கின் பிரஷ் யாவோ சண்டையை எதிர்நோக்கியிருந்தது. ஐரோப்பாவில் வளரும் ஜெர்மனிக்கு எதிர்ப்பாக ஒரு நாடு இருக்கக்கூடுமென் ருல் அதுதான் பிரான்ஸ் நாடு. இந்த நிலையில் அதையும் தோற் கடிக்கக் கூடுமானல் அதுவே ஜெர்மனியின் பெருமைக்கு உர மளிப்பதாகும் என்று பிஸ்மார்க் திண்ணமாக நம்பினர். அதற் காக அவருடைய படைகளைத் திருத்தி அமைத்துப் போருக்குத் தகுதியாக வைத்திருந்தார். பிரான்ஸிலோ தளர்ச்சியுற்ற படைகள் சண்டை வருமென்ற உறுதியில்லாமல் வாளாவிருந்தன.

ஆனல் பிரான்ஸுக்கும் பிரஷ்யாவுக்குமிடையே சண்டை மூண்டது (1870). சண்டையின் காரணமோ மிக வேடிக்கை யானது. ஸ்பெயினில் ஏற்பட்ட புரட்சியின் காரணமாக அந் நாட்டின் அரசியார் இசபெல்லா (Isabella) நாட்டை விட்டு வெளியேறிப் பிரான்ஸ் நாட்டை அடைந்தார். அப்பொழுது ஸ்பெயின் நாட்டை ஆட்சி செய்வதற்கு ஒரு புதிய அரசர் தேவை யானர். ஹோஅன்சலெர்ன் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த லெயோ பால்ட் (Leopold Hohenzollern) அதற்குத் தகுதியாக இருந்தார். அவர் பிரஷ்ய மன்னருக்குச் சொந்தக்காரர். இதை நெப்போலி யன் அறிந்து வெறுத்தார். பிரஷ்ய மன்னரும் அவரை ஸ்பெயின் அரசுக்கு உரிமை பாராட்டாமலிருக்கும்படி செய்வதாக வாக்களித்தார். ஆனல் நெப்போலியன் அதோடு விடவில்லை. இனி எப்பொழுது லெயோபால்ட் உரிமை பாராட்டினலும், அவரை எதிர்ப்பதாக வில்லியம் வாக்களிக்க வேண்டுமென்று தம் தூதர் மூலம் நெப்போலியன் அவரைக் கேட்டார். பிரஞ்சுத் தூதர் பிரஷ்ய மன்னரை எம்ஸ் என்ற இடத்தில் சந்தித்துப் பேசினர். இம்மாதிரியான ஒரு வாக்குறுதியைத் தாம் தர முடியாதென்று பிரஷ்ய மன்னர் தெரிவித்துவிட்டார். இதைப் பற்றிய விவரங் களையெல்லாம் தந்தி மூலம் வில்லியம் பிஸ்மார்க்குக்குத் தெரி வித்தார்.

சண்டை மூள்வதற்கு அண்மைக் காரணமாக இருந்தது இந்த எம்ஸ் தந்தி. இந்தத் தந்தி கிடைத்தவுடன் பிஸ்மார்க்கின்

மனம் ஒரு சில விநாடிகள் அமைதி இழந்தது. ஏனென்றல் தந்தியின் விவரப்படி சண்டை ஏற்படுவதற்கு இடமில்லாமல் போகுமோ என்று அவர் துணுக்குற்ருர். ஆயினும் விரைவில் மனத்தைச் சரிப்படுத்திக்கொண்டு அந்தத் தந்தியைப் பத்திரிகைகளில் பிரசுரித்தால், பிரான்ஸின் மனம் புண்பட்டுத் தானே சண்டை துவங்குமென்று பிஸ்மார்க் எண்ணினுர். நினைத்தபடியே தந்தி பிரசுரிக்கப்பட்டதும் பிரான்ஸ் சண்டை தொடுத்தது. பிற்காலத்தில் அவரே "காலிக் குலத்தைச் சேர்ந்த பிரஞ்சுக்காரருக்கு எம்ஸ் தந்தி மிரண்ட காளைக்குச் செந்துணியைக் காட்டுவது போலாயிற்று (Red rag to the gallic bull)" என்று கூறினுராம். ஜெர்மன் நாட்டினரோ தங்கள் மன்னரைப் பிரஞ்சுத் தூதர் இகழ்ந்துவிட்டார் என்று கருதி அவர்களும் போருக்குத் தயாராயினர்.

இவ்விதமாக 1870-ஆம் ஆண்டு பெயர் பெற்ற பிரஞ்சு – பிரஷ்யப் போர் (Franco – Prussian War) ஆரம்பித்தது. முன் கூறியதுபோல் பிரஞ்சுக்காரர்கள் போருக்குத் தயாராகவில்லை. ஆயினும் எம்ஸ் தந்தி அவர்களைக் கொதித்தெழச் செய்தது. வெற்றியைப் பற்றி அவர்கள் கவலை கொள்ளவில்லை. வெற்றி தங்களுடையதுதான் என்று பலர் எண்ணினுர்கள். ஆனல் உண்மையில் ஜெர்மானியப் படைகள் எண்ணிக்கையிலும் ஆற்றலிலும் பிரஞ்சுப் படைகளுக்கு மிக உயர்வாக இருந்தன. மோல்ட்கி, ரூன் போன்ற சிறந்த படைத் தலைவர்கள் ஜெர்மன் படைகளுக்குத் தலைமை வகித்தார்கள். எல்லாவற்றிற்கும் முடி வைத்ததுபோல் பிஸ்மார்க் திகழ்ந்தார். பிரான்சிலோ ஒற்றுமையில்லை; சண்டையைப் பற்றிய எவ்விதத் திட்டமும் கிடையாது. மேக்மோஹன் என்ற ஒரே படைத் தலைவர் மட்டும் என்ன செய்யக்கூடும்? கடைசியில் நெப்போலிய மன்னரே தம் மனையாளைப் பாரிஸில் அரசாட்சியைக் கவனித்துக் கொள்ளும்படி விட்டுவிட்டுச் சண்டையில் இறங்கினுர்.

5 இலட்சம் ஜெர்மன் போர் வீரர்கள், சண்டை தொடங்கியதுமே பிரான்ஸின் எல்லைக்குள் மூன்று பகுதியாக இறங்கினுர்கள். சண்டையில் அவர்கள் காட்டிய ஆர்வத்திலும் துரிதமாகச் செயலாற்றிய முறையிலும் உலகம் அதுவரை கண்டிராத போராக அது ஆரம்பித்தது. விரைவில் மேக்மோஹன் மெட்ஸ் என்ற இடத்தில் பெருந்தோல்வியுற்ருர். அப்பொழுதுதான் மன்னரும், மேக்மோஹனும், ஜெர்மானியப் படையின் உயர்வையும், பிரஞ்சுப் படையின் தாழ்வையும் கண்டுணர்ந்தார்கள். படையைத் திரும்பப்

பிரான்ஸிற்கே நடத்திச் சென்று புத்துயிர் தந்து மறுபடியும் போர்க்களத்திற்குச் செல்லவேண்டும் என்று அவர்கள் நினைத் தார்கள். அந்தத் தகவலைப் பாரிஸிலிருந்த அரசியாருக்குத் தெரி விக்க, அந்த அம்மையார் வேறு விதமாக எண்ணினுர்கள். படை யைத் திருப்பிக் கொண்டுவந்தால் பிரான்ஸிலுள்ள எஞ்சிய படை யும் பயனற்றதாகிவிடுமென்று அவர்கள் கருதி எஞ்சிய படையை யும் போர்க்களத்திற்கே அனுப்பிவைத்தார்கள். செடான் (Sedan) என்ற இடத்தில் பிரான்ஸின் புதுப்படை ஜெர்மானியரைச் சந்தித்தது. 17,000 பிரஞ்சு வீரர்கள் மடிந்தார்கள். மீதியுள்ள 85,000 போர் வீரரோடு நெப்போலியன் அடிபணிந்தார்.

அப்போது 1870-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர்த் திங்கள். நெப்போலியனுடைய ஆட்சி வீழ்ந்தது. உடனே பிரஞ்சுக் குடியரசு ஆட்சி நிறுவப்பட்டது. ஜுலெஸ் வாவ்ரு (Jules Favre), கம்பெட்டா (Gambetta) என்ற இருவரும் முறையே வெளிநாட்டு விவகாரங்களையும் உள்நாட்டு விவகாரங்களையும் கவனிக்கப் பொறுப்பேற்றுக்கொண்டு பிரான்ஸில் ஆட்சியைத் தொடங்கி நடத்தத் தீர்மானித்தனர். அவர்கள் சண்டையையும் தொடங்கி நடத்தினர். பிரஷ்யர்கள் கோரியபடி மெட்ஸ் (Metz), ஸ்ட்ராஸ்பர்க் (Strasburg) பட்டணங்களைப் பிரஞ்சுக்காரர் ஜெர்மானியருக்கு விட்டுக் கொடுத்திருந்தால் சண்டை முடி வடைந்திருக்கும். ஆனுல் அவர்கள் அப்படி விட்டுக் கொடுப்ப தாயில்லை. ஆகையால் சண்டை முன்னிலும் தீவிரமாக நடை பெற்றது. பாரிஸ் பட்டணம் ஜெர்மானியரால் நீண்ட காலம் முற்றுகையிடப்பட்டது. பாரிஸ் பட்டணம் எண்ணற்ற இன்னல் களுக்கிடையே வீரம் குன்ருமல் இருந்தும், ஐரோப்பாவிலிருந்து எவ்விதத் துணையும் வராததால் நிலை குலைய வேண்டியதாயிற்று. 1871-ஆம் ஆண்டு ஜனவரித் திங்கள் 28-ஆம் நாள் பாரிஸ் சரணடைந்தது.

பிராங்பர்ட் என்னும் இடத்தில் நடந்த உடன்படிக்கைப்படி ஸ்டராஸ்பர்க், மெட்ஸ், ஆல்சேஸ் (Alsace), லொரேன் (Lorraine) பகுதிகள் ஜெர்மானியருக்குச் சொந்தமாயின. நஷ்ட ஈடாகப் பிரான்ஸ் மிகுந்த பணம் ஜெர்மனிக்குக் கொடுக்க வேண்டிய தாயிற்று. ஜெர்மன் மன்னர் ஜெர்மன் பேரரசரானுர். பதினுன் காம் லூயி கட்டிய வேர்செய் மாளிகையில் பிஸ்மார்க்கும், மோல் டீகியும் இரு பக்கமும் நிற்க ஜெர்மன் பேரரசர் அரியணை யேறினுர். பிரான்ஸின் முடிவு என்னவாகும் என்பது தெரியவில்லை. மாபெரும் மக்கள் சபையொன்று வேர்செய் பட்டணத்தில் கூட்டப்

பட்டது. தனி மன்னன் ஆட்சியை நிறுவுவதா அல்லது மறுபடி யும் குடியரசு ஆட்சிக்கே செல்வதா என்பதைப் பற்றி முதலில் தயக்கமேற்பட்டது. அதற்குள் பாரிஸ் பட்டணம் தனியாகப் பிரிந்து தனக்குத் தானே ஒரு ஆட்சியை ஏற்படுத்திக் கொள்வ தாக ஆர்ப்பரித்தது. இம் முயற்சி கொடுமையாக நசுக்கப்பட்டது. இங்கிலாந்து சென்றெழுந்த மூன்றும் நெப்போலியன் 1873-ஆம் ஆண்டு உயிர் நீத்தார். அவருடைய தலை மகனும் 1879-ஆம் ஆண்டு ஆங்கிலேயருக்காகத் தென்ஆப்பிரிக்காவில் போயரோடு செய்த போரில் இறந்து பட்டார்.

இயல் 3

இத்தாலியில் தேசியம்

கவூர் (Cavour)—இத்தாலிய—ஆஸ்திரியப் போர்—கரிபால்டி (Garibaldi)—பிஸ்மார்க்கோடு ஒப்பந்தம்

I

முதல் நெப்போலியன் இறந்தபோதிலும் அவருடைய வரலாற்றின் ஒரு பகுதியைப்பற்றி இன்னும் நாம் கூறவில்லை. இத்தாலியில் எழுந்த தேசிய உணர்ச்சிக்கு உதவியாக அவர் இருந்ததைப் பற்றி இங்கு ஒரு சிறிது கூறவேண்டும்.

ஐரோப்பாவெங்கும் 1848-ஆம் ஆண்டு ஒரு தேசியப் புயல் வீசியது என்பதை நாம் முன்னர்க் குறிப்பிட்டோம். ஆனால் அந்தப் புரட்சிப் புயல் இத்தாலியில் பயனளிக்கவில்லை. அதன் பயனாக ஆஸ்திரியாவின் ஆதிக்கம் அங்கு இன்னும் அதிகமாக வேரூன்றியது. பியட்மன்ட் (Piedmont) பிரதேசம் ஒன்றைத் தவிர மற்றெல்லாப் பிரதேசங்களிலும் அந்நிய ஆதிக்கம் தலைவிரித்தாடியது. பியட்மன்ட் பிரதேசம் மட்டும் சார்டீனிய மன்னன் விக்டர் இம்மானுவேலின் (Victor Emmanuel) தலைமையின்கீழ் ஒரு விதத்தில் தன்னாட்சி பெற்று விளங்கியது. எம்மானுவேல் மன்னரும் தைரியமுள்ளவர். சண்டையில் வெற்றியோடு திரும்பக் கூடியவர். பொதுவில் மிகுந்த கண்ணிய மானவர். அவருடைய நல்ல காலத்திற்கு அவருக்குத் திறமையுள்ள மந்திரியாகக் கவூர் (Cavour) என்பவர் வாய்த்தார். வீரமும் ஆட்சித் திறனும் ஒருங்கே வாய்க்கப் பெற்ற இவரை ஐரோப்பிய உலகம் அக்காலத்தில் ஒருங்கே போற்றியது. பிஸ்மார்க் வேண்டாமென்று ஒதுக்கித் தள்ளிய ஆங்கிலேய ஆட்சி முறையைக் கூர்ந்து படித்தவர் கவூர். ஆயினும் சிறந்த அரசியல் மேதையானதால் அதை அப்படியே இத்தாலியின் அரசியல் திட்டத்தில் புகுத்தாமல் இத்தாலியின் நிலைமைக்கும் தேவைக்குமேற்ப அவருடைய ஆங்கிலேய ஆட்சி முறை அறிவைப் பயன்படுத்திக் கொண்டார். அவருடைய பெருமை உண்மையிலேயே அவருடைய நாட்டுப் பற்றிலேதான் திகழ்ந்

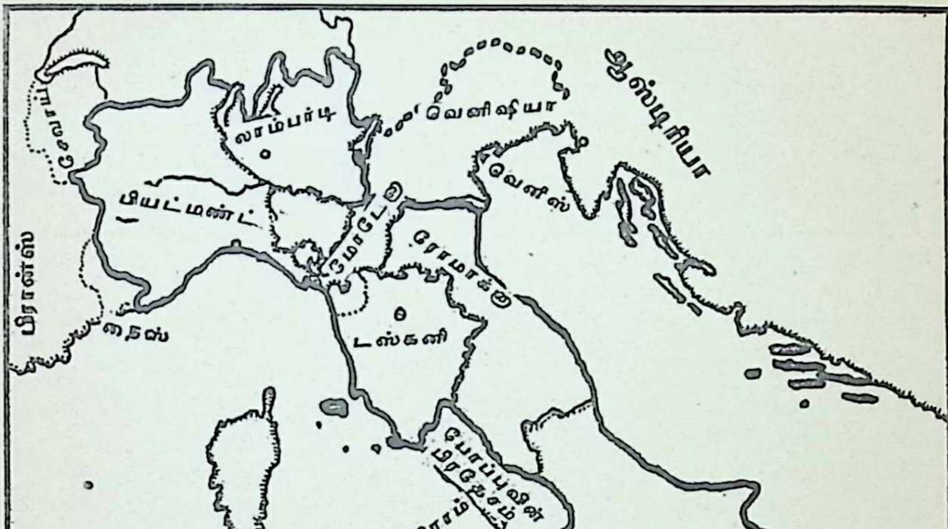
தது. இத்தாலி நாட்டை உள்ளன்போடு விரும்பியவர்களில் இவரனைய பெரியார் இவருக்குமுன் இருந்ததில்லை.

சார்டீனிய மன்னரின் மந்திரி பதவியை வைத்துக்கொண்டு இத்தாலியை ஒன்றுபட்ட தேசிய நாடாக உருவாக்க வேண்டுமென்பதே கவூரின் தலையாய நோக்கம். இத்தாலியரின் நாட்டுப் பற்றை அவர் அறிவார். அதோடு பியட்மன்ட் நாட்டின் படை வலிமையும் அவர் அறிவார். ஆயினும் பிரான்ஸின் உதவி தமக்குக் கிடைக்குமானல் தம் எண்ணம் கைகூடுமென்பதை அவர் கண்டார். இத்தாலிய தேசிய ஒற்றுமையில் நெப்போலியனுக்கு ஒரு விதத்தில் கருத்து வேற்றுமையில்லை. ஆனல் அதைவிடத் தமது பெருமையைப் பிரஞ்சு மக்களுக்கும் ஐரோப்பா முழுவதிற்குமே காட்டிக் கொள்வதில் அவருக்கு மட்டற்ற காதல். ஆகையால் கவூரின் திட்டத்திற்கு அவர் இசைந்ததில் வியப்பில்லை.

சுருக்கமாகக் கவூரின் திட்டப்படி ஆஸ்திரிய மன்னரின் ஆதிக்கத்தை இத்தாலியினின்று ஒழிக்க நெப்போலியன் உதவ வேண்டும். இதற்காக ஆஸ்திரியாவோடு சண்டையைக் கிளப்புவது கவூரின் பொறுப்பு. சண்டை துவங்கியவுடன் பிரஞ்சு மன்னர் 200,000 போர் வீரருடன் இத்தாலியப் படையோடு கலந்து கொள்ள வேண்டும். இவ்விதமாக லம்பர்டி (Lombardy), வெனிஷியா (Venetia), பார்மா (Parma), மோடேனு (Modena), டஸ்கனி (Tuscany), ரோமாக்னு (Romagna) போன்ற வடக்கு, மத்திய இத்தாலிப் பிரதேசங்களை ஒன்ருக இணைக்க நெப்போலியன் உதவவேண்டும். இதற்குப் பரிசாக ஆல்ப்ஸ் மலைப் பகுதியிலுள்ள சேவாய்ப் (Savoy) பிரதேசமும், மத்தியதரைக் கடற்கரையிலுள்ள நைஸ் (Nice) பிரதேசமும் நெப்போலியனுக்குக் கொடுக்கப்பட வேண்டும். இதுவே கவூரின் திட்டம். 1858-ஆம் ஆண்டு ஜூலைத் திங்களில் புளோம்பியர்ஸ் (Plombieres) என்ற நகரில் கவூர் நெப்போலியனைக் கண்டு இந்தத் திட்டத்தை உருவாக்கினர்.

II

"நான் வெடி மருந்திற்கு நெருப்பு வைப்பேன். இத்தாலியில் இரத்தம் ஓடும்போது நீங்கள் உங்கள் படையோடு அங்கு நுழைய வேண்டும்" (I will fire the powder and when Italy runs with blood you will have to march)

1861—1870-இல்
இத்தாலி

என்பது புளோம்பியர்ஸ் மறைவான உடன்படிக்கை. ஆகையால் உடன்படிக்கை முடிந்தவுடன் கவூர் சண்டையைக் கிளப்புவதில் ஈடுபட்டார். முதலில் ஆஸ்திரிய மன்னரை மதிக்காமல் நடந்துகொண்டார். அதே சமயம் பியட்மன்டில் சண்டைக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் திறமையாக நடந்துவந்தன. பிறகு இத்தாலி எங்கும் ஏற்பாடுகள் நடக்கத் தொடங்கின. ஆஸ்திரிய மன்னர் இதை வெறுத்தார். பிறகு இதைத் தடுத்தார். சண்டை மூண்டது. இத்தாலியில் பீரங்கி வெடித்தது. அப்பொழுது பியட்மன்டில் மக்களவை கூடியிருந்தது. கவூர் களிப்படைந்தார். "இதுதான் பியட்மன்டின் இறுதி மக்களவை. இனிக் கூடுவது பெருமைமிக்க இத்தாலியப் பாராளுமன்றம்" என்று அவர் கூறினாராம்.

அப்பொழுது 1859-ஆம் ஆண்டு ஜூலைத் திங்கள் உடன்பாட்டின்படி நெப்போலிய மன்னன் தமது மாக்மோகன் படைத் தலைவருடன் பியட்மன்ட் படையோடு கலந்தார். மாஜென்டா (Magenta), சல்பெரினோ (Solferina) என்ற இடங்களில் கூட்டணிப் படை அரும்பாடு பட்டு ஆஸ்திரியப் படையைத் தோற்கடித்தது. 12,000 பிரஞ்சுப் போர் வீரர்கள் உயிர் நீத்தார்கள். திடீரென்று நெப்போலியன் மனம் மாறியது. பொதுவில் பிரெஞ்சு வீரர்கள் பெருவாரியாக இறப்பது அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை. பிரஷ்யாவில் படைபலம் பெருகி வந்தது. ஒரு வேளை அதனோடு 'போர் செய்யவேண்டிய நிலைமை ஏற்படக்கூடும். கடைசியாக இத்தாலியரும் தமது பேச்சுக்கு முற்றும் கட்டுப் படுவதாகவுமில்லை. ஆகையால் கவூர் திகைப்படைய ஆஸ்திரிய மன்னரோடு நெப்போலியன் சமாதானம் செய்து கொண்டார். அதன்படி லம்பர்டி, பார்மாப் பிரதேசங்கள் மட்டும் பியட்மன்டோடு சேர வேண்டுமென்றும், வெனிஷியா, ஆஸ்திரிய ஆதிக்கத்தின்கீழேயே இயங்க வேண்டுமென்றும், கூடுமானால் இத்தாலியக் கூட்டிணைப்பு ஒன்றை நிறுவி அதைப் போப்பின் தலைமையின்கீழ் இயங்கச் செய்யவேண்டு மென்றும் முடிவு கட்டப் பட்டது.

ஒன்றுகூடிய பிரஞ்சு ஆஸ்திரிய மன்னர்களின் முடிவுக்கு சார்டீனிய மன்னர் இணங்காமலிருக்கக் கூடவில்லை. கவூர் மனம் நொந்து பதவியினின்றும் விலகினார். ஆனால் இத்தாலிய ஒற்றுமை இயக்கம் இதனால் நின்றுவிடவில்லை. இத்தாலியின் மத்தியப் பிரதேசங்கள் ஒன்றுகூடித் தாமாகவே தங்கள் மன்னர்களை நாட்டை விட்டு ஓடச் செய்தன. அவை தம் சொந்த

முயற்சியால் 25,000 போர்வீரர்களுக்குக் குறையாத ஒரு பெரும் படையை நிறுவிச் சார்டீனிய மன்னருக்கு உதவியாக நிற்பதாக வாக்களித்தன. எம்மானுவேல் மன்னர் உடனே கவூரைப் பதவி யேற்கும்படி அழைத்து அவரோடு ஆலோசித்தார். பிரெஞ்சு மன்னர் மறுபடியும் உதவிக்கு வருவதாயிருந்தால், இந்த மத்திய இத்தாலிய இயக்கம், தம் எண்ணத்தைக் கைகூடச் செய்யுமென்று உணர்ந்த கவூர், நெப்போலியனோடு பேச்சுத் தொடங்கினர். புளோம்பியர்ஸ் பேச்சுப்படி, நெப்போலியன் நடந்துகொள்ளாவிட்டாலும், கவூர், சேவாய், நைஸ் பிரதேசங் களை அவருக்கு அளிப்பதாகவும், மத்திய இத்தாலியப் பிரதேசங் களை பியட்மன்டோடு இணைப்பதற்குமுன் அங்கு வதிந்த மக்களின் உள்ளக் கிடக்கையை வாக்கெடுப்பின் மூலம் தெரிந்த பின்னரே அவற்றை அப்படி இணைப்பதென்றும், அவர் வாக்க ளித்தார். பின் நிகழ்ந்த வாக்கெடுப்பில் இணைப்பதற்கு ஆதர வாக 3,85,000 வாக்குக்களும், மாறாக 15,000 வாக்குக்களும் கிடைத்தன. இவ்விதமாகச் சண்டையில்லாமலே இத்தாலியின் பெரும்பகுதி ஒன்றாக இணைந்தது. 1860ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் திங்களில் இணைந்த இத்தாலியின் பாராளுமன்றம் எம்மானு வேல் மன்னரின் தலைமையின்கீழ் டூரினில் (Turin) கூடியது.

III

கவூரின் எண்ணத்தின் ஒரு பகுதி கைகூடியது. இன்னும் இத்தாலிய இணைப்பு முற்றுப்பெற வேண்டுமானால் இரண்டு காரியங்கள் நிகழவேண்டும். (1) இத்தாலியின் தென்பகுதி இணைப்பில் சேரவேண்டும்; (2) இணைந்த இத்தாலியின் தலை நகரம் டூரினில் இயங்காமல் ரோமி (Rome)ல் இயங்க வேண்டும். இவை இரண்டையும் செய்து முடித்தவர் நைஸ் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த வீரர் கரிபால்டி (Garibaldi) யாவர். இத்தாலியின் தேசிய ஒற்றுமையில் சிறப்பாகவும் திறம்படவும் பணியாற்றியவர்கள் மசினி, கவூர், கரிபால்டி என்னும் மூவ ராவர். முதல்வர், ஒற்றுமை இயக்கத்திற்கு 1848-ஆம் ஆண்டி லேயே வேரூன்றியவர்; கவூர், அதை வளர்த்த அரசியல் அறிஞர்; கரிபால்டி, அதன் போர்வீரர்-என்று பொதுப்பட வரலாற்று அறிஞர்கள் கூறுவதுண்டு. இவர்களில் கரிபால்டி புரிந்த பணி சிறந்த வீரப் பணியாகும். 1860-ஆம் ஆண்டு மேத் திங்கள், 1072 வீரர்கள் மட்டும் கொண்ட படையோடு

தென் இத்தாலியைக் கைக்கொள்ளப் புறப்பட்டார் கரிபால்டி. கிரேக்க வரலாற்றிலே செனபன் (Zenophon) என்ற படைத் தலைவர் பத்தாயிரவரைக்கொண்டு வென்ற கதை கூறப்படுகிறது. அதிலும் உயரியது கரிபால்டி இப்பொழுது தொடங்கிய வீரப் படையெழுச்சி என்று நாம் கூறவேண்டும்.

கரிபால்டியின் படை வீரர் சிறந்த தேசிய உணர்ச்சியுடையவர்கள், அதற்காகத் தங்கள் உயிரையும் வழங்குமளவிற்கு உறுதி பூண்டவர்களென்பது நாம் கூருமலேயே பெறப்படும். இந்தத் திண்மையின் அறிகுறியாக அவர்கள் செஞ்சட்டை அணிந்தார்கள். ஆகவே, அவர்களுக்கு வரலாறு, செஞ்சட்டையர் (Red Shirts) என்ற பெயரளித்தது. கரிபால்டியின் படை முதலில் மார்சலா (Marsala)வில் இறங்கியது. பிறகு வீரத்துடன் பாலர்மோ (Palermo)வை அடைந்தது. பாலர்மோ பிடிபட்டது. அதனால் படையின் வீரமும் மிகுந்தது. அதன் பிறகு செஞ்சட்டையினர் டிரேனியன் கடலை (Tryrrhenian sea)த் தாண்டி நேப்பிள்ஸ் (Naples) நகரை அடைந்தனர். அந்நகர வாசிகள் ஏற்கனவே இத்தாலிய இணைப்பில் கலக்க வேண்டுமென்று கிளர்ச்சி செய்துகொண்டிருந்தார்கள். ஆகவே, ஆஸ்திரிய மன்னர் எவ்வித எதிர்ப்பும் காட்டவில்லை.

1860-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டுத் திங்களுக்குள் தென் இத்தாலியும் வட இத்தாலியோடு சேர்ந்தது. இனி எஞ்சி நின்ற சிக்கல், போப்பின் பிரதேசத்தைக் கைப்பற்றவேண்டும். இதில் கரிபால்டிக்குத் துணை புரியவும், ஐரோப்பிய வல்லரசுகள் அவர் போப்பின் பிரதேசத்தைக் கைப்பற்றுவதைத் தடுத்தால் அதற்கு எதிராகக் கரிபால்டியோடு ஒத்துழைக்கவும், கவூர், கரிபால்டிக்கு முன்னரே இணைந்த இத்தாலியப் படையொன்றை ரோமிற்கு அனுப்பியிருந்தார். இரு படைகளும் அங்கு எதிர்த்தன. நெப்போலிய மன்னன் போப்பின் உதவிக்கு வராவண்ணம் அவரோடு கவூர் ஓர் உடன்படிக்கையும் செய்து முடித்தார்.

ஆனால் போப்போடு சண்டையைத் துவங்குவதெப்படி என்ற சிக்கல் ஏற்பட்டது. இதைத் தவிர்க்க இம்மானுவேல் மன்னர் வழி கண்டுபிடித்தார். போப்பின் படை பெரும்படையென்றும் அதனால் அவர் அதைக் கலைத்துவிட வேண்டுமென்றும் இம்மானுவேல் அரசர் போப்புக்கு ஓராணை பிறப்பித்தார். எதிர்பார்த்தபடி அவர் அதை எதிர்க்கச் சண்டை தொடங்கியது. கேஸ்டல் விடார்டோ (Castelfidardo) என்றவிடத்தில் போப்பின் படை தோல்வியுற்றது. ஆனால் வெற்றியைப் பயன்படுத்திக்

கொள்ளுமுன் கரிபால்டி தம் பதவியைவிட்டு விலகினர். கவூர் தம்மோடு சரிசமமாக இருப்பதை அவர் விரும்பவில்லை. ஆனால் வெளிக்கு அதைக் காட்டிக்கொள்ளாமல் தம் செஞ்சட்டைப் படைக்குச் சரியான வெகுமதி கொடுக்கப்படவில்லையென்பதையே அவர் காரணமாகக் காட்டினர் (1860).

அடுத்த ஆண்டிலேயே கவூர் இறந்தார். அவருடைய எண்ணம் பெருவாரியாக நிறைவேறியிருந்தது. பூரண இத்தாலிய ஒற்றுமைக்குப் புறம்பாக இருந்தவை ரோமும் அதைச் சுற்றியுள்ள போப்பின் பிரதேசமும், வெனீஸ் பகுதியுமேயாகும். இந்த இருபுறமும் இத்தாலி வெற்றிக்கொடி நாட்ட பிரஷ்யா துணைபுரிந்தது. முன்னைய இயலில் நாம் விளக்கியபடி பிரஷ்யப் பேரரசரும் அவருடைய மந்திரி பிஸ்மார்க்கும் ஆஸ்திரியாவைத் தோல்வியுறச் செய்ய இத்தாலியின் உதவியை நாடினர். "ஆஸ்திரியாவின் உதவிக்கு மட்டும் இத்தாலி வராமலிருந்தால் அதன் மன்னனை வென்றபின் வெனிஸ் நகரம் இத்தாலியைச் சேரும்படி நான் செய்வேன்" என்று பிஸ்மார்க் இத்தாலிக்கு வாக்களித்தார்.

இதன் காரணமாய் இத்தாலி நாடு ஆஸ்திரியாவோடு சண்டை செய்ய வேண்டியதாயிற்று. இதுகாறும் எளிதில் வெற்றி மாலை சூடிய இத்தாலியப் படை இப்போது துன்புற்றது. அதற்குப் பெரிய ஆஸ்திரியப் படையோடு சண்டை செய்யப் போதிய பயிற்சியுமில்லை, சிறந்த படைத் தலைவருமில்லை. இந்நிலையில் குஸ்டோசா (Custozza) என்னுமிடத்தில் இத்தாலியயின் தரைப்படை தோற்றது. அதை அடுத்துக் கடலிலும் இத்தாலியர்கள் தோற்ருர்கள். ஆயினும் பிரஷ்ய உதவி இத்தாலிக்கு இருந்தது. அதோடு செய்த சண்டையில் ஆஸ்திரியப் படையின் ஒரு பெரும்பகுதி இத்தாலியிலேயே தங்கிவிட்டது. அதனால் ஆஸ்திரியாவோடு சண்டை செய்த பிரஷ்யாவின் வேலை குறைந்தது. இந்த இத்தாலிய ஒற்றுமையை பிஸ்மார்க் "இத்தாலியின் மாருத நட்பு" (the immutable loyalty of Italy) என்று சொல்லிப் பெருமை பேசினர். வெனீஸ் நகரைத் தாம் முன்னர்க் கூறியபடியே இத்தாலியோடு இணைத்தார்.

போப்பின் பிரதேசமே இறுதிச் சிக்கலாக இருந்தது. நெப்போலிய மன்னர் போப்பின் உதவிக்காக ஒரு படையை ரோமில் விட்டு வைத்திருந்தார். 1867-ஆம் ஆண்டு கரிபால்டி ரோமில் நுழைந்தபோது அந்த பிரஞ்சுப் படையைத் தோற்கடிக்க அவராலும் முடியவில்லை. நல்லகாலமாக பிரஷ்யா இங்கேயும் இத்தாலிக்கு உதவியது. அப்போது பிரான்ஸுக்கும் பிரஷ்

யாவுக்குமிடையே ஏற்பட்ட போரின் காரணமாகப் பிரஞ்சு மன்னர் அவருடைய படையை ரோமிலிருந்தும் அழைத்துக் கொண்டார். ஏனென்றால் அவருக்குப் பெரும்படை தேவையாயிருந்தது. 1870-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர்த் திங்களில் ஒரு பெரிய இத்தாலியப் படை ரோமில் இறங்கியது. ரோம் நகரம் பிடிபட்டது. அதை அடுத்து நிகழ்ந்த வாக்கெடுப்பில் பெருவாரியான மக்கள் இத்தாலிய இணைப்பில் கலந்துகொள்ள விரும்புவதாக வாக்களித்தார்கள். இவ்விதமாக இத்தாலிய ஒற்றுமை முற்றும் ஏற்பட்டது.

இயல் 4

ஐரோப்பா

(1871—1901)

ஜெர்மானியப்பேரரசு—பிஸ்மார்க்—இரண்டாம் வில்லியம்—பிரான்ஸின் மூன்றும் குடியரசு—இதர ஐரோப்பிய நாடுகள்—புதுக் கொள்கைகளும், விஞ்ஞான வளர்ச்சியும்

பிரஷ்யாவுக்கும் பிரான்ஸுக்குமிடையே நடந்த போர் ஐரோப்பிய வரலாற்றில் ஒரு புதிய காலத்தை ஏற்படுத்தியது. ஏறக்குறைய 300 ஆண்டுக் காலமாக ஐரோப்பாவின் அரசியல் மேடையில் பெரும்பங்கு கொண்டு வந்த பிரான்ஸ் நாடு இந்தச் சண்டையை முடித்து வைத்த பிராங்பர்ட் உடன்படிக்கைக்கு (மே, மீ. 1871)ப் பிறகு பின்னேக்கிச் செல்வதையும் அதன் இடத்தைப் பிடிப்பதற்கு ஜெர்மனி முன்னேக்கி வருவதையும் காண்கின்றேம். இனிப் பிரஷ்யாவின் தலைமையின்கீழ் ஜெர்மன் நாடு ஒரு பேரரசாக மாறுகிறது. பிரான்ஸில் அதே சமயத்தில் மூன்றும் குடியரசு (Third French Republic) நிறுவப்படுகிறது.

பிரஷ்ய அரசு ஜெர்மன் பேரரசாக மாறுவதற்குப் பொதுவான முதற்காரணம் தேசீயம். ஆனல் இந்த பிரஷ்ய-பிரான்சுப் போர் அதை உருப்பெறச்செய்தது. பிரான்ஸ் நாட்டுடன் சண்டை என்று சொன்னவுடனேயே ஜெர்மனியின் தென்பிரிவு வடபிரிவுடன் இயற்கையாக இணைந்தது. சண்டையில் ஏற்பட்ட வெற்றி இவ்விணைப்பை நிலையாக்கியது. ஜெர்மானியப் பேரரசு பிறந்தது. புதிதாய் ஏற்பட்ட இப்பேரரசில் ஆல்சேஸ்-லொரேன் பகுதி ஒழிய 25 நாடுகள் இணைந்திருந்தன. இவற்றையெல்லாம் ஒன்று கூட்டி ஒரு கூட்டிணைப்பு உருவாக்கப்பட்டது. கூட்டிணைப்பு விதிப்படி இந்த ஒவ்வொரு நாட்டின் தலைவரும் அரசன், பிரபு, பெரும் பிரபு (Grand Duke) என்று எப்படிப் பட்டம் வைத்துக் கொண்டிருந்தனரோ அதே பட்டத்துடன் விளங்கவும், பிற நாடுகளைத் தாக்காத எல்லா வகைகளிலும் முழு உரிமையுடன் விளங்கவும் அனுமதிக்கப்பட்டார்கள். பவேரியா போன்ற சில சிறந்த நாடுகளுக்கு மட்டும் சில சிறப்பான உரிமைகளும் கிடைத்தன. உதாரணமாக ரெயில், அஞ்சல், படை வைத்துக்கொள்ளுதல் என்ற சிலவற்றிலும் பவேரியாவிற் குரிமை கிடைத்தது.

பேரரசின் உயர்நீதி மன்றம் (Supreme Court) சேக்சனி நாட்டில் வைக்கப்பட்டதால் அந்நாட்டின் பெருமையும் ஓரளவு ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது.

இவ்விதமாக அமைதியாகக் கூட்டிணைப்பு நிறைவேறியது. பேரரசின் மத்திய பீடமே கூட்டிணைப்பின் மத்திய பீடமாகவும் விளங்கியது. இங்கு இரண்டு சட்டமன்றங்கள் இயங்கின. ஒன்றின் பெயர் பண்டஸ்ரேட்டு (Bundasrat); மற்றதின் பெயர் ரெய்ஷ்டேகு (Reichstag). முதலாவது கூட்டிணைப்பில் சேர்ந்த நாடுகளின் தூதர்கள் கூடியது; மற்றது மேற்சொன்ன நாடுகளின் மக்களவை. இந்த அவையின் உறுப்பினர்கள் எல்லா நாடுகளிலிருந்தும் வாக்கெடுப்பின் மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள். 25 வயது வந்த எல்லா ஆண்களும் இந்த வாக்கெடுப்பில் பங்கு கொள்ளலாம். ஆயினும் ஜனநாயக முறையை ஜெர்மானியர் ஓரளவுக்குத்தான் கடைப்பிடித்தார்கள். கூட்டிணைப்பின் தலைவர் ஜெர்மன் பேரரசர். அவருக்குத் தலைமை ஆலோசகராயிருந்தவர் சேன்சலர் (Chancellor); ஆயினும் இவர் ஜனநாயக அரசின் பிரதமர் போன்றவரல்லர். அவருடைய செயல்களுக்கு அவர் மன்னர் ஒருவருக்கே பொறுப்பாளி என்ற நியதி ஜெர்மன் பேரரசில் ஏற்பட்டது. தவிர, பிரஷ்யாவின் முதலிடம் கவனத்துடன் காப்பாற்றப்பட்டது. பண்டஸ்ரேட்டுச் சபையில் பிரஷ்யாவின் எண்ணத்திற்கு மாறுகக் கொண்டுவரப்படும் எல்லாப் பிரேரணைகளையும் தவிர்க்கப் போதிய வாக்கு வசதிகள், பிரஷ்யாவின் தூதர்களுக்கு அந்த சபையில் அளித்தனர்.

II

இந்நிலையில் பிஸ்மார்க் முதலாம் வில்லியம் பேரரசருக்குச் சேன்சலராக நியமனம் பெற்ருர். 1871 முதல் அவர் வேலையிலிருந்து விலகிய 1890-ஆம் ஆண்டு வரை ஜெர்மன் பேரரசு வெற்றியோடியங்கக் கடும்பணி புரிந்தார். முதலில் கூட்டிணைப்பு நாடுகளில் ஒரே மாதிரியான சட்டங்களும் சட்ட முறைகளும் இயங்க ஏற்பாடு செய்தார். பேரரசின் நாணயங்களே இவற்றில் வழங்கவேண்டுமென்று ஏற்பாடு செய்தார். தந்தி, தபால், ரெயில் நிலையங்கள் ஒவ்வோரிணைப்பு நாட்டிலும் இயங்கினுலும் அவற்றையெல்லாம் ஒன்று சேர்த்து ஒழுங்குடன் அலுவல்கள் நடக்க ஒரு பேரலுவலகத்தை (Imperial Railway Bureau) நிறுவினுர்.

அந்நியநாட்டு விவகாரங்களில் பிரான்ஸ் மற்ற நாடுகளுடன் நட்புக் கொள்ளாமல் பார்த்துக் கொள்வதையே பிஸ்மார்க் தம் முதல் வேலையாகக் கொண்டார். ஆல்சேஸ் - லொரேன் பகுதி களைப் பெற்றதால் ஜெர்மனியின் இயற்கை எல்லை ரைன் ஆற்றங் கரை வழியே ஏற்பட்டது. அதனால் ஜெர்மனியைப் பிரஞ்சுக் காரரிடமிருந்து காப்பது எளிதாயிற்று. படைவலியில் மட்டும் கருத்துச் செலுத்தினால் ஜெர்மனியை வெல்வது கடினமென்பதை உணர்ந்த பிஸ்மார்க் கட்டாய இராணுவப் பயிற்சித் திட்டத்தைப் பிரஷ்யாவிலிருந்த ஜெர்மன் பேரரசு நாடுகள் எல்லாவற்றிலும் புகுத்தினர். ஆகையால் பேரரசின் படைவலி பெருகியது. அமைதிக் காலத்திலும் அதன் படை குறைந்தது 400,000 போர் வீரர்கள் கொண்டதாக இருக்க வேண்டுமென்பது அவர் குறிக்கோள். படைக்கு வேண்டிய செலவுத் தொகைக்கு ரெய்ஷ் டேக் சபை முதலில் ஏழு ஆண்டுகளுக்கொரு முறையும், பிறகு ஐந்தாண்டுகளுக்கொரு முறையுமே அனுமதி அளித்து வந்தது. அதனால் தேவையான பணம் கிடைப்பது சில சமயம் கடின மாயிற்று. ஆனால் பிஸ்மார்க் எப்பொழுதும் சண்டை அச்சத் தைக் காட்டி அந்தத் தேவையை நிறைவேற்றிக் கொண்டார்.

அரசியல் தலைவர்களுக்குள் கட்சி வலிமை வேண்டுவதென்ப தைப் பிஸ்மார்க் நன்குணர்ந்தவர். அப்பொழுது ஜெர்மன் அரசியலில் தேசிய லிபரல் கட்சி (National Liberal Party), கன்சர்வேடிவ் கட்சி (Free Conservative Party), புரகிரசிவ் கட்சி (Progressives) என்ற பல கட்சிகளிருந்தன. இவற்றில் ஒன்றேனும் பிஸ்மார்க்கை முற்றும் ஆதரிக்கவில்லை. தேசிய லிபரல் கட்சியாருக்கு பிஸ்மார்க்கின் அகில ஜெர்மன் போக்குப் பிடிக்கவில்லை. அவர்கள் பிரஷ்யாவின் பெருமையைக் குன்றுமல் காப்பவர்கள். புரகிரசிவ் கட்சியார் அமைதி வேண்டுமென்றனர்கள். அவர்களுக்குப் போர் பிடிக்கவில்லை. இந்நிலையில் அரசியல் முற்போக்கு மிகக் கடிய அலுவலாக விருந்தது. ஆகவே தென் ஜெர்மன் பிரதிநிதிகளும் தூதுவர்களும், கத்தோலிக்க மதத்தை ஆதரித்து வந்தது அவருக்கு அறவே பிடிக்கவில்லை. பிஸ்மார்க்கி னுட்சியில் கத்தோலிக்கர் துன்புற்றனர்கள். இத்தாலியச் சண்டைக் குப் பிறகு, போப் இழந்த பதவியைப் பெறுவதற்காக இதர ஐரோப்பிய நாடுகளின் விவகாரங்களில் அவசியமில்லாமல் கலந்து கொள்வதாக அவர் எண்ணினர். 1872-ஆம் ஆண்டு பிஸ்மார்க் சேசு சபைக் குருமார்களை ஜெர்மனியிலிருந்து வெளியேற்றி னர். பிறகு கத்தோலிக்கக் குருமார்கள் ஜெர்மானியராகவே

இருக்க வேண்டும், அவர்கள் ஜெர்மனியிலேயே படித்துப் பட்டம் பெற்றிருக்க வேண்டுமென்று சட்டங்கள் இயற்றினர். இவற்றிற்கு "மேச் சட்டங்கள்" (May Laws) என்று பெயர். முதலில் இவற்றைப் பிஸ்மார்க் பிரஷ்யாவில் நடைமுறையில் கொண்டு வந்தார். ஆனால் எதிர்பாராத அளவிற்கு எதிர்ப்பேற்பட்டது. ஜெர்மனி எங்குமுள்ள கத்தோலிக்கர்கள் இவற்றை எதிர்த்து ஒன்று திரண்டார்கள். புரோட்டஸ்டன்ட் மதத்தினரும் கூட மத உரிமையைத் தாக்கும் இந்தச் சட்டங்களை எதிர்த்தார்கள். பிஸ்மார்க் தமது தவற்றை உணர்ந்தார். அதே சமயம் கூடிவாழ்வுடைமைக் கொள்கையாளர்களும் (Socialists) ஜனநாயக வாதிகளும் (Democrats) அவரைத் தாக்கினர்கள். முத்திறப்பட்ட இவ்வெதிரிகளில் பிஸ்மார்க் பின் சொல்லப்பட்ட இருவரைப் பற்றி மிகுதியாக அஞ்சினர். ஆகையால் 1880 ஆண்டு மேச் சட்டங்களை நடைமுறையில் கொண்டு வருவதைத் தம் பொறுப்பில் விட்டு விடும்படி பிஸ்மார்க் பிரஷ்யப் பாராளு மன்றத்தின் அனுமதி கோரினர். அதன் பிறகு அவற்றை நடைமுறையில் கொண்டு வருவதை அடியோடு கைவிட்டார். ஆனல் கத்தோலிக்கர் இயக்கம் அத்தோடு நிற்கவில்லை. மேச் சட்டங்களின் பயனாகக் கத்தோலிக்குக் கட்சி (Catholic Party) ஒன்று ஜெர்மனியில் ஏற்பட்டு சமத்துவக் கட்சியோடும் ஜனநாயகக் கட்சியோடும் சேர்ந்து இயங்கத் தொடங்கியது.

1870-ஆம் ஆண்டிற்கு முன்னரே ஆலைகளின் வளர்ச்சி ஜெர்மனியில் சிறப்பாக உயர்ந்தது. அதற்குப் பிறகும் நாட்டின் அரசியல் சிறப்பு உயர உயர ஆலைகளின் வளர்ச்சி மேலும் திறம் பட உயர்ந்தது. அரசாங்க உதவி ஒருபுறமும், விஞ்ஞான வளர்ச்சி மற்றொரு புறமுமாக ஜெர்மனியின் தொழிற்சாலைகள் பெருகின. இதை மெய்ப்பிப்பதற்குச் சில குறிப்புக்களை மட்டும் இங்குக் காட்டுவோம்:

(1) கலப்பிரும்பு 1870-இல் ஆண்டில் 1,400,000 டன்கள் தோண்டி எடுத்த ஜெர்மனியில் 1905-இல் 11,000,000 டன்கள் தோண்டி எடுக்கப்பட்டன.

(2) இங்கிலாந்தில் உண்டாக்கப்பட்ட எஃகைவிட ஜெர்மனியில் மிகுதியான எஃகு 1895-ஆம் ஆண்டில் உண்டாக்கப்பட்டது.

(3) 1860-க்கும் 1900-க்குமிடையே நிலக்கரி 9 மடங்கு மிக்கது.

தொழிற்சாலைகளின் வளர்ச்சிக் கேற்பத் தொழிலாளர்களின்

எண்ணிக்கையும் வளர்ந்தது. 1895-ஆம் ஆண்டில் ஏறக்குறைய 7,000,000 தொழிலாளர்கள் ஜெர்மன் ஆலைகளில் வேலை செய்து வந்தார்கள். தொழிற்சாலைகளோடு வணிகமும் பெருகியது. துணி, கத்தி, முள் முதலிய எஃகுப் பொருள்கள், மின்சாரக் கருவிகள், விளையாட்டுப் பொருள்கள் என்ற பல பொருள்கள் விற்பனையில் 1900-ஆம் ஆண்டு ஐரோப்பாவிலேயே ஜெர்மனி முதலிடம் பெற்றதென்று கூறலாம். வாணிகப் பெருக்குடன் நகரங்கள் பெருகின. 1870-க்கும் 1900-க்கும் இடையே ஜெர்மானிய மக்கள் தொகை 41,000,000-லிருந்து 56,000,000 ஆகப் பெருகியது. இத்தகைய பல பெருக்கங்களிடையே தொழிலாளரின் துன்பங்களும் பெருகின. அவர்களுக்கு நல்ல வீடு கிடைக்கவில்லை. செலவுக்குப் போதிய பண வருவாயுமில்லை. ஆயினும் நாட்டின் வளர்ச்சிக்குத் தாங்கள் மிக முக்கியமானவர்கள் என்பதை உணர்ந்தார்கள்.

ஆகவே 1877-இல் சமுதாய ஜனநாயகக் கட்சி (Social Democratic Party) என்று ஒரு கட்சி தொழிலாளரின் நன்மையைக் கோரி எழுந்ததில் வியப்பில்லை. இக்கட்சியாளரின் கொள்கைகள் பலவகையிலும் பிஸ்மார்க்கின் கொள்கைக்கு எதிரானவை. ஆகவேதான் அவர்களுக்கு அஞ்சினர். அவர்களை அடக்க இரு முறைகளை அவர் கையாண்டார் :

(1) முதலில் சமத்துவக் கொள்கைப் பிரசாரத்தை எதிர்த்துச் சட்டமியற்றினர்.

(2) இரண்டாவதாக ஒரு முறையைப் பிஸ்மார்க் கையாண்டார். அதன்படி தொழிலாளரின் நன்மையைக் குறித்துப் பல சட்டங்கள் இயற்றினர். 1883 ஆம் ஆண்டு, நோய்வாய்ப்படும் தொழிலாளரின் நன்மைக்காக ஓர் இன்ஷியூரன்ஸ் திட்டத்தைக் கொண்டுவந்தார். 1889-ஆம் ஆண்டு வயதானவர்களுக்கும் வேலை செய்ய முடியாதவர்களுக்கும் உதவியாக மற்றொரு இன்ஷியூரன்ஸ் திட்டத்தை ஏற்படுத்தினர். இவற்றையெல்லாம் செய்தும் சமத்துவக் கொள்கையைப் பிஸ்மார்க்கால் அழிக்க முடியவில்லை. அதற்குமாருக அது வளர்ந்தது, வளர்ந்து கொண்டே இருந்தது. அரசியலார் அதை அடக்க முயன்றதால் அதில் சேராத பலரும் அதில் சேர்ந்தார்கள். விரைவில் ரெய்ஷ்டேக்கிலிருந்த கட்சிகளில் முதலிடம் பெற்றது சமத்துவக் கட்சி.

III

1888-ஆம் ஆண்டில் ஜெர்மன் பேரரசர் முதலாம்

வில்லியம் இறந்தார். அவருக்குப் பின் பட்டமெய்தியவர் மூன்றும் பிரடிரிக் (Frederick III). ஆனால் அவர் மூன்று திங்களே உயிருடனிருந்தார். 1880-ஆம் ஆண்டு ஜூனில் அவர் இறந்தார். அவருக்குப் பின் பட்டத்திற்கு வந்தவர் இரண்டாம் வில்லியம் (William II). அவருடைய கொள்கைகள் பிஸ்மார்க்கின் கொள்கைகளுக்கு முரண்பட்டவை. பேரரசர் பதவியின் பெருமையை அவர் அளவிற்குமேல் உணர்ந்தவர்; வீரமுடையவர்; எல்லா அதிகாரத்தையும் தம் கையில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற கருத்துக் கொண்டவர். இதனால் பிஸ்மார்க்கும் அவரும் நீண்ட நாள் ஒத்துழைக்கக் கூடவில்லை. குறிப்பாக ஜெர்மன் நாடு தன் ஆதிக்கத்தைப் பிற நாடுகளிலும் பரப்ப வேண்டுமென்றும் அதற்கு உதவியாகத் தன் கடல் வலிமையைப் பெருக்க வேண்டும் என்றும் எண்ணம் கொண்டவர் வில்லியம். "ஜெர்மனியின் எதிர்காலம் அதன் கடல்வலிமையில் இருக்கின்றது" (The future of Germany lay on the waters) என்பது அவர் கருத்து. பிஸ்மார்க் இவற்றிக்கு மாறான கருத்துக் கொண்டவர். ஜெர்மனியின் பெருமை மெல்ல மெல்ல வளர்வதே சாலவும் பொருத்தமானது. அதுவே, தீங்கற்ற முறையுமாகும். முதலில் அது இப்பொழுது கொண்டிருக்கும் பெருமையைக் காக்கவேண்டும். அதற்காக மற்ற ஐரோப்பிய நாடுகளுடன் ஒற்றுமையாயிருக்க வேண்டும் என்பது பிஸ்மார்க்கின் கொள்கை. ஆதலால் அவர் வில்லியத்தின் அந்நிய நாட்டுக் கொள்கையை எதிர்த்தார். வில்லியம் விட்டுக் கொடுப்பதாயில்லை. அது மட்டுமல்ல. அவர் பிஸ்மார்க்கை வேலையினின்றும் விலக்கினார் (1890). இவ்விதமாகப் பிஸ்மார்க் ஜெர்மன் நாட்டிற்குச் செய்த பெரும் பணி முடிந்தது. ஆயினும் பெரிய வளர்ச்சியின் நெறியில் ஜெர்மனியை வைத்தவர் அவர்.

இரண்டாம் வில்லியமின் கட்சிக் குறிக்கோள்கள் மூன்று:

(1) ஜெர்மனியின் கடற்படையை வலுப்படுத்தல்.

(2) வெளிநாடுகளைக் கைப்பற்றி அவற்றை ஜெர்மனி குடியேற்ற நாடுகளாகச் செய்தல்.

(3) சமத்துவக் கொள்கையை ஆதரித்தல்.

1890-ஆம் ஆண்டு வில்லியம் இங்கிலாந்தோடு ஓர் உடன்படிக்கை செய்துகொண்டார். அதன்படி ஹெலிகோலேண்ட் (Heligoland) ஜெர்மானியிடம் அகப்பட்டது. இதன் வழியாய் ஜெர்மன் கப்பல்கள் கடலில் செல்ல முதல் வசதியேற்பட்டது. 1895-ஆம் ஆண்டில் கீல் கால்வாய் வெட்டப்பட்டது. அதன்

மூலம் பால்டிக் கடல், வடகடல் வழி ஜெர்மன் கப்பல்கள் செல்ல வசதியேற்பட்டது. ஜெர்மன் கடற்படைச் சங்கம் (German Navy League) ஒன்று இப்பொழுது நிறுவப்பட்டது. அதன் உதவியால் அரசாங்கத்தின் கப்பல் கட்டும் முயற்சி உறுதிப்பட்டது. 1897-ஆம் ஆண்டு இதற்கு ஒரு திட்டம் இடப்பட்டது. அதன் படியே ஜெர்மன் முயற்சிகளும் உருப்பெற்றன.

ஜெர்மனிக்கு முன் ஏறக்குறைய முந்நூறுண்டுக்காலமாக ஐரோப்பிய நாடுகள் பிற நாடுகளைக் கைப்பற்றுவதில் முனைந்து நின்றன என்பதை நாம் அறிவோம். ஜெர்மனி மட்டும் இந்த ஆதிக்க வெறிக்குப் புறம்பாகவே இருந்து வந்தது. ஆகையால் இப்பொழுது வில்லியம் பேரரசர் இதைப் பற்றி நினைவு கொண்டதில் வியப்பில்லை. ஆதிக்க ஆவலை அவர் உள்ளத்தில் அதிகமாக எழுப்பக் காரணமாயிருந்தது 1890-இல் நிகழ்ந்த ஆப்பிரிக்கப் பாகப்பிரிவினை. இங்கிலாந்து, போர்ச்சுகல், பெல்ஜியம் போன்ற நாடுகள் ஆப்பிரிக்காவைப் பங்கிட்டுக் கொள்வதைப் பார்த்து ஜெர்மன் பேரரசர் வாளா இருக்கக் கூடவில்லை. ஆகையால் அவரும் இந்த விவகாரத்தில் கலந்து கொண்டு ஆப்பிரிக்காவின் சில பகுதிகளை ஜெர்மனிக்குச் சொந்தமாக்கினர். இதுவே ஜெர்மனியின் குடியேற்ற நாட்டுச் சிக்கலின் முதற்படியாயிற்று. அதன் பின் 1897-ஆம் ஆண்டில் சைனுவிலேற்பட்ட சண்டையில் கலந்து கியோ-சௌ (Kiao-Chou) பிரதேசத்தை வில்லியம் ஜெர்மனிக்குச் சொந்தமாக்கினர். சைனுவின் ஒரு பகுதி ஜெர்மனியின் குடியேற்ற நாடாகியது அதன் வணிகப் பெருக்கத்திற்குதவியது. இனி மூன்ருவது படியாக வில்லியம் துருக்கியரை அணுகினர். துருக்கி சுல்தான் பன்னெடுங்காலமாய் ஐரோப்பாவிற்கு இன்னலிழைத்தவர். அப்பொழுதுதான் ஆர்மீனியாவோடு சண்டை செய்து பல ஆர்மீனிய மக்களைக் கொடுமையாய் அவர் கொன்று குவித்திருந்தார். ஆயினும் ஜெர்மானியப் பேரரசருக்கு இவையெல்லாம் இடையூருகத் தென்படவில்லை. அவர் சுல்தாளுேடு உறவு பூண்டு ஆசிய மைனர், மெசோபொட்டேமியா பிரதேசங்களில் தம் ஆதிக்கத்தைப் பரப்பிக் கொண்டார். அங்கு ரெயில் வழிகள் அமைக்கவும் அவை மூலம் ஐரோப்பாவையும் ஜெர்மனியையும் அண்மைக் கிழக்குப் பிரதேசத்தோடு கலக்கவும் வில்லியம் திட்டமிட்டிருந்தார்.

IV

இந்த இயலின் முதலில் நாம் குறிப்பிட்ட முப்பதாண்டுக் காலத்தில் ஜெர்மனியின் வளர்ச்சியைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டோம். இனி, பிரான்சின் வளர்ச்சியைப் பற்றிச் சிறிது கூறுவோம். 1871-ஆம் ஆண்டு அதற்குப் பெருந்தோல்வி யேற்பட்டது. ஆயினும் அதன் சுடர் இன்னும் மங்கவில்லை. கலையும், விஞ்ஞானமும், மொழியும் முன்னைவிட இப்பொழுது பிரான்சில் சாலவும் வளரத் தொடங்கியது. அரசியலில் ஏற்பட்ட பல சிக்கல்களுக்கு இந்நாடு வழி கண்டதுபோல் எந்த ஐரோப்பிய நாடும் வழி காணவில்லை. அந்த அரசியல் வலிமையில் நம்பிக்கை வைத்து பிரான்ஸ் புது வாழ்வை அமைக்க இப்போது முன் வந்தது.

முதலில் தனி மனிதனுட்சி பிரான்ஸிற்குச் சரிப்பட்டதல்ல என்று முடிவு கட்டப்பட்டது. நெப்போலிய மாவீரர் இதற்கு எதிரான கொள்கைக்கு உரமிட்டார். அதைப் பின்பற்றி அவருடைய வீழ்ச்சிக்குப் பின்னும் மூன்ரும் நெப்போலியனை இது காரணம் பற்றியே பிரஞ்சு மக்கள் ஆதரித்தார்கள். ஆனல் இப்போது அதுவும் பயனின்றி முடிவடைந்தது. ஆகவே பிரான்ஸ் நாடு குடியரசு முயற்சியில் ஈடுபட்டது. இதற்காக ஒரு புது அரசியல் அமைப்புத் திட்டம் உருவாகியது. ஆனல் குடியரசுத் திட்டம் பிரான்ஸிற்குப் புதிதன்று. ஏற்கனவே இரு முயற்சிகள் அச்சச் சூழ்நிலையில் அங்குத் தோன்றி மறைந்தன. ஆயினும் வேறு வழியின்றி மூன்ருந்தரமும் மக்கள் அதை இப்போது ஆதரித்தார்கள். ஆகவே இத்திட்டம் மூன்ரும் குடியரசுத் திட்டம் (Third French Republic) என்ற பெயர் பெற்றது. இதற்கும் முன் சொன்ன இரண்டு திட்டங்களுக்கும் மிகச் சில வேறுபாடுகள் மட்டும் இருந்தன.

(1) நாட்டின் தலைவர் (President) மக்களுடைய நேரடியான வாக்குக்கள் மூலம் தெரிந்தெடுக்கப்படவில்லை. அவர்கள் வாக்குக்களின் மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இரு சட்ட மன்றங்களும் ஒன்று கூடியே தலைவரைத் தேர்ந்தெடுத்தன.

(2) பிரான்ஸில் மற்ற ஐரோப்பிய நாடுகளைப்போல் கட்சிகளுக்கு முதன்மை கொடுக்கவில்லை.

இந்நிலையில் 1871-ஆம் ஆண்டு ஏற்பட்ட குடியரசு பெருஞ் சாதனைகளைச் சாதித்துவிடவில்லை. அவைகளைச் செய்யவும் முற்படவில்லை. நாட்டின் தலைவருக்கு மற்ற நாடுகளில் தரப்படும் பெருமை இங்குத் தரப்படவில்லை. ஆதலால் அவர்களால்

அரும்பெருங் காரியங்கள் சாதிக்கப்படவில்லை என்பதில் வியப் பேது? பிரான்ஸின் நீண்ட வரலாற்றில் 1871-இல் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்ட தியர் (Thiers) என்ற ஒருவர்தாம் உயர்வாகச் சொல்லக் கூடியவர். நாட்டின் தலைவருக்குத் துணையாகத் தெரிந்தெடுக்கப் பட்ட பிரதமர்களும் இதே நிலையில்தா னிருந்தார்கள். கட்சிக்கு நிலையான முக்கியத்துவ மில்லாதபடியால் அதன் உதவி கொண்டு பிரதமர் பதவிக்கு வருபவர்களும் நிலையாயிருக்கக் கூடவில்லை யென்றாலும் நிலையாகச் சில ஆண்டுகளுங்கூட நீடிக்கக்கூட வில்லை. பிரஞ்சு அரசியல் வரலாற்றில் அன்றிலிருந்து இன்றுவரை யும் இதே நிலை நீடிப்பதை நாம் அறிவோம். இந்த நீண்ட காலத் தில் கம்பெட்டா (Gambetta), வால்டெக்-ரூஸோ (Waldech Rosseau), கிளமான்சோ (Clemenceou) போன்ற சிறந்த அரசியல் மேதைகள் பிரதமர்களாகப் பதவிக்கு வந்தும் நாட்டிற் குப் பெரிய நன்மை விளையவில்லை.

பிரஞ்சுக் குடியரசு தொடங்கியதிலிருந்து அதற்குத் தனி அரசு ஆதரவாளர்களாலும் (Monarchists) நியாயவாதி களாலும் (Legitimists), திருச்சபை(Church)யாலும் தீராத எதிர்ப்பு வேறு குடியரசின் எவ்வித செயலாற்றலுக்கும் இடையூறு யிருந்தது. இரு காரியங்களில் இந்த எதிர்ப்பு உறுதிப்பட்டது.

(1) பொலான்ஷே எதிர்ப்பு (Boulanger Movement)

1887-ஆம் ஆண்டு இவ்வெதிர்ப்பு ஏற்பட்டது. சிறந்த ஆற்றலும் தூய மனப்பான்மையும் கொண்ட படைத்தலைவர் பொலான்ஷே என்பவர். அவர் அரசியல் வாதியுமல்லர்; சிறந்த பேச்சாளராகவோ அல்லது கட்சித் தலைவராகவோ இருக்கவு மில்லை. குடியரசுக்கு எதிர்ப்பாளர்கள் ஒரு தலைவரைத் தேடி அலைந்தார்கள். அப்போது பிரான்ஸ் நாட்டிலேயே அவர் மட்டுமே மக்களுடைய மதிப்பைச் சிறக்கப் பெற்றிருந்த படைத்தலைவர். ஆகையால் அவர்கள் அவரைத் தலைவராகச் செய்தார்கள்.

கலகக்காரர்களின் குறிக்கோள் அரசியல் அமைப்புத் திட்டத்தை மாற்றி அமைப்பது. மக்களிடம் நேரடியான அதிகாரம் இருக்க வேண்டுமென்று அவர்கள் குறிப்பாகக் கோரினார்கள். ஆனால் பல மனக்குறை உள்ளவர்களும் 'இக்கிளர்ச்சியின் மூல மாகத் தம் குறைகளைத் தீர்த்துக்கொள்ள நினைத்தார்கள். கத்தோலிக்கர் தங்கள் மதத்திற்கு ஆதிக்கம் தேடினார்கள். தனி அரசு ஆட்சி வாதிகள் தங்கள் கொள்கைகள் நிறைவேற வழி தேடினார்கள். பொதுவில் எல்லோரும் அரசியல் திட்டத்தில்

மாற்றம்புரிய விழைந்தார்கள். அப்பொழுதேற்பட்ட வாக்கெடுப்பில் பல இடங்களிலிருந்து பொலான்ஷே தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். பாரிஸ் நகரமும் அவரையே தேர்ந்தெடுத்தது. இதைக் கண்ட அரசியலார் அவரை அரசியல் பகைவராக எண்ணி அவரைச் சிறை செய்யவும் ஆணை பிறப்பித்தார்கள். பொலான்ஷே அதை எதிர்த்து நின்றிருந்தால் ஒருவேளை வெற்றி கிடைத்திருக்கலாம். ஆனால் அரசியல் பழக்கம் இல்லாத காரணத்தால் அவர் நாட்டைவிட் டோடினர் (1889). ஓடியவர் பிரசல்ஸ் (Brussels) நகரில் தற்கொலை செய்துகொண்டார்.

(2) டிரைப்பஸ் (Dreyfus) குழப்பம்

1894-ஆம் ஆண்டு பிரான்ஸ் நாட்டின் மர்மங்களை ஜெர்மனிக்குக் கரவாகத் தெரிவித்ததாகக் கேப்டன் டிரைப்பஸின் பேரில் ஒரு குற்றச்சாட்டேற்பட்டது. அப்பொழுதுதான் பிரான்ஸ் ஜெர்மனியால் பெருந்தோல்வி அடைந்திருந்தது. என்றேனுமொருநாள் அதற்கு ஜெர்மனியின்மேல் வஞ்சம் தீர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்ற எண்ணம் பிரஞ்சு மக்கள் எல்லோருடைய உள்ளத்திலும் அனலாய் எரிந்தது. ஆகையால் டிரைப்பஸின் குற்றம் மாபெருங் குற்றமாக எல்லோருக்கும் தெரிந்தது. தவிர டிரைப்பஸ் யூதருமாவார். ஆகையால் உடனே அவர் வேலையிலிருந்து நீக்கப்பட்டு மேற்கு இந்தியத் தீவுகளுக்கு நாடு கடத்தப்பட்டார். அங்கே இன்னல்கள் நிறைந்த பேய்த்தீவு (Devil's Isle) அவரை வரவேற்றது. ஆனால் இவ்வளவுக்கும் அறமுறையில் விசாரித்து முறை வழங்கவில்லை. 1891-ஆம் ஆண்டு பிரஞ்சுப் படை அலுவலகத்தில் பணியாற்றி வந்த கர்னல் பிக்கர்ட்ட (Colonel Picquart) என்பவர் டிரைப்பஸ் வழக்குத் தொடர்பில் சில புதுத்தகவல்களைக் கண்டுபிடித்ததாகவும் அதன்படி டிரைப்பஸ் குற்றமற்றவரென்றும் வெளியிட்டார். உடனே பிரஞ்சு மக்கள் கொதித்தெழுந்தார்கள். அவர்கள் எப்போதும் உணர்ச்சி வசப்பட்டவர்கள். தவிர குடியரசு எதிர்ப்பாளர்களுக்கு இது மற்றொரு வாய்ப்பாயிற்று. அவர்கள் அரசியலையே தாக்கினர்கள். டிரைப்பஸ் மறுபடியும் பாரிஸ் நகருக்குக் கொண்டுவரப்பட்டார். ரென்ய் (Renes) நகரில் அவருடைய வழக்கு விசாரிக்கப்பட்டது. ஆனால் நீதிபதிகள் மறுபடியும் அவரைக் குற்றவாளியென்றே முடிவுகட்டினர். நல்ல வேளையாக நாட்டின் தலைவர் தமது தனி அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி அவரை மன்னித்துவிட்டார்.

இதன் மூலம் குடியரசு காப்பாற்றப்பட்டது. ஆனால் டிரைப்பஸ் விவகாரம் இன்னும் பல சிக்கல்களுக்கு வழி வகுத்தது. குறிப்பாகக் கத்தோலிக்கத் திருச்சபை இந்த விவகாரத்தில் கலந்து குடியரசிற்குக் குழிதோண்டியது என்று அரசியல் வட்டா ரங்களில் பேச்செழுந்தது. ஆகையால் அவசரச் சட்டங்கள் பல திருச்சபைக்கு மாருகப் பிறப்பிக்கப்பட்டன. குருமார் சபைகள் அரசியலார்கள் காணிப்பில் ஆராயப் பெற்றன. பல சபைகள் ஒழிக்கப்பட்டன. அதன் காரணமாய்ப் பல குருமார்கள் வெளி நாடு சென்றனர். முதலாம் நெப்போலியன் காலத்தில் ஏற்பட்ட திருச்சபை ஒப்பந்தம் (Concordat) இப்போது நீக்கப்பட்டது. இதுவரை குருமார்களின் சபைகளுக்கு அரசியலார் கொடுத்து வந்த பண உதவி நிறுத்தப்பட்டது. கடவுளின் ஆராதனைக்கு இவையோ அல்லது திருச்சபையோ அவசியமில்லையென்று அரசியலார் கருதினர்கள். இதற்காக ஆராதனை அவைகள் (Associations for worship) பலவற்றை ஏற்படுத்தி அவற்றின் மூலம் திருச்சபையின் வேலையைத் தொடர்ந்து நடத்த அரசாங் கம் முடிவு செய்தது.

இரண்டாவதாகத் தொழிலாளர் தொல்லை பிரான்ஸில் அதிக மாயிற்று. குறிப்பாக இரு வழிகளில் தொழிலாளர்கள் செயலாற் றினர்கள். முதலில் அவர்கள் சங்கங்களை நிறுவினர்கள். இவற் றின் மூலமே தங்களுக்குச் சலுகைகள் தேட முடியுமென்று நம்பி னர்கள். காலப்போக்கில் தொழிற் சங்கங்களே (Trade unions) அரசாங்கத்திற்குப் பதிலாகச் செயலாற்றத் தொடங்கின. இரண் டாவதாகப் பிரான்ஸ் நாடு இதுவரை செய்துவந்த போர்களை நிறுத்த வேண்டும். அமைதியின் வழியேதான் தொழிலாளர் களின் சிக்கல்கள் தீர வழிகாண வேண்டுமென்று பிரஞ்சுத் தொழிலாளர்கள் நம்பினர்கள்.

V

இதோடு நாம் பிரான்ஸ் நாட்டின் வரலாற்றை இந்த இயலில் நிறுத்திக்கொண்டு ஆஸ்திரியா–ஹங்கேரி, ருஷியா என்ற இந் நாடுகளின் வரலாற்றுப் போக்கைச் சிறிது விவரிப்போம்.

இந்த இயலில் குறிப்பிட்ட காலத்தில் ஆஸ்திரியா–ஹங்கேரி யின் வலிமை குன்றியது. பல இன மக்கள் வாழ்ந்த நாடு ஆஸ் திரியா–ஹங்கேரி. தலைமை அதிகாரம் குன்றிய காரணத்தால் இவர்களுள் அமைதி குன்றியது. ஒவ்வோரினமும் தம்தம் பெரு மையைப் பெரிதாகப் பாவித்தது. பொதுவில் நாட்டு மக்கள்

ஆட்சிப் பொறுப்பில் தங்களுக்கு அதிக இடம் வேண்டினுர்கள். இவ்வி இரண்டும் நாட்டின் தலையாய குறிக்கோள்களாய் இப்போது விளங்கின. கடைசியில் 1907-ஆம் ஆண்டில் இயற்றப்பட்ட சட்டப்படி 24 வயது நிரம்பிய எல்லா ஆண்களுக்கும் வாக்குரிமை தரப்பட்டது. போஹேமியாவில் வாழ்ந்த செக்கர்களுக்கும் (Czechs), கலீஷியாவில் வாழ்ந்த போலந்து நாட்டினருக்கும் சில தனி உரிமைகள் வழங்கப்பட்டன. ஆயினும் நாட்டில் உலவிய இனவேற்றுமை குறையவில்லை.

1867-ஆம் ஆண்டு ஹங்கேரி நாட்டிற்கு ஏறக்குறையத் தனியரசு கொடுக்கப்பட்டது. அங்குள்ள வயதுவந்த ஆண்பிள்ளைகளுக்கெல்லாம் வாக்குரிமையும் வழங்கப்பட்டது. ஆயினும் அங்கும் இனக்குழப்பங்கள் அமைதியைக் குலைத்தன. அங்குப் பெரும்பாலான மாகியார்கள் (Magyars) மற்றவர்களினும் உயர்ந்தவர்களாகக் கருதப்பட விழைந்தார்கள். ஒன்றுபட்ட ஆஸ்திரிய–ஹங்கேரி மன்னர் பிரான்சிஸ் ஜோசப்பின் நிலைமை மிகக் கடினமாயிருந்தது. இந்நிலையில் இரு நாடுகளிலும் பல வகை அரசியல் திட்டங்கள் உருவாகிக் கொண்டிருந்தன. உண்மையாக இவற்றின் அமைதிக் குறைவை வேறு ஐரோப்பிய நாட்டினர் உணரவில்லை. ஆயினும் அவற்றின் முடிவு விரைவில் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

ருஷியாவின் பிரச்சினைகள் ஏறக்குறைய 50 ஆண்டுக் காலமாக வளர்ந்து வந்தவை. இப்பொழுது ஐரோப்பிய வரலாற்றில் அவை ஆழமாகப் பதியலாயின. தற்போது நாம் காணும் ருஷிய ஆதிக்கம் முளைவிட்டு வளரத் தொடங்கியது. இக்காலத்தில்தான் மதம், அரசியல், சமுதாயம் என்ற பல்வேறுபட்ட துறைகளிலும் ருஷிய எண்ணங்கள், கருத்துக்கள் என்ற யாவும் மற்ற ஐரோப்பியர் கண்களைத் திறப்பதுபோல் காட்சியளித்தன.

ஏழைகள், நிலத்தில் உழைத்துப் பாடுபடுபவர்கள், அடிமைகள் (slaves) நிலத்தோடு கட்டுப்பட்டவர்கள் (serfs) என்ற பாகுபாடுகள் உலகம் தோன்றிய நாள் முதற்கொண்டு சமுதாயத்தில் இருந்து வந்தவை யென்றுலும் அவற்றின் தளைகளை அறுத்தெறிய வேண்டும் என்ற புரட்சி மனப்பான்மை ருஷியாவில் இப்போது ஏற்பட்டதுபோல் வேறெங்கும் ஏற்படவில்லை. அதற்குக் காரணம் மற்ற நாடுகளைவிட இங்குத்தான் பெருவாரியான மக்கள் ஏழைகளாய்த் தவித்தார்கள். 19-ஆம் நூற்றுண்டின் இடைப் பகுதியில் 50,000,000-க்கு குறையாமல் நிலச்சுவான்தார்களுக்குக் கட்டுப்பட்டவர்களாய் இருந்தார்கள். அவர்களுக்கு

அறமன்றங்களை நாடிச் செல்ல உரிமையில்லை. எல்லா வழக்குக் களையும் தங்கள் முதலாளிகள் வழியாகவே தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். 1858-ஆம் ஆண்டிலே அப்போது ருஷிய மன்னரா யிருந்த இரண்டாம் அலெக்சாண்டர் (Alexander II) இவர் களின் குறையைத் தீர்க்க முயன்ருர். முதலில் தாமே தம் நிலங் களின் ஒரு பகுதியை இவர்களுக்கு விற்று இவர்களுக்கு உரிமை தேடித் தந்தார். மற்ற முதலாளிகளையும் இப்படிச் செய்யும்படி செய்தார். ஆயினும் இதனுலும் பெருநன்மை விளைந்துவிட வில்லை. முதலாளிகள் தம் நிலங்களுக்கு அதிக விலை வேண்டு மென்றனர். ஆகையால் தொழிலாளர்களில் பெரும் பகுதியின ரால் அவற்றை வாங்கக் கூடவில்லை. இதனுல் இரு திறத்தா ரிடையேயும் அமைதி குறைந்தது. நாட்டின் இளம் வீரர்கள் நம் பிக்கை இழந்தார்கள். அவர்களுக்கு உலகமே சூனியமாகப் பட்டது. சூனியவாதம் (Nihilism) என்ற புரட்சி மனப்பான்மை நெருப்புப்போல் பரவியது. மன்னர் அலெக்சாண்டருக்கு இன்னது செய்வதென்று தெரியவில்லை. இந்நிலையில் அவர் ருஷிய மக்கள் சபையைக் கூட்டி ஆலோசிக்க எண்ணினுர். அந்தச் சபைக்கு டூமா (Duma) என்று பெயர். அதற்கு முயன்று கொண்டிருக்கும் பொழுதே மன்னர் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார் (1881). விவாதம் வளர்ந்தது. அதைப் பற்றி அடுத்த இயலில் தொடர்ந்து கூறுவோம்.

VI

ஐரோப்பிய வரலாற்றில் 19-ஆம் நூற்ருண்டின் இடையி லிருந்தே புதுக் கொள்கைகள் உலவத் தொடங்கின.

(1) முன் கூறியது போல் தனி அரசு ஒழிந்து சட்டங்களுக் குக் கட்டுப்பட்ட அரசு இப்பொழுது எழுந்தது. ருஷியா, ஜெர் மனி தவிர மற்ற ஐரோப்பிய நாடுகளில் குறிப்பாகத் தெற்கு மேற்கு ஐரோப்பாவில் மக்கள் அரசு (Democracy) தழைத்தது. ருஷிய ஜெர்மனி நாடுகளிலுங்கூட மக்கள் சபைக்கு ஓரளவு மதிப்பு ஏற்பட்டது.

(2) மற்ரெரு வகையிலும் அரசியல் மாறுதல் ஏற்பட்டது. இதுவரை நாட்டைப் பகைவரிடமிருந்து காப்பதே அரசியலாரின் வேலை என்றிருந்த முறை மாறி மக்களுக்கு உணவளிப்பதும், அவர்களுக்கு உடை வசதி செய்வதும், இருக்க இல்லங்கள் தேடித் தருவதும், இத்தகைய பணிகளில் ஈடுபடுவதும், உதவுவதும் அர

சியலாரின் வேலை என்ற நிலைமையேற்பட்டது. ஆயினும் இது உண்மையில் புதுக் கொள்கையன்று. பழங்காலத்தில் கிரேக்க அரசியலிலேயே இக்கொள்கை பிறந்தது. மக்களுக்கு வாழ்க்கை வசதி மட்டுமல்ல, அவர்கள் நல்வாழ்வு வாழ்வதற்கு வேண்டிய வசதியும் அரசு செய்யவேண்டும் என்பது அரிஸ்டாட்டல் கொள்கை. அது இப்பொழுது புத்துயிர் பெற்றது.

1871-ஆம் ஆண்டிலிருந்து இக்கொள்கை ஐரோப்பாவில் செயல்படத் தொடங்கியது. மக்களின் கல்வி, சுகவாழ்வு, தொழிலாளர் நலம், அவர்களுக்கு முதலாளிகள் கொடுக்க வேண்டிய ஊதியம் ஆகிய பலவற்றிலும் அரசியலார் கலந்து செயலாற்றினர்கள். குடிமக்கள் எதைப் படிக்க வேண்டும், ஆசிரியர்கள் எப்படி எழுத வேண்டும், இதழ்கள் எதை எழுத வேண்டுமென்ற அளவுக்கு அரசியலார் இக்காலத்தில் கவனம் காட்டினர்கள். இதற்காக வேண்டிய சட்டங்களும் இயற்றப்பட்டன.

(3) 19-ஆம் நூற்றாண்டு ஐரோப்பிய வரலாறு தேசியத்தின் வரலாறு என்று கூறவேண்டும். இந்த நூற்றாண்டின் முடிவில் தேசியக் கொள்கை ஒருவாறு வரையறுக்கப்பட்டது. ஒரே இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் மட்டுமே தேசியத்தை வளர்க்க முடியுமென்ற கொள்கை இப்போது கைவிடப்பட்டது. தேசியமென்பது மன உணர்ச்சி. இன உணர்ச்சி அதற்கு அவசியமல்ல என்ற கருத்து ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. ஆகையால் பல இன மக்கள் வாழும் நாடும் தேசிய நாடாக இருக்க முடியும் என்பது இப்போது புலனாயிற்று.

(4) இவ்விதமாகத் தேசிய உணர்வு பெருநோக்குப் பெற்றது. இதிலிருந்து பன்னாட்டு உறவு உணர்ச்சி (Internationalism) தோன்றியது. விஞ்ஞான வளர்ச்சியின் காரணமாய் நாட்டுக்கு நாடு நெருக்கமுண்டாயிற்று. தவிர கலை, மொழி, பல்கலைக் கழகங்கள் இவையாவும் நாட்டுக்கு நாடு தொடர்பு ஏற்படுத்தின. வாணிகம், தொழிலாளர் இயக்கங்கள், முதலாளிகளின் தொடர்பு இவையும் அதே பணியைப் புரிந்தன. இவ்வழியாய் இந்த நூற்றாண்டின் இடைக்காலத்திலிருந்து நாட்டுத் தொடர்புகள் வளர்ந்தன.

இவ்வரசியல் மாறுதல்கள் தவிர, சமுதாயம், மதம் என்ற இவ்விரு துறைகளிலும் பெரு மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன. ஐரோப்பா முழுவதிற்கும் ஒரே மதம் என்று 13, 14 நூற்றாண்டுகளில் இருந்த நிலை முற்றும் மாறியது. 16-ஆம் நூற்றாண்டின் மதச் சண்டைகள் இப்பொழுது மறந்த கனவுகள்போல் காட்சி

யளித்தன. இந்த 19-ஆம் நூற்ருண்டில் ஐரோப்பாவில் பல மதங்கள் இயங்கின. எல்லா மதங்களும் பூசலின்றி ஒன்ருக வாழ முடியும் என்ற முறை இப்போது ஏற்பட்டது.

சமுதாய நிலையிலும் பெரிய மாற்றம் ஏற்பட்டது. கூடிவாழ்வுடமைக் கொள்கை (Socialism) பரவியது. பிரஞ்சுப் புரட்சியின்போது ஏற்பட்ட இந்தக் கொள்கை பெரிதாக இப்பொழுது வளர்ந்துவிட்டது. மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளில் இது குறிப்பாக வளர்ச்சியுற்றது. பிரான்ஸ், ஜெர்மனி போன்ற நாடுகளில் பல தீவிர வாதிகள் தோன்றினுர்கள். இவர்களுக்கு எதிரான கட்சிகளும் அங்குத் தோன்றின. ஆயினும் சமத்துவம் எதிர்ப்பினுல் இன்னும் மிக்கு வளர்ந்தது. 1889-ஆம் ஆண்டு பல ஐரோப்பிய நாடுகளிலிருந்தும் சமத்துவ வாதிகள் பாரிஸ் நகரில் ஒரு பெரு மாநாடு கூட்டினுர்கள் (Second International).

கடைசியாக விஞ்ஞான வளர்ச்சியைக் குறிப்பிட வேண்டும். பன்னுட்டு உணர்ச்சி வளர்வதற்கு விஞ்ஞான வளர்ச்சி துணை புரிந்ததென்பதைக் கூறினேம். பத்தொன்பதாம் நூற்ருண்டின் பிற்பகுதியில் மிகப் பெரிய விஞ்ஞான சாதனைகள் எற்பட்டன. மின்சாரம், தந்தி, மின்சார வண்டி, மோட்டார் வண்டி, துவிச்சக்கர வண்டி (Bicycle), ரேடியோ, தொலைபேசும் கருவி (Telephone) முதலிய பல வாழ்க்கை வசதிகளை விஞ்ஞானம் இப்போது கண்டு பிடித்துத் தந்தது. இவற்ருல் வாழ்க்கைத் தரம் உயர்ந்ததுமன்றி வாழ்க்கைக் குறிக்கோள்களும், அரசியல் கருத்துக்களுங்கூட மாறின. இவ்வித அரசியல் மாற்றங்களுக்கு ஆதரவளித்த விஞ்ஞான வளர்ச்சியில் முதலாவது 1809-ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1882 வரை வாழ்ந்த சார்லஸ் டார்வின் (Charles Darwin) என்பவர் கண்டுபிடித்த வாழ்க்கையின் வளர்ச்சி முறையாகும். இதற்கு டார்வினின் "படி முறை வளர்ச்சிக் கருத்து" (Theory of Evolution) என்று பெயர் பிறந்தது. இதை அவர் 1859-ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்ட "இனத்தின் தோற்றம்" (Origin of the Species) என்ற நூலிலே விளக்கினுர். உடனே ஐரோப்பாவில் மட்டுமல்ல, உலகம் முழுவதிலுமே விஞ்ஞானிகள், அரசியல் தலைவர்கள், அறிஞர்கள் என்ற பலரிடமும் ஒரு புரட்சி மனப்பான்மை ஏற்பட்டது. இனங்களின் தோற்றம் திடீரென்று ஏற்படுவதில்லை. அவை ஓரினத்தினின்று மற்ருேரினமாகத் தங்கள் திறமையால் படிப்படியாகத் தோன்றுகின்றன. இதற்கு "இயற்கைத் தேர்தல்" (Natural Selection) என்று டார்வின் பெயர் சூட்டினுர். இதனுல் அரசியலில் கீழ்ப்பட்

டோரை மேம்பாடடைந்தவர்கள் நசுக்குவதும், தாழ்ந்தவர் மேற்பட்டோராகச் சண்டையிடுவதும் முறையானதென்பது பெறப்பட்டது. இதைக் கிரகர் மெண்டெல் (Gregor Mendel) போன்ற சிறந்த உயிரியல் அறிஞர்கள் (Biologists) எதிர்த்தார்கள். ஆயினும் டார்வினுடைய கொள்கைகள் இன்றும் நடைமுறையில் கடைப்பிடிக்கப்படுவதை நாம் அறிவோம்.

நிற்க, லிஸ்டர் (Lister), பாஸ்டர் (Pasteur) போன்ற மருத்துவ அறிஞர்கள் கிருமிகளால் நோய் ஏற்படுவதைத் தடுக்க வழி கண்டு பிடித்தார்கள். கருவி முறை (Surgery) சிகிச்சை அதிகமாக முன்னேறியது. இதனுல் சுகவாழ்வு அதிகரித்தது. போர்க் காலங்களில் போர் வீரர்களின் நலனைப் பாதுகாக்க இவை பெரிதும் பயன்பட்டன. 1895-ஆம் ஆண்டு ரோன்ட்ஜென் (Rontgen) எக்ஸ்-ரேயைக் கண்டுபிடித்தார். அதே ஆண்டில் கம்பியில்லாத் தந்தியை (Cable) மார்க்கோனி (Marconie) கண்டுபிடித்தார். மூன்றுண்டுகளுக்குப் பிறகு மேடம் மரியக் கூரி (Marie Curie) ரேடியம் என்ற உலோகத்தைக் கண்டுபிடித்தார். பிறகு அணு (Atom)வின் ஆற்றல் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது.

இயல் 5

போரின் வழி

(1901—1914)

எதிர்பாராத போர்—ருஷியப் புரட்சி—பால்கன் பிரதேசம் முத்திறத்தார் ஒன்றிப்பு—உலகத்தில் பெருகும் ஐரோப்பிய ஆதிக்கம்—பால்கன் புரட்சி—செர்பிய எழுச்சி

உலகத்தில் பல நிகழ்ச்சிகள் எதிர்பாராமல் நடைபெறுகின்றன. எதிர்பார்த்து நடப்பவற்றைவிட எதிர்பாராமல் நடப்பவையே மிகுதியென்று கூறவேண்டும். 1914-ம் ஆண்டு நடந்த முதல் உலகப் போரும் எதிர்பாராமல் நடந்தது. பல சண்டைகளுக்குப் பிறகு ஐரோப்பா அமைதியை நாடிற்று. நாட்டுக்கு நாடு மிகுந்த தொடர்பு ஏற்பட்ட காரணத்தால் இனி, சமரசத்தாலேயே சிக்கல்களை நீக்கிக் கொள்ளலாமென்று ஐரோப்பா நம்பியது. 1871-லிருந்து 1914 வரையுள்ள காலத்தை ஐரோப்பிய வரலாற்றுசிரியர்கள் பொன்னுன இடைவெளி (golden interval) என்று கூறுகிருர்கள். ஆயினும் எவரும் அறியாமலே ஒரு மாபெரும் போர் இக்காலத்தில் உருவாகியது.

II

1881-ஆம் ஆண்டு ருஷிய மன்னர் இரண்டாம் அலெக்சாண்டர் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார் என்று முன்னியலில் கூறினோம். அவருக்குப்பின் பட்டமெய்திய மூன்றும் அலெக்சாண்டர் இனித் தாம் ஏழைகளின் நன்மையைக் கோரி ஒன்றும் செய்யப் போவதில்லை என்று சொல்லிவிட்டார். அது மட்டுமல்ல ; பல மதத்தினரும் துன்புறுத்தப்பட்டார்கள். இதனுல் புரட்சி மனப்பான்மை ஓங்கியதே யொழியக் குறையவில்லை. இந்த நிலையில் 1894ஆம் ஆண்டு அவர் உயிர் நீத்தார்.

அவருக்குப் பின் போந்த இரண்டாம் நிக்கோலஸ் (Nicholas II) மன்னர் காலத்தில் புரட்சி பெருகியது. ருஷிய நகரங்கள் எல்லாவற்றிலும், சிறப்பாகப் பெட்ரோகிராட் தலைநகரிலும், படைவீரர்கள் இடையிலும், கப்பற்படையினரிடையேயும் புரட்சி ஏற்பட்டது. 1905-ஆம் ஆண்டு மன்னர் டூமா (மக்கள் சபை)வை அழைத்து ஆலோசிப்பதாக வாக்களித்தார். அதன்

படி அடுத்த ஆண்டு சபை கூடியது. இனி, கட்டுக்கடங்கிய நல்லாட்சி ஏற்படுமென்று எல்லோரும் நம்பினுர்கள். ஆனுல் அதற்கு வழிவகைகள் வகுப்பதைப்பற்றி எண்ணற்ற கருத்து வேறுபாடுகள் ஏற்பட்டன. அதனுல் மன்னர் கொடுமையான அடக்குமுறைகளைக் கைக்கொண்டு டூமாவைக் கலைக்க வேண்டியதாயிற்று. மற்ருெரு சபையைக் கூட்டியும் அதைக் கட்டுப்படுத்தக் கூடவில்லை. மறுபடியும் கொடுமையான அடக்குமுறைகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. ஆயினும் புரட்சி அடங்குவதற்குப் பல ஆண்டுகள் பிடித்தன. இவ்விதமாக இருபதாம் நூற்ருண்டின் தொடக்கத்தில் நாம் ஐரோப்பிய வரலாற்றில் காண்பவை புரட்சியும் கொடுமையும். இவை ஒருவிதத்தில் வரப் போகும் வரலாற்றையே அறிவித்தன வென்று நாம் கூற வேண்டும்.

III

இந்நிலையில் ஐரோப்பாவில் அப்போது தலைமை பெற்றிருந்தது ஜெர்மனி. 1871ஆம் ஆண்டிற்குப் பிறகு அதன் பெருமை உயர்ந்தது. ருஷிய, ஆஸ்திரியப் பேரரசர்களும் அதனுேடு சேர்ந்தார்கள். இதற்கு மூவேந்தர் கூட்டிணைப்பு (League of Three Emperors) என்ற பெயர் சூட்டப்பட்டது. ஆனுல் உண்மையில் இவர்களுக்குள் எவ்வித ஒப்பந்தமும் ஏற்படவில்லை. பால்கன் தீபகற்பத்தில் மட்டும் அடிக்கடி சச்சரவுகள் ஏற்பட்டன. ஆயினும் ஐரோப்பிய அமைதியை அவை குறைப்பதாக யாரும் எண்ணவில்லை. ஆயினும் ஆஸ்திரியா, ருஷியா, இங்கிலாந்து போன்ற நாடுகள் பால்கனில் தம் ஆதிக்கத்தை ஏற்படுத்த ஆவல் கொண்டன. மத்தியதரைக் கடலுக்கு இதன் மூலமாக வழிகாணக் கூடுமென்ற ஆசையால் பால்கனின் மதிப்பு அவற்றின் கண்முன் நாள் செல்லச் செல்ல உயர்ந்தது. 1877-ஆம் ஆண்டில் அங்கு ஆட்சி செலுத்தி வந்த துருக்கியரோடு போரிட ருஷியா தயாரானது. அதன் பிறகு ஏற்பட்ட ருஷிய துருக்கிப் போர் (Russo-Turkish War) மிகப் பெரியதாகும். முதலில் ருஷியா தோற்றுவிடும் போல் தோன்றியது. ஆனுல் அதன் பெரும்படை, செல்வ வசதி, படையாட்சித் திறன் இவையெல்லாம் ஒன்றுகூடித் துருக்கியை வென்றன. ருமேனியரின் துணை கொண்டு ருஷியா கான்ஸ்டாண்டிநோபிள் வரை சென்றது. அதன் பிறகு துருக்கி பணிந்தது. சென் ஸ்டெவானே (San Stefano) உடன்படிக்கை

ருஷியாவுக்கும் துருக்கிக்குமிடையே ஏற்பட்டது. ருஷியாவின் வெற்றியைக் கண்ட இதர ஐரோப்பிய நாடுகளும் சிறப்பாக இங்கிலாந்தும் அந்த வெற்றியில் கலந்துகொள்ள ஆவல் கொண்டன. பிஸ்மார்க்கின் திறமையாலும் இங்கிலாந்தின் பிரதமராயிருந்த டிஸ்ராலி (Disraeli) யின் திறமையாலும் பெர்லின் நகரில் கூட்டப்பட்ட ஐரோப்பிய மாநாடு ஒன்றில் ருஷியாவோடும் துருக்கியோடும் மற்ருேர் உடன்படிக்கையு மேற் பட்டது (1878). இதன்படி நாம் முன்னர்க் கூறியதுபோல் சைபிரஸ் தீவு இங்கிலாந்தின் வயமாயிற்று. பல்கேரியா (Bulgaria) நாட்டின் எல்லே பால்கன் மலேயோடு நிறுத்தப் பட்டது. ருமேனியா (Rumania), மோன்டே நீக்ரோ (Monte Negro), செர்பியா (Serbia) நாடுகளுக்கு உரிமை வழங்கப் பட்டது. போஸ்னியா (Bosnia), ஹெர்செகோவிஞ (Herzego-vina) நாடுகள் துருக்கியின் ஆதிக்கத்தில் ஆஸ்திரியாவின் தலே மையின்கீழ் இயங்கவேண்டியது. பால்கன் மலேக்குத் தென் பகுதியில் ரூமேலியா (Roumelia) என்ற புது நாடு ஒன்று துருக்கியின் ஆதிக்கத்தின்கீழ் இயங்கிற்று.

IV

பெர்லின் உடன்படிக்கைக்குப் பிறகு ருஷியாவிற்கும் ஜெர் மனிக்குமிடையே இருந்த நட்புளப் பான்மை குறைந்தது. பிஸ் மார்க் இங்கிலாந்தோடு சேர்ந்ததால்தான் பெர்லின் உடன்படிக்கை ஏற்பட்டது, துருக்கியின் வன்மை முழுவதும் நைந்து போகாம லிருப்பதற்கும் வழியேற்பட்டது என்று ருஷியா வருத்தமுற்றது. ஆஸ்திரியா ஜெர்மனியோடு உறவு பூண்டது. ருஷியாவிற்கும் ஆஸ்திரியாவிற்கு மிடையே பால்கன் ஆதிக்கத்தைப் பற்றி எப்போதும் மனத்தாங்கல் இருந்துகொண்டே வந்தது. இப் போது ஜெர்மனிக்கும் ருஷியாவிற்குமிடையே மனக் கசப்பு ஏற்பட்டது. ஆஸ்திரியாவிற்கும் ஜெர்மனிக்கும் நட்பை ஏற்ப டுத்தியதில் வியப்பில்லே. இந்நிலேயில் இத்தாலியும் இவ்விரண்டு நாடுகளின் நட்புக்கு விழைந்தது. அங்கு உள்நாட்டு அமைதி என்பதே கிடையாது. வெளி நாட்டிலாவது உறவு வேண்டு மென்று இத்தாலி மன்னர் எண்ணங்கொண்டார். தவிர பிரெஞ்சுக்காரர்கள் டுனிஸ் (Tunis) நகரைக் கைப்பற்றி இத்தா லியின் தென் எல்லேக்கு அண்மையில் தங்கள் ஆதிக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தார்கள். இதனுல் இத்தாலிக்கு அந்நிய நாட் டுத் தொடர்பு முன்னிலும் அதிக அவசியமாயிற்று. 1883-ஆம்

ஆண்டு ஆஸ்திரியா, ஜெர்மனி, இத்தாலி என்ற இந்த மூன்று நாடுகளுக்குமிடையே ஒரு நேச உடன்படிக்கை நிகழ்ந்தது. அதற்கு முத்திறத்தார் ஒன்றிப்பு (Triple Alliance) என்று பெயர்.

அரசியல் நுட்பங்களும் சிலசமயம் சிறு பிள்ளைகள் விளையாட்டுப்போல் காண்பதுண்டு. சிறு பிள்ளைகள் விளையாட்டில் கட்சி சேர்வதுபோல் பிரான்ஸ் இப்போது ருஷியாவைச் சேர்ந்தது. அதைப் பின்பற்றி இங்கிலாந்து பிரான்ஸோடு தனியாக ஓர் ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டது. இதற்கு நேச ஒன்றிப்பு (Entente cordiale) என்று பெயர். ஜெர்மனியின் முற்போக்கு, சிறப்பாக அதன் வளரும் கடற்படை, இங்கிலாந்திற்கு அதன் மேல் பகையை மூட்டியது. இது எவ்வாறுயினும் மற்றொரு முத்திறத்தார் ஒன்றிப்பு இப்போது ஏற்பட்டது. இரண்டும் எதிர் எதிராக, மேலும் சொல்லப்போனால் பகை மனப்பான்மையோடு இயங்கின.

V

இந்நிலையில் ஐரோப்பிய நாடுகள் உலகெங்கும் தம் தம் ஆதிக்கத்தை நிறுவ விழைந்தன. இதற்குப் பிரான்ஸ், ஸ்பெயின், போர்த்துக்கல், சிறப்பாக இங்கிலாந்து போன்ற நாடுகள் முன் கூட்டியே வழி காட்டியிருந்தன. இப்போது ஜெர்மனி தனது வலிமைக்கும் செல்வத்திற்குமேற்றவாறு வெளி ஆதிக்கத்தை ஏற்படுத்திக்கொள்ளத் தீர்மானித்தது. இது வெறும் ஆசைக்காக மட்டுமல்ல; வணிக வளர்ச்சி, மக்கள் குடியேற்றம், ஐரோப்பிய அரசியல் மேடையில் கண்ணியம் என்ற இவற்றிற்காகவும் வேண்டியதாயிற்று. தவிர அண்மையில் போயர் கலகத்திற்குப் பிறகு ஆப்பிரிக்காவின் பல பாகங்களில் ஜெர்மன் ஆதிக்கம் பரவிற்று. இது ஜெர்மனியின் வெளிநாட்டுப் பெருக்கத்திற்குச் சிறந்த தூண்டுகோலாக அமைந்தது. சைனுவில் சிங்டோ (Tsing Tao) என்ற இடம் ஜெர்மனியின் வயமாயிற்று. பிறகு அது மொராக்கோவை (Morocco) நாடியது. ஆனல் பிரான்ஸ் இங்கிலாந்தோடு சேர்ந்து மொராக்கோவைக் கைப்பற்றியது. இது இரண்டு நேச ஒப்பந்த நாடுகளிடையேயும் மனக்கசப்பை அதிகரித்தது. 1912-ஆம் ஆண்டு இத்தாலி டிரிப்பொலியை (Tripoli)க் கைப்பற்றியது.

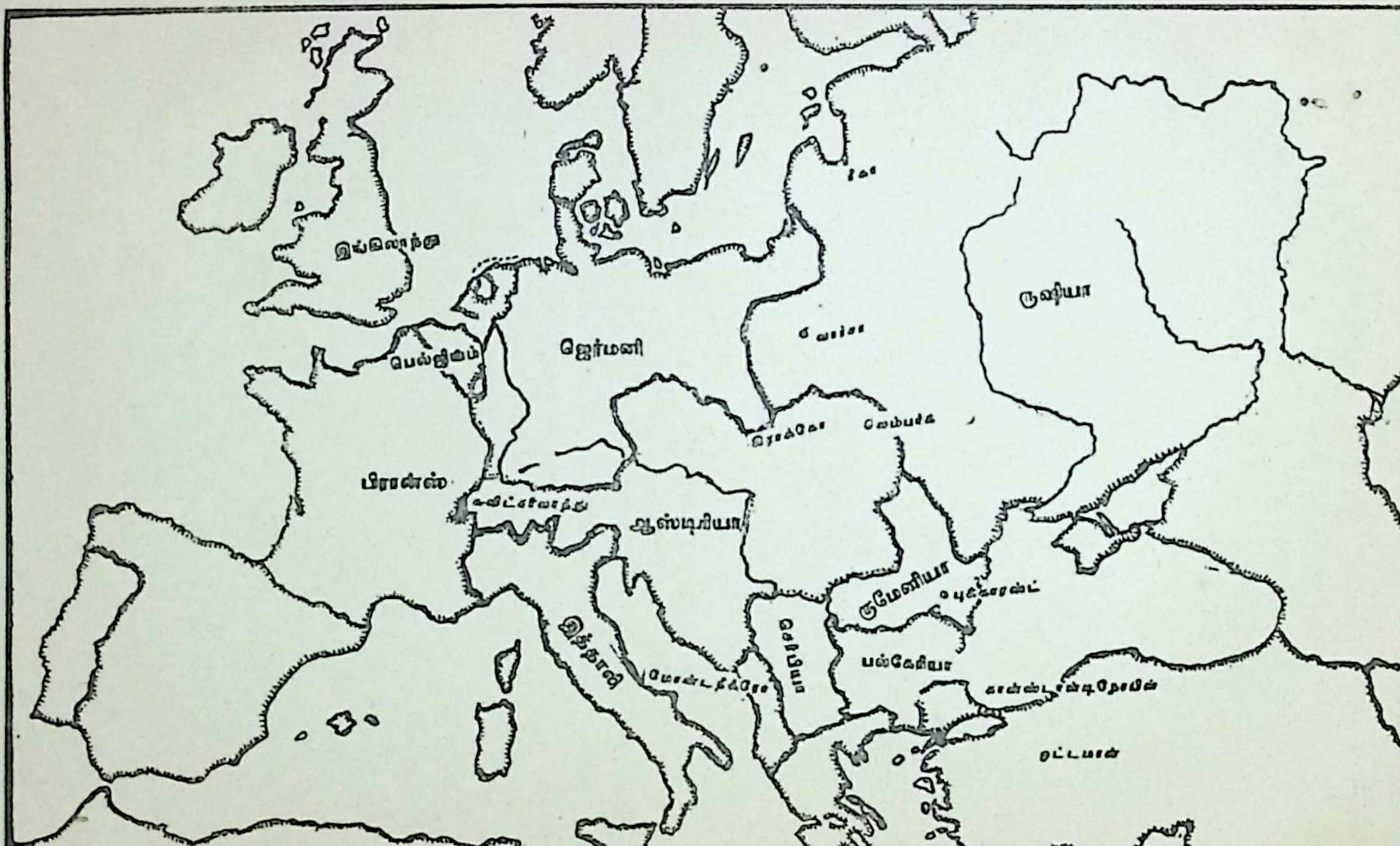
1885-ஆம் ஆண்டு ருமேனியாவும் பல்கேரியாவும் ஒன்ருய் இணைந்தன. அதற்கு மூன்ருண்டுகளுக்குமுன் ஆங்கிலேயர்

எகிப்தைக் கைப்பற்றினர். 1895-ஆம் ஆண்டு கிரீட் தீவு (Crete) கிரேக்கர்கள் வசம் ஒப்புவிக்கப்பட்டது. ருஷியா துருக்கி சுல்தானுேடு ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டு அண்மைக் கிழக்கு நாடுகளில் ஆதிக்கம் தேடியது. ஜெர்மனிக்கும் பாக்தாத் நாடுகளுக்கு மிடையே போக்குவரத்து வைத்துக்கொள்ள பாக்தாத் ரயில்வழி அமைக்கத் திட்டமிட்டது. அதில் வேறு சில நாடுகளையும் சேர்த்துக்கொண்டு தனக்கு முக்கியப் பங்கு வைத்துக்கொண்டது.

VI

1908-ஆம் ஆண்டில் துருக்கி சுல்தானின் வலிமை யிழந்த நிலைமையைக் காரணமாகக் கொண்டு அவரை அரியணையிலிருந்து விலக்க ஒரு பெரும் புரட்சி கான்ஸ்டாண்டிநோபிளில் எழுந்தது. இந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்தி ஆஸ்திரியா, போஸ்னியா, ஹெர்சகோவினுப் பிரதேசங்களைத் தனக்குச் சொந்தமாகச் செய்துகொண்டது. இதைப் பற்றிப் பால்கன் நாடுகளில் மனத்தாங்கல் ஏற்பட்டது. அவைகள் ஒன்றுகூடி மறைவில் ஓர் இணைப்பை (Balkan League) ஏற்படுத்தின. தங்கள் உரிமையைக் காப்பதற்கு முதலாவதாகத் துருக்கியரை நாட்டை விட்டுத் துரத்த வேண்டுமென்று தீர்மானித்த பால்கன் நாடுகள் எதிர்பாராத விதமாய் அவர்களைத் தாக்கின (1912). கிரேக்கர், செர்பியர், மொண்ட நீக்ரோவர்கள், பல்கேரியர் என்ற இவர்கள் தனித்தனியாகவும் கூட்டாகவும் துருக்கியரைத் தோற்கடித்தார்கள். சிறப்பாகப் பல்கேரியர் துருக்கியரை இரண்டு பெருஞ்சண்டைகளில் தோல்வியுறச் செய்தனர். அட்ரியாநோப்பிள் நகரம் (Adrianople) பல்கேரியர் வசமாயிற்று.

பல்கேரியர் இந்தச் சண்டையில் சிறந்த வீரச் செயல்களைக் காட்டினுர்கள். வெற்றியும் பெரிதும் அவர்களுடையதாகவே இருந்தது. ஆதலால் வெற்றியின் பெரும் பலன் தங்களுக்கே வர வேண்டுமென்று அவர்கள் விழைந்தார்கள். பால்கன் தீவின் முதலிடம் அவர்களுடையது என்று எண்ணினுர்கள். ஆனுல் அது அவ்வளவு எளிதில் அவர்களுக்குக் கிடைப்பதாயில்லை. முதலில் கிரீஸ் நாடு அதை எதிர்த்தது. சலோனிக்கா (Salonica)ப் பிரதேசம் பூகோளப்படி கிரீசைச் சேர்ந்தது. ஆனுல் பல்கேரியா அதை எதிர்த்தது. இதனுல் இரு நாடுகளுக்குமிடையே மிகுந்த மனக்கசப்பு நேர்ந்தது. இதனிடையே செர்பியா நாடும் பல்கேரியாவின் எண்ணத்திற்கு ஒத்து வரவில்லை. துருக்கியரோடு

1914–இல் ஒட்டமான் பேரரசும்
பால்கன் நாடுகளும்

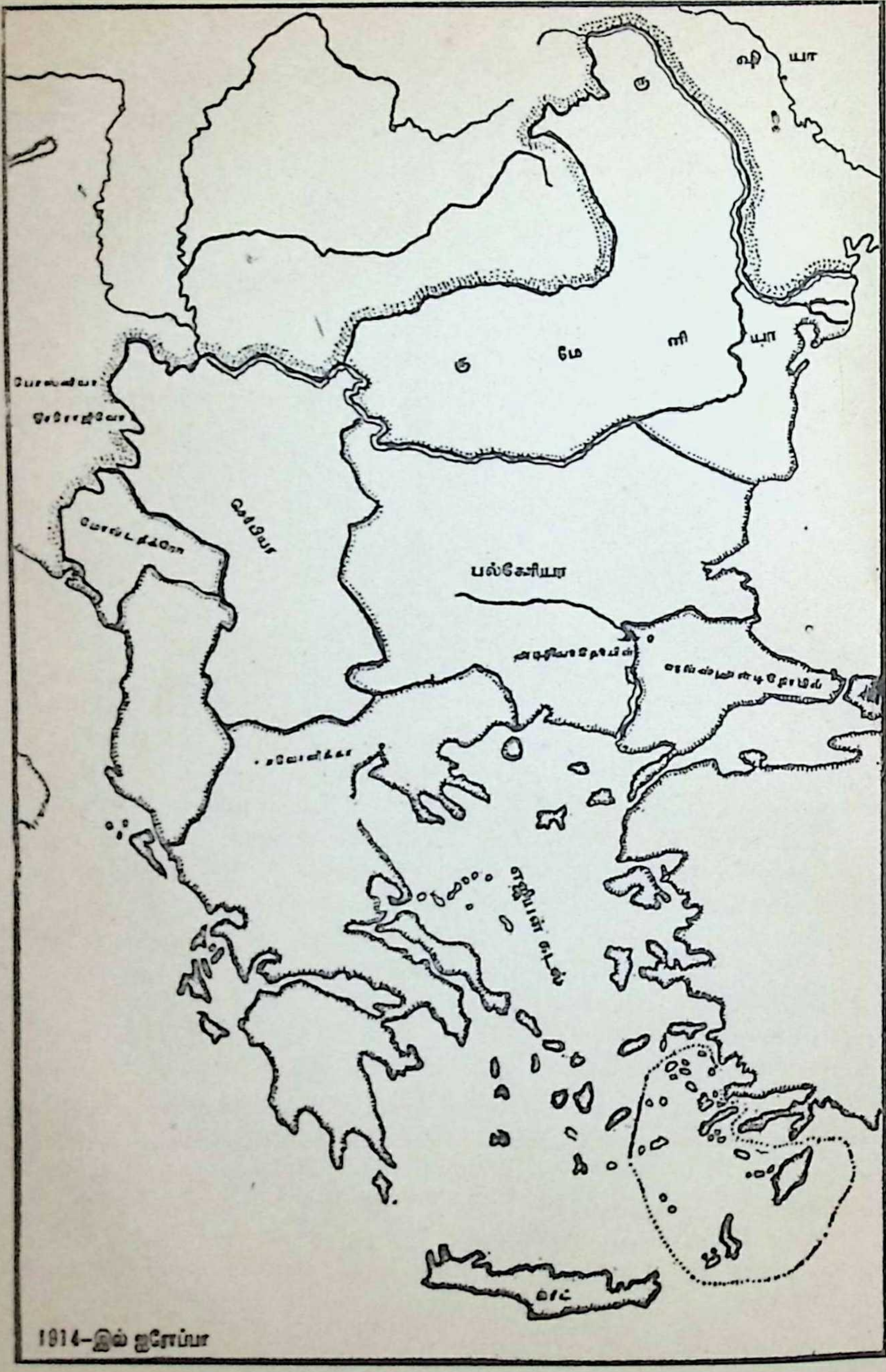
செய்த சண்டைக்குப் பிறகு பால்கன் நாடுகளில் செர்பியா மிகப் பெரிதாயிற்று. ஆயினும் அதற்குக் கடல் வசதி ஏற்படவில்லை. பல்கேரியா வெற்றியின் விளைவாக எஜீயன் கடலுக்குச் செல்ல வழி ஏற்படுத்திக் கொண்டது. இதனால் செர்பியா இன்னும் பல் கேரியாவிற்கு விட்டுக் கொடுப்பதாயில்லை. பால்கன் பிரதேசத் தைச் சேராத கிரீஸ் நாடும் இப்போது கிரீட், சலோனிகாப் பிர தேசங்களைத் தன்னோடு சேர்த்துக்கொண்டு பெருநாடாகத் திகழ்ந்தது. இந்நிலையில் போஸ்னியா, ஹெர்சகோவினா நாடுகள் இன்னும் ஆஸ்திரிய ஆதிக்கத்தின்கீழ் இருந்தது செர்பியா விற்குப் பிடிக்கவில்லை. இவற்றையும் தன்னோடு சேர்த்துக் கொண்டு இவற்றிற்கு முதலில் சுதந்திரம் தேடவேண்டும், பிறகு பால்கனில் தன்னையே உயர்ந்த பீடத்தில் அமைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று செர்பியா எண்ணியது. பால்கன் பிரதேச நாடு களையெல்லாம் ஒரு கூட்டிணைப்பாக அமைத்து அதன் தலைமை இடத்தைத் தன்னிடம் வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று செர் பியா எண்ணியது.

VII

பல நாடுகளாகப் பிரிக்கப்பட்ட பால்கன் பிரதேசம் இணைக் கப்பட்ட ஒரு நாடாக (Confederation)த் திகழ்ந்திருந்தால் அந் நாட்டுக்கு மட்டுமல்ல, ஐரோப்பாவிற்கே நன்மை பயந்திருக்கும். ஆயினும் செர்பியாவின் இந்தக் கொள்கையிலிருந்து ஒரு பெரும் போர் விளைந்து அதுவே முதல் உலகப் போராக மாறுமென்று யாரும் எண்ணவில்லை. ஆயினும் ஓராண்டிலேயே இந்தப் போர் தொடங்கியது. செர்பியாவின் எழுச்சி ஆஸ்திரியாவிற்குப் பிடிக்க வில்லை. ஏனெனில் வெகு காலமாக அந்நாடு பால்கன் பிரதேசத் தில் ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்தது. தவிர செர்பியர்கள் பலர் இன்னும் ஆஸ்திரியப் பிரதேசத்தில் வாழ்ந்து வந்தார்கள். அவர்கள் எல்லோரையும் ஒன்றாகக் கூட்டித் தன் ஆதிக்கத்தின் கீழ்க் கொண்டு வர எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருந்தது செர்பியா. செர்பியாவோடு போர் தொடுத்து அதன்மேல் வெற்றி காண வேண்டுமென்று கொஞ்சக் காலமாக ஆஸ்திரியா எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருந்தது. இத்தாலிதான் அதைத் தடுத்து வந்தது.

இந்த நிலையில் 1914-ஆம் ஆண்டு ஜுன் மீ 28-ஆம் நாள் செர்பியாவிலுள்ள செராஜீவோ (Serazevo) என்ற இடத்தில் ஆஸ்திரிய மன்னரின் தலைமகன் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டான்.

செர்பியா நாட்டு அரசிற்கும் இதற்கும் சம்பந்தம் கற்பித்தது ஆஸ்திரியா. அதற்குத் தக்க ஈடு செய்ய வேண்டுமென்று ஆஸ்திரியா செர்பியாவைக் கேட்டது. இதற்குப் பதில் சண்டையைத் தவிர வேறில்லையென்று செர்பியா முடிவு செய்தது. ருஷியா பால்கன் பிரதேசத்தில் கொஞ்ச காலமாகவே ஒரு கண் வைத்துக் கொண்டிருந்தபடியால் இந்த வாய்ப்பை விடாமல் ஆஸ்திரியாவிற்கு மாருக, செர்பியாவோடு சேர்ந்தது. ஜெர்மனி பழைய உடன்படிக்கைப்படி ஆஸ்திரியாவோடு சேர, பிரான்ஸ் ருஷியாவோடு சேர்ந்தது. இங்கிலாந்தும் ஆன்டான்ட் கோர்டியால் என்ற உடன்படிக்கைப்படி பிரான்ஸோடு சேர்ந்தது. இவ்விதமாகச் சிறு காரியத்திலிருந்து பெரும் போர் மூண்டது (1914). இந்தப் போர் உலகம் முழுவதிலும் பரவியதால் இது உலகப் போர் என்று பெயர் பெற்றது.

1914–இல் ஐரோப்பா

ி.

இயல் 6

முதலாம் உலகப்போர்

(1914–1918)

போரின் சிறப்பியல்புகள்—போரின் தொடக்கம் (ஜெர்மானியத் துரிதப் போர் முறை)—ஆங்கிலேயக் கடல் வலிமை—மேற்கெல்லைப் போர்—கிழக்கெல்லைச் சண்டை—ருஷியப் புரட்சி (1917)—போரின் கடைசிக் கட்டம்

I

சிறிய போராகத் தொடங்கி உலக முழுவதும் பரவிய முதற் போர் இதுவாதலால் இதற்கு முதல் உலகப்போர் என்ற பெயர் சாலவும் பொருத்தமானது. உலகத்தின் முக்கால் பகுதி இந்தச் சண்டையில் நேரடியாக ஈடுபட்டது. சண்டையின் தொடக்கத்தில் ஜெர்மனியும், ஆஸ்திரியாவும், ருஷியா, பிரான்ஸ், இங்கிலாந்து, செர்பியா, மாண்டிநிக்ரோ, பெல்ஜியம், ஜப்பான் என்ற நாடுகளுக்கெதிராகப் போரிட வேண்டியதாயிற்று. சண்டை தொடங்கியவுடனே துருக்கி ஜெர்மனியோடு சேர்ந்தது. அதன் பிறகு பல்கேரியாவும், ஜெர்மனியோடு சேர்ந்தது. ஆனல் ஜெர்மனிக்கு எதிராகப் பல நாடுகள் ருஷியா பிரான்ஸ் முதலிய நாடுகளோடு சேர்ந்தன. ஜெர்மனியை எதிர்த்து நின்ற நாடுகளை வரலாறு "நேச நாடுகள்" (Allies) என்றே குறிக்கின்றது. மற்றதை நாம் "ஐக்கிய நாடுகள்" என்று இந்நூலில் குறிப்போம்.

நேச நாடுகளோடு முதலில் சேர்ந்த நாடு இத்தாலி. முத்திறத்தார் ஒன்றிப்பின்படி இத்தாலி, ஜெர்மனி, ஆஸ்திரிய நாடுகளோடு சேர்ந்திருக்க வேண்டும். ஆனல் அது இத்தாலிக்குப் பிடிக்கவில்லை. நேச நாடுகளோடு சேர்வதற்கு அது ஒரு வழி கண்டுபிடித்தது. முத்திறத்தார் ஒன்றிப்பு மூன்று நாடுகளும் தம்மைப் பிற நாடுகளின் ஆதிக்கத்தினின்றும் காத்துக் கொள்வதற்காக ஏற்பட்டதேயொழிய, பிறநாடுகளோடு சண்டை செய்வதற்கன்று என்று கூறித் தான் ஒரு பக்கமும் சேராமல் நடு

நிலைமையாயிருக்கப் போவதாக அறிவித்தது. ஆனால் போர் வெம்மை மிகமிக இத்தாலியின் நடுநிலை தளர்ந்து போய்விட்டது. தவிர இத்தாலி நாடு ஆஸ்திரியாவை உள்ளூர வெறுத்தது. 1915-ஆம் ஆண்டு மேத் திங்களில் இத்தாலி நேச நாடுகளோடு சேர்ந்தது. ரூமேனியா பால்கன் பிரதேசத்தின் ஒரு பகுதியாக இருந்தபோதிலும், அதன் மக்கள் பிரெஞ்சுக்காரரோடு பிறப்பி லேயே தொடர்பு கொண்டவர்கள். தவிர ஆஸ்திரியாவை ருமேனியா வெறுத்தது. ஆகையால் சண்டை தொடங்கி ஈராண்டு கழிவதற்குள் ரூமேனியா ஆஸ்திரியாவோடு சண்டை தொடுத்து நேச நாடுகளுடன் சேர்ந்தது (ஆகஸ்டு 1916).

இது ஒருபுறமிருக்க, இருதிறத்தாரும் அவரவர்களுக் குச் சேர்ந்த வெளிநாடுகளையும் சண்டையில் கலக்கும்படி செய்தார்கள். ஆப்பிரிக்காவில் ஜெர்மானியருக்குச் சொந்த மான பகுதிகளை நேசநாடுகள் தாக்கின; ஜப்பானியர் ஜெர்ம னிக்குச் சொந்தமான சீனப் பகுதிகளைத் தாக்கினர்; அதே சமயம் ஆங்கிலேயர் இந்தியப் படைகளைத் தங்களுக்குத் துணை யாகச் சேர்த்துக்கொண்டார்கள். அமெரிக்காவில் கானடா ஆங்கிலேயருக்குத் துணையாகச் சண்டை செய்தது. அமெரிக்க ஐக்கிய மாகாணங்களும் நேச நாடுகளின் பக்கமாய்ச் சண்டை யில் கலந்தன. அவற்றைப் பின்பற்றித் தென் அமெரிக்காவும் போரில் கலந்தது.

இவ்விதமாய் உலகத்தின் பல பாகங்களிலும் பல நாடுகளி லும் இந்தச் சண்டை பரவியது. சண்டையில் ஈடுபட்ட போர் வீரர்களின் எண்ணிக்கை 50,000,000-க்கும் மேற்படுமென்று கணக்கிடப்பட்டுள்ளது. 8,000,000-க்கும் மிகுதியானவர்கள் இறந்தார்களென்றும், ஏறக்குறைய 32,000,000-க்கும் மிகுதியாகக் காயப்பட்டார்களென்றும் கணக்கிடப்பட்டுள்ளது. இதைத் தவிர வானக் கப்பல்களாலும் (aeroplanes), நீர்மூழ்கிக் கப்பல் களாலும் (submarines) குண்டு வீசப்பட்டு இறந்த பொது மக்கள் பல்லாயிரராவர். சுருங்கக் கூறின் இந்தச் சண்டையால் விளைந்த பேரிழப்பிற்கு முக்கியக் காரணங்கள் இரண்டு என்று கூறவேண்டும்.

(1) அண்மைச் சண்டைகள் (fight at close quarters): ரோமர்கள் காலத்தில் இத்தகைய சண்டைகள் வாள் மூலம் நடந்தன. இதனால் இறந்தவர்கள் பலர். ரோமருடைய குறு வாளுக்கு (short sword of the Romans) அக்காலத்தில் போர் வீரர்களும் மிக அஞ்சினார்கள். ஆனால் நாள் செல்லச் செல்ல

நெருங்கிய சண்டைகள் வெறுக்கப்பட்டன. அண்மையிலிருந்து ஒருவனை வெட்டி வீழ்த்துவது நாகரிக முறைக்குப் புறம்பானது என்று எல்லோரும் எண்ணினர். ஆனால் இருபதாம் நூற்றாண்டின் இந்தப் பெரும்போரில் அண்மைச் சண்டை மறுபடியும் நடை முறையில் வந்தது. காரணம் தேசிய வளர்ச்சி என்றுதான் பொது வில் கூறவேண்டும். 16-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து ஏறக்குறைய 400 ஆண்டுக் காலம் வளர்ந்து வந்த தேசிய வளர்ச்சி நாடுகளுக் குள் பகைமையைத் தீ போல் வளர்த்தது. அந்தப் பகைமையின் கொடுமை தனிச் சண்டைகள், வாள் கொண்டு வீழ்த்துதல் போன்றவையாகும். இந்தச் சண்டைக்கு வாய்ப்பளித்தது இப்போது பழக்கத்தில் வந்த குழிச்சண்டை முறை (Trench warfare). விமானச் சண்டையின் காரணமாகக் குழிவெட்டி அதில் படைவீரர்கள் மறைந்து கொள்ளும் பழக்கம் ஏற்பட்டது. அதனால் தரைப்படையார்களும் எதிரியை நெருங்கினாலொழிய அவர்களுக்கு எவ்விதத் துன்பமும் விளைவிக்க முடியாது. இவ் விதமாகத் தோண்டப்பட்ட பதுக்குக் குழிகள் ஒன்றல்ல, இரண் டல்ல, ஏறக்குறைய ஐரோப்பா முழுவதுமே இருந்தன. ஒஸ் டென்டிலிருந்து சுவிட்சர்லாந்துவரை எங்கும் பதுக்குக்குழி மயமா யிற்று. ஆகவேதான் அண்மைச் சண்டை நடைமுறைக்கு மறுபடி யும் வந்தது. அதனால் உயிர் நீத்த படைவீரர்கள் பலர். இந்த அண்மைச் சண்டை முறையிலே இந்தியா ஒரு புகழ் தேடிக் கொண்டது. அதுதான் திபெத்திலிருந்து போருக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்ட கூர்க்க வீரர்களின் (Gurkhas) சிறுகத்தியின் புகழ். அண்மையில் நெருங்கிய வீரரை வெட்டி வீழ்த்துவதில் இவர்களை விஞ்சினவர் இல்லை என்று இவர்களின் சிறுகத்தி புகழ் பாடிற்று.

(2) விஞ்ஞானம் கண்ட புதுமுறைகள், நவீனங்கள் : இந்தச் சண்டைக்கு முன்புதான் விமானங்கள், நீர்மூழ்கிக் கப்பல்கள், டாங்குகள், நச்சுப்புகை போன்ற பல நவீனங்களை விஞ்ஞானம் கண்டுபிடித்தது. டாங்கு என்பது பீரங்கி தாங்கிய பெரிய மோட்டார் வண்டி. இவ்வண்டிகள் ஏற்றிச்சென்ற துப்பாக்கி கள் உண்மையில் பீரங்கிகள் அல்ல, பெருந் துப்பாக்கிகள். முன் சண்டைகளில் பீரங்கிகளை மக்கள் அறிவார்கள். ஆனால் இத்திறப்பட்ட பெருந் துப்பாக்கிகளை அவர்கள் கண்டதில்லை. இவை இயந்திரத்தால் இயங்குபவை. சுடவேண்டிய இடத்தில் இவைகளில் குண்டுகள் ஏற்றி இயக்கி விட்டால் தாமாகவே திரும்பித் திரும்பிச் சுடக்கூடியவை. டாங்குகள் சுலபமாகப் பகைவர் முள்வேலிகளைத் தாண்டிச் செல்லக்கூடியவை. ஆகை

யால் இவை மிக அச்சத்தையும் அழிவையும் விளைத்தன. இவைகளை முதலில் கண்டு பிடித்தவர்கள் ஆங்கிலேயர். நச்சுப் புகையை முதலில் கண்டு பிடித்தவர்கள் ஜெர்மானியர். ஒரு விஞ்ஞான நவீனம் மற்றொரு விஞ்ஞான நவீனத்தைக் கண்டு பிடித்தது. இதனால் பொதுவில் மக்கள் பெருவாரியாகக் கொல்லப் பட்டார்கள்.

II

1914-ஆம் ஆண்டு ஜூலைத் திங்களில் தொடங்கிய போர் 1918-ஆம் ஆண்டு நவம்பர்த் திங்கள் 11-ஆம் நாள் முடிந்தது. ஜெர்மானியர் போரை விரைவில் முடிப்பதில் வெற்றி கண்டவர்கள். 1866-ஆம் ஆண்டு முடிந்த ஆஸ்திரிய - பிரஷ்யப் போரிலும் 1871-ல் முடிந்த பிரஞ்சு-பிரஷியப் போரிலும் போரை விரைவுபடுத்தியே அவர்கள் வெற்றி கண்டார்கள். ஆனால் இந்தப் போரில் அவர்களால் எளிதாகவோ, விரைவாகவோ வெற்றி காணக்கூடவில்லை. அதற்குக் காரணம் (1) எதிர்பாராத படி இது உலகப் போராக மாறியது. (2) ஆஸ்திரியரும் ஜெர்மானியரும் ஐரோப்பாவில் மத்திய இடத்தில் இருந்தபடியால் பூகோள முறையாகவே அவர்களுக்கு வெற்றி கிடைப்பது கடினமாயிற்று. (3) மேற்கு எல்லையில் பிரான்சும் இங்கிலாந்தும் பெரும்படையை வைத்து ஜெர்மானியப்படை அதைக்கடப்பதைத் தடுத்தன. கிழக்கெல்லையில் ருமேனியாவும் செர்பியாவும், ருஷியாவும் காத்துக்கிடந்தன. தெற்கே இத்தாலிப்படை முன்னேருவண்ணம் எல்லையைக் காத்தது. ஐக்கியப்படை கிழக்கேயும் மேற்கேயும் பல வெற்றிகள் கண்டன. எகிப்து வரை ஆங்கிலேய ஆதிக்கத்திற்கு அச்சம் விளைந்தது. ருஷ்யப்படை தோற்று விழச்செய்தது ; ஆயினும் போரில் வெற்றிகாண முடியவில்லை. (4) ஜெர்மன் ஆஸ்திரியத் தோல்விக்கு மிக முக்கிய காரணமாயிருந்தது ஆங்கிலேயரின் கடல் வலிமையாகும். 19-ஆம் நூற்றாண்டின் பல போர்களில் கடல் வலிமையின் பெருமை அரசியல் அறிஞர்களுக்குத் தெரியாமல் போகவில்லை. 18-ஆம் நூற்றாண்டின் நெப்போலியச் சண்டைகளிலேயே இது தெற்றெனத் தெரிந்ததன்றோ? ஆயினும் இந்த உலகப் போரில் அதன் பெருமை மேலும் சாலவும் வெள்ளிடை மலையாயிற்று. (5) 1917-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் திங்களில் அமெரிக்க ஐக்கிய மாகாணங்கள் நேசப்படையினரோடுகூடி சண்டை தொடங்கின.

போர் தொடங்கியவுடனே ஜெர்மானியர் பெல்ஜியத்தின் வழியாகப் பிரான்ஸினுள் நுழைய எத்தனித்தனர். பெல்ஜியம் சண்டையில் ஒரு பக்கமும் சேராத நாடு. அதற்கு எவ்வித துன்பமும் இழைப்பதில்லையென்று பிரான்ஸும் இங்கிலாந்தும் ஜெர்மனியும்கூட ஒத்துக்கொண்டிருந்தன. இருந்தபோதிலும் ஜெர்மனி இப்போது பெல்ஜியத்தின் பொது நிலையை அலைக் கழித்தது. நாம் முன் கூறியதுபோல் பிரான்ஸின் கிழக்கெல்லை வழியாக அதனுள் நுழைவது ஜெர்மனிக்கு முடியாத காரியம். ஆகவேதான் அது பெல்ஜிய வழியைக் கண்டுபிடித்தது. இது ஜெர்மானியருடைய வாதம்; ஆனால் பிரான்ஸும் இங்கிலாந்தும், பெல்ஜியத்திற்குத் துணைபுரிய விரைந்தன. முதலில் ஜெர்மானியப் படை பெல்ஜியத்திற்கு எவ்வகைத் துன்பமும் விளைக்காமல் அதனுள் புகுந்து செல்வதாகப் பெல்ஜியத்தைக் கேட்டுக் கொண்டது. ஆனால் சிறிய நாடாயினும் அது நடுநிலைமை மாறாமல் நடந்துகொண்டது. பெல்ஜியம், ஜெர்மானியருக்கு வழி தர மறுக்கவே அது அதைக் தாக்கிற்று. லீஜ் (Liege) நகர் முதலில் வீழ்ந்தது. பிறகு ஒன்றன்பின் ஒன்றாகப் பெல்ஜியத்தின் எல்லா நகரங்களிலிருந்தும் மக்கள் துரத்தப்பட்டார்கள். இவ்விதமாக நான்கு ஆண்டுக் காலமாய்ப் பெல்ஜியத்திற்கும் ஐக்கியப் படைக்கும் கடும்போர் நிகழ்ந்தது. நேசப்படையினரின் உதவி கிடைத்தும் ஜெர்மானியப் படையை எதிர்ப்பது மிகக் கடினமானதாயிற்று. பெயர் பெற்ற நாமூர் (Namur) படைவீடு வீழ்ச்சியுற்றது. ஷாலராய் (Chaleroi) என்ற இடத்தில் பிரெஞ்சுப் படை தோல்வியுற்றது. மோன்ஸ் (Mons) நகரிலிருந்த ஆங்கிலேயப்படை தோல்வியுறாமல் நகரிலிருந்து விலகியது. முன்னேறிய ஜெர்மன் படை பாரிஸ் நகருக்கு 12 கல் தொலைவில் இருந்தபோது ஓர் அதிசயம் நிகழ்ந்தது. அதற்கு மார்ன் நதி வெற்றி (செப்டம்பர் 1914) என்று பெயர். வெற்றி மேல் வெற்றி கண்ட ஜெர்மானியர் தங்கள் படையை மேற்குத் திசையிலிருந்து கிழக்குத் திசை நோக்கித் திருப்பிப் பிரெஞ்சுப் படையைச் சூழ்ந்து கொள்ள முயன்றனர். இந்த முயற்சிக்குக் காரணமானவர் ஜெர்மன் படைத்தலைவர் வான் குளுக் (Von Kluck) என்பவர். இது சிறந்த சூழ்ச்சியென்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால் பிரெஞ்சுப் படையினர் பின்புறமிருந்து தாக்கக்கூடுமென்பதை அவர் எண்ணவில்லை. பாரிஸ் நகரமே தங்கள் கைவிட்டுப் போய் விடுமோவென்று பிரெஞ்சுக்காரர்கள் தங்கள் அரசியல் அலுவலகங்களைப் போர்டோ(Bordeaux)விற்கு மாற்றியிருந்தார்கள்.

ஆகையால் பிரெஞ்சுப் படை மிகவும் மனமுறிந்த நிலையிலிருக்குமென்று வான் குளுக் திட்டமிட்டிருந்தார். ஆனால் உண்மையில் அவருடைய திட்டப்படி நடக்கவில்லை. அதனால் ஜெர்மனிக்கு முதல்முதல் பெருந்தோல்வியேற்பட்டது. பிரெஞ்சுக்காரரிடமிருந்து அவர்கள் வென்ற அந்நாட்டின் பெரும்பகுதி மறுபடியும் பிரெஞ்சுக்காரரையே சென்றடைந்தது. இருதரப்பிலும் படைகள் விறுவிறுப்படைந்தன. குழிகள் (trenches) தோண்டி அவற்றிலிருந்து பகைவரைத் தாக்கும் பழக்கம் இப்பொழுது தானாகவே நடைமுறையில் வந்தது. ஆங்கிலேயர் டாங்குகளைக் கொண்டு சென்று இயந்திரத் துப்பாக்கிகளைப் (machine guns) பயன்படுத்தினார்கள். ஜெர்மானியர் நச்சுப் புகையை வீசினர். கணக்கற்றவர்கள் இருதரப்பிலும் மாண்டார்கள். பிரான்ஸின் வட எல்லை வட கடலிலிருந்து சுவிட்சர்லாந்து வரை ஒரே படைக்குழி (trench) மயமாகக் காணப்பட்டது. மார்ன் நதி வெற்றி செப்டம்பர் 6-ஆம் நாள் தொடங்கி 12-ஆம் நாள் வரை ஏழுநாள் நடந்த பெரும்போருக்குப் பின்னரே உறுதியாயிற்று. ஆனால் அது போரின் திருப்பத்தையும் உறுதிப்படுத்தியது.

போர் தொடங்கிய சில நாட்களில் ஜெர்மன் தலைமைப் படைத் தலைவர் வான் மோல்ட்கீ (Von Moltke) என்பவர் ஜெர்மன் பேரரசர் இரண்டாம் வில்லியத்திற்கு அனுப்பிய தந்தியில் கீழ்க்கண்டவாறு குறிப்பிட்டார்: "இன்னும் ஆறு வாரங்களில் கதை முற்றிலும் முடிந்துவிடும்" (In six weeks the whole story will be concluded). ஜெர்மானியர் கடுஞ்சண்டை செய்தால்தான் வெற்றி கிடைக்குமென்று எண்ணினார்கள். ஆனால் அத்தகைய கடுஞ்சண்டைக்கு வழியில்லாமல் போய்விட்டது. இது அவர்களுடைய கெட்ட காலம். ஏனென்றால் நாள் செல்லச் செல்ல நேச நாட்டினர் எண்ணிக்கையில் உயர்ந்தார்கள். அவர்கள் எண்ணிக்கையில் உயர்ந்ததால் அவர்களால் சண்டையை நீடிக்க முடிந்தது. தவிர ஐக்கியப் படைவீரரின் கிழக்கெல்லையில் ருஷியர்கள் பலம் கொண்டு தாக்கினார்கள். பிரஷ்யாவின் கிழக்குப் பகுதியில் அவர்கள் பல வெற்றிகள் கண்டார்கள். ஆகையால் ஜெர்மானியர் தங்கள் படையின் ஒரு பகுதியைக் கிழக்கே செலுத்த வேண்டியதாயிற்று. டெனன்பேர்க் (Tanenberg) என்னுமிடத்தில் வான் ஹின்டன்பர்க் (Von Hindenburg)கின் தலைமையின்கீழ் ருஷியர்கள் படுதோல்வியடைந்தனர். ஆயினும் நேசப் படையினரின் வலிமை குன்றவில்லை.

III

ஒரு விதத்தில் சண்டை வலுத்தது. இருதிறத்தாரும் வெற்றிகாண விரும்பிப் பெரும் படைகளைப் போருக்கு அனுப்பினார்கள். இது போரின் இரண்டாம் பாகம். ஏறக்குறைய 1914-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர்த் திங்களிலிருந்து 1918-ஆம் ஆண்டு மார்ச்சுத் திங்கள் வரை சண்டையின் முக்கியமான கட்டமாக ஜெர்மனியின் மேற்கெல்லையிலும், பெல்ஜியத்திலும் எண்ணற்ற கொடுமையுடன் போர் நடந்தது. மற்ரெரு திக்கிலும் இப்போது போரின் வலிமை பெருகியது. அது கடற்போர். நேசக் கட்சியாளரின் ஆற்றல் அதன் கடல் வலிமையில்தான் பெரிதும் அடங்கிக் கிடந்தது. அந்த வலிமையைத் தோற்கடித்துவிட்டால் இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ், இத்தாலி ஆகிய மூன்று நாடுகளுக்கும் உண்பதற்கு வேண்டிய உணவுங் கிடையாமற் போயிருக்கும். பின், சண்டையில் அவை வெற்றி பெறுவதைப் பற்றிக் கேட்பானேன்?

இங்கிலாந்தின் கடல் வலிமையைக் கெடுப்பதற்கு ஜெர்மானியர் நீர்மூழ்கிக் கப்பல்களைக் கண்டுபிடித்தார்கள் என்று முன்னரே கூறினேம். இப்போது அவற்றை அவர்கள் சிறந்த முறையில் பயன்படுத்தினர். ஆங்காங்கே ஆங்கிலேயக் கப்பல்கள் கடலில் மூழ்கடிக்கப்பட்டன. 1914-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர்த் திங்களில் ஆங்கிலேயக் கப்பற்படை ஜெர்மன் நீர்மூழ்கிக் கப்பல்களை ஒழித்துக்கட்ட வேண்டுமெனத் தீர்மானித்தது. வாக்லாந்துத் தீவுகளுக்கு (Falkland Islands) அண்மையில் ஆங்கிலேயக் கப்பற்படைத் தலைவர் அட்மிரல் ஸ்டர்டி (Admiral Sturdee) என்பவர் ஜெர்மானியக் கப்பற்படையைத் தோற்கடித்தார். இதுவே ஜெர்மானியர் கடலில் கண்ட முதல் தோல்வி. ஆனால் இதைப் பின்தொடர்ந்து ஜட்லாந்து (Jutland) என்னுமிடத்தில் ஜெர்மானியக் கப்பற்படை படுதோல்வி அடைந்தது. இங்கு வெற்றிகண்ட ஆங்கிலேயப் படைத் தலைவர் அட்மிரல் பெயாட்டி (Admiral Beatty) என்பவரை இன்றும் உலகம் பாராட்டுகின்றது. இதற்குப் பிறகு ஜெர்மானியருடைய கடல் வலிமை குறைந்தது; நேசநாட்டினர் வலிமை முன்னேறியது. ஜெர்மனியில் கடல் வழியால் பொருள்கள் வந்திறங்கக் கூடவில்லை. அங்கு உணவுப் பஞ்சம் வந்துவிடுமோ என்ற அச்சமும் ஏற்பட்டது.

இனி, தென்மேற்கெல்லையிலும், பெல்ஜியத்திலும் நடந்த சண்டையைப் பற்றிக் கூறுவோம்: பெயர்பெற்ற வாட்டர்லூச் சண்டையைவிட மிகப்பெரிய சண்டைகள் பல இரு படைகளுக்கும்

நடுவே இந்த வட்டாரத்தில் இப்பொழுது நிகழ்ந்தன. நான்காண்டுக் காலம் இந்தப் போர் நிகழ்ந்ததென்றால் படைகளும், மக்களும் எத்துணைத் துன்பமடைந்திருக்க வேண்டும்? நச்சுப் புகை மட்டுமல்ல; மற்றும் பலவித புதிய படைக் கருவிகள், கைக் குண்டுகள், சிறு கத்திகள், பெருங்கத்திகள், பல மைல் தொலைவு குண்டைச் செலுத்தக்கூடிய துப்பாக்கிகள் இன்ன பிறவும் மக்கள் நிலையைக் குலைத்தன. சர் ஜான் பிரஞ்சு (Sir John French), சர் டக்ளஸ் ஹேய்க் (Sir Douglas Haig) போன்ற பெரிய ஆங்கிலேயப் படைத் தலைவர்கள் நேசப்படைக்குத் தலைமை தாங்கினார்கள். வெற்றி கிடைத்தது. ஆயினும் அதைப் பெறப் பட்ட துன்பமும், ஏற்பட்ட செலவும் அளவில்லாதன. போர் பிரான்ஸினும் பெல்ஜிய நாட்டையே மிகவுங் குலைத்தது. இப்ரஸ் (Ypres) என்ற இடத்திலேயே மூன்றாண்டுகளில் மூன்று பெருஞ் சண்டைகள் நடந்தன. இரு சண்டைகளில் நேசப் படையினர் தோற்றனர். மூன்றாவது சண்டையில் வெற்றி கிடைத்தது. ஆனால் அதற்குள் அங்கு ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர். பல்லாயிரக் கணக்கானவர் போர்க்களத்தில் மாண்டார்கள். அவ்வூரின் அழகிய கோயில் தூள்தூளாகப் போய்விட்டது.

அதே சமயம் சோம் (Somme) ஆற்றங்கரையிலும், ரெய்ம்ஸ் (Rheims), வெர்டன் (Verdun), பட்டணங்களிலும் சண்டை நடந்தது. சோம் ஆற்றுச் சண்டை 1916-ஆம் ஆண்டு ஜூலைத் திங்களில் நடந்தது. நீண்ட சண்டைக்குப் பிறகே நேசப்படையினருக்கு வெற்றியேற்பட்டது. ஆயினும் அதனால் அவர்களுக்குப் பெரு நன்மை விளைந்தது. இதுவரை ஜெர்மானியப் படை பிரான்ஸ் நாட்டில் அடைந்த பெரு வெற்றிகளுக்கு இந்தத் தோல்வி ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைத்தது. தவிர அதன் வசமாயிருந்த பிரான்ஸ் நாட்டின் பெரும்பாகம் மறுபடியும் பிரெஞ்சுக்காரர் வசமாயிற்று. இதனால் நேசப்படையினருக்கு ஏற்பட்ட ஊக்கம் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. ரெய்ம்ஸ் நகரை விடாமல் அவர்கள் காப்பாற்றியதற்கு இவ்வூக்கம் ஒரு சிறந்த காரணமென்று சொல்ல வேண்டும். அதே சமயம் வெர்டன் நகரில் நடந்துகொண்டிருந்த சண்டையில் சோம் ஆறு வெற்றி ஜெர்மனியரின் பலம் குன்றச் செய்தது. வெர்டன் நகர் வெற்றி சோம் வெற்றியைவிட மிகப் பெரியதென்று கூற வேண்டும். ஏனெனில் அதன் வழியே பாரிஸுக்குச் செல்வது மிக எளிது. வெர்டன் ஜெர்மானியருக்குச் சொந்தமாயிருந்ததால் பிரான்ஸ் நாடே அவர்கள் காலடியில் கிடந்

திருக்கும். ஆனால் இங்குப் பிரஞ்சுக்காரருக்குத் தோல்வி ஏற்படாத வண்ணம் சோம் ஆறு காப்பாற்றியது. அங்கு ஏற்பட்ட நேசப் படையினர் வெற்றிக்குப் பின் அவர்கள் வெர்டன் நகரில் ஐக்கியப் படையை மறுபடியும் வென்றார்கள். இங்கிருந்த ஜெர்மன் படையினர் பலம் சோம் ஆற்றங்கரைக்கு அனுப்பப்பட்டதால் வெர்டனிலிருந்த நேசப்படையினர் வேலை சற்று எளிதாயிற்று (செப்டம்பர் 1917).

IV

இனி, கிழக்கெல்லைக்குச் செல்லுவோம். அங்கே ஐக்கியப் படை இதுவரை சில தோல்விகளோடு பெரு வெற்றிகளையும் கண்டிருந்தது. இவற்றில் டேனன்பெர்க் மிகப் பெரியது. மார்ன் ஆற்றங்கரையில் அதற்கு ஏற்பட்ட தோல்விக்கு இது அமைதி அளிப்பதாயிருந்தது. ஆயினும் அதற்குப் பிறகு ருஷியப் படை பல வெற்றிகள் கண்டன. 1914-ஆம் ஆண்டு செப்டெம்பர்த் திங்களில் அதாவது டேனன்பெர்க் தோல்விக்கு ஒரு திங்கட்குள்ளாகவே லெம்பெர்க் (Lemberg) நகரம் அவர்கள் வசமாயிற்று. ருஷியர்கள் உடனே கிராக்கோ (Cracow) நகரைப் பிடிக்க முயற்சி செய்தார்கள். ஆனால் பிரமிசல் (Przemysl) கோட்டை அவர்களுக்குப் பெருந் தடையாயிருந்தது. 1915-ஆம் ஆண்டு மார்ச்சுத் திங்களில் இக்கோட்டையும் பிடிபட்டது. 100,000 ஆஸ்திரிய வீரர்கள் அப்போது சிறைப்பட்டார்கள். ஆயினும் ஜெர்மானியர் விட்டுக் கொடுப்பதாயில்லை. படைத் தலைவர் மேக்கென்சென் (Mackensen) தலைமையின் கீழ் அவர்கள் பெரும்படையை அனுப்பினார்கள். பிரமிசல் கோட்டையைக் கைப்பற்றிய பெருமிதத்துடனிருந்த ருஷியப்படையின் நடுவில் ஜெர்மன் படை புகுந்தது. பிரமிசல் கோட்டை மட்டுமல்ல, லெம்பர்க் நகர் மட்டுமல்ல, வார்சா (Warsaw) நகரமும் ஜெர்மானியர் வசமாயிற்று. 1915-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டுத் திங்கட்குள் போலந்து (Poland), லித்துவேனியா (Lithuania), குர்லேந்து (Courland) பகுதிகள் ஜெர்மானியர் கைப்பட்டன.

நேசப்படையினர் மறுபடியும் ஊக்கம் கொண்டெழுந்தார்கள். படைக்கலங்களும், வெடிமருந்து, குண்டு முதலியவைகளும் ருஷியர்களுக்கு அனுப்பப்பட்டன. ஆர்க்கேஞ்சல் (Archangel) துறைமுகம் இவற்றை ஏற்று ருஷியப் படைகளுக்கு அனுப்புவதில் முனைந்தது. தவிர, புருசில்லாவ் (Brussilof)

என்ற தலைசிறந்த படைத் தலைவர் ருஷியப்படைக்கு இப்போது தலைவரானார். வோலினியா (Volhynia), புக்கோவினு (Bukho-vina), என்ற ஆஸ்திரியப் பிரதேசங்களின்மேல் புருசில்லாவ் முதலில் தம் படையைச் செலுத்தினார். நகருக்கு மேல் நகர் பிடிபட்டன. கடைசியில் புக்கோவீனு பிரதேசமே பிடிபட்டது. ஆஸ்திரிய வீரர்கள் பலர் சிறைப்பட்டார்கள். ஏறக்குறைய 500,000 பேர்கள் பிடிபட்டார்களென்றும் சொல்லப்படுகிறது. அளவிற்கு மேம்பட்ட வெற்றியைக் கண்ட ருமேனியா நேச நாட்டினரோடு சேர்ந்துவிட்டதாக அறிவித்தது. கிழக்கெல்லையில் நேச நாட்டினருடைய வெற்றி இப்போது உச்ச நிலையை எட்டியது. இனி ஜெர்மனியரோ, ஆஸ்திரியரோ வெற்றி அடைய முடியாதென்று எண்ணப்பட்டது. ஆயினும் மெக்கன்சன் என்ற படைத் தலைவர் ருமேனியரை ருமேனியாவினின்றும் துரத்தினார் என்றால் போரின் வியத்தகு நிலை எப்படிப்பட்டதென்று இதிலிருந்து ஒருவாறு தெரியக்கூடும். இதன் பிறகு நேசநாட்டினர் கடு வெற்றியில் நம்பிக்கை இழந்தனர். ஜெர்மனியின் ஆதிக்கத்திலிருந்த எந்தச் சிறு நாடும் அதைவிட்டு எதிர்க்கட்சியில் சேரும் எண்ணத்தை அறவே மறந்தது. அதே போரில் ஆங்கிலேயப் படையின் பிரதமத் தலைவரான லார்ட் கிட்சனர் (Lord Kitchener) ருஷியாவிற்குச் செல்லும் வழியில் கடலில் மூழ்கி இறந்துபட்டார்.

V

இந்நிலையில் ருஷியாவில் பெரும் புரட்சி ஒன்று ஏற்பட்டது. 1917-ஆம் ஆண்டின் சமுதாயப் பெரும் புரட்சியென்று இப்பொழுதும் அது பேசப்பட்டு வருகிறது. உண்மையில் அதை உலக சமுதாயப் புரட்சியின் தொடக்கம் என்றே கூறவேண்டும். ஐரோப்பிய வரலாற்றில் அது ஒரு புது யுகத்தைத் தொடங்கியது. உலகப் பெரும்போரில் ருஷியர்கள் பெரு வெற்றிகள் கண்டிருந்தும் அவர்கள் முற்போக்கையோ அல்லது வெற்றியின் முடிவையோ எட்டிப்பிடிக்க முடியவில்லை. பிரமிசல் கோட்டை பிடிபட்டது. அதன்பிறகு ருஷியர்கள் கிராக்கோ நகரை அடைய வேண்டும். ஆனால் உண்மையில் விளைந்தது தோல்வி. பிரமிசலை மட்டுமல்ல, லெம்பெர்க், வார்சா நகரங்களிலிருந்தும் அவர்கள் வெளியேற வேண்டியதாயிற்று. ருஷிய மக்கள் இதற்கு விளக்கம் தேடினார்கள். ருஷிய மன்னர் கட்டுக்கடங்காமல்

ஆட்சியை நடத்துவதுதான் இதற்குக் காரணமென்று அவர்கள் சுட்டிக் காட்டினுர்கள். இதுவன்றிப் போரில் ஈடுகொடுத்தவர்கள் செல்வர்களைவிடப் பொது மக்களும் ஏழைகளுமே. இவர்கள் ருஷிய அரசியலிலேயே ஒரு மாற்றம் தேடினுர்கள்.

1917-ஆம் ஆண்டு மார்ச்சுத் திங்களில் ருஷிய மன்னர் முடி துறந்தார். மக்கள் அவரைச் சிறை செய்து சைபீரியாவிற்கு அனுப்பினுர்கள். புரட்சி வீறு கொண்டெழுந்தது. கார்ல்மார்க்ஸின் கொள்கைகள் எங்கும் பரப்பப்பட்டன. இவற்றைச் செயலாற்றத் தோன்றியவர்கள் லெனினும் (Lenin) டிரோட்ஸ்கியும் (Trotsky). இனி ருஷியாவில் கட்டில்லா ஆட்சிக்கு இடமில்லை. இங்கிலாந்தைப் போல் கட்டுக்கடங்கிய ஆட்சிக்குமிடமில்லை. அங்கு வேண்டியது பொது மக்கள் ஆட்சி (rule of the proletariate). பொது மக்களென்ருல் அவர்கள் மிக எளிய மக்களையும் தழுவியவர்களாயிருக்க வேண்டும் என்று ருஷியா இப்போது நம்பியது.

1917-ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு 14-ஆம் நாள் புதிய திட்டப்படி ஓர் அரசாட்சி ஏற்பட்டது. அதற்கு ஜியார்ஜ் லவாவ் (Prince Gêorge Lvov) என்ற ஒரு நிலக்கிழாரைத் தலைவராக்கினர். லவாவ் பணக்காரராளுலும் நல்ல மனம் படைத்தவர் என்றே ருஷிய மக்கள் அவரைத் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள். அரசியல் காரணமாகச் சிறை சென்றவர்கள், நாடு கடத்தப்பட்டவர்கள் எல்லோரும் இப்போது விடுதலையடைந்தார்கள். சுவிட்சர்லாந்தில் அடைக்கலம் புகுந்த லெனின் இப்போது தம் நாடெய்தினுர். ஜெர்மானியப் படையினரே அவரை மெய்க்காப்புடன் ருஷியா கொண்டு வந்து சேர்த்தார்கள். அவ்வாறே டிரோட்ஸ்கி அமெரிக்காவிலிருந்து ருஷியா வந்து சேர்ந்தார். பின்லாந்து நாட்டிற்கு உரிமை வழங்கப்பட்டது. போலந்து நாட்டிற்கு உரிமை வாக்களிக்கப்பட்டது. அரசியல் அமைப்பவை (National Constituent Assembly) ஒன்றை ஏற்படுத்த முயற்சிகள் துவங்கின.

ஆனுல் லவாவ் புதிய அரசியல் தலைமைக்குத் தகுதியுள்ளவராகக் காணப்படவில்லை. போரைத் தொடங்கி நடத்த வேண்டுமென்பதில் ஒத்த எண்ணம் நாட்டில் ஏற்படுத்த அவரால் முடியவில்லை. நாடெங்கும் போர் வீரர்களும், தொழிலாளர்களும், இன்னும் வயலில் உழைப்போரும் தனித்தனியே சங்கங்கள் நிறுவி லவாவை எதிர்த்தார்கள். மனம் நலிந்த தலைவர் ஒரு திங்களில் நம்பிக்கை இழந்து தம் பதவியையும் துறந்தார்.

இந்தப் பதவிக்கு இப்போது தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர் சமுதாயப் புரட்சிக் கட்சி (Social Revolutionary Party)யின் உறுப்பின ரான கெரென்ஸ்கி (Kerensky) என்பவர். அப்பொழுது புரட்சிக் காரர்கள் பொதுவில் இரு பகுதிகளாகப் பிரிந்திருந்தார்கள். இடைத்தரச் சமுதாயப் புரட்சியாளர் (Mensheviks), முற்போக் குச் சமுதாயப் புரட்சியாளர் (Bolsheviks) என்ற இந்த இரு பகுதியினரில் கெரென்ஸ்கி முதல் வகுப்பைச் சேர்ந்தவர். இந்தக் கட்சியில் சேர்ந்த பலரைப் புது அரசியலில் அமைச்சர்களாக அவர் தேர்ந்தெடுத்தார். இவர்களைக் கொண்டு அரசாங்கத்தை நடத்திச் செல்லவும் அவர் தீர்மானித்தார்.

ஆயினும் புரட்சி நெருப்புப் போன்றது. அது எரியத் தொடங்கிவிட்டால் அதை ஓரிடத்தில் கட்டுப்படுத்துவது கடினம். இந்த நிலையில்தான் இப்போது ருஷியாவும் புரட்சியும் பொருதன. லெனினைச் சுவிட்சர்லாந்து நாட்டிலிருந்து ஜெர்மா னியர் கூட்டி வந்தது வீண்போகவில்லை. அவர் முற்போக்குப் புரட்சியை ஆதரித்தார். அதற்காகப் போரை நிறுத்திவிட வேண்டுமென்றும் வாதித்தார். இது உலகப் போரின் மிக முக்கிய மான கட்டமாகும். நேச நாட்டினருக்கு மிகக் கடினமான கட்டம். ''அமைதி, நிலம், உணவு என்ற இவை மூன்றுமே என் குறிக் கோள்கள்'' என்று லெனின் பறைசாற்றினர். பசியால் வாடி வதங் கிய மக்களும் இவற்றையே தேடினர்கள். கெரன்ஸ்கி நேச நாட்டி னரை ஜெர்மனியோடும், ஆஸ்திரியாவோடும் உடன்பாடு செய்து கொள்ளும்படி தூண்டினர்கள். ஆயினும் அதை அவர்கள் கேட் பதாயில்லை. ஆகவே, 1917-ஆம் ஆண்டு ஜுலைத் திங்களில் ருஷியாவை மறுபடியும் சண்டையைத் தொடங்கி நடத்தும்படி ஆணை பிறப்பித்தார். ஆனல் படைவீரர் குழப்பம் செய்யத் தொடங்கினர்கள். போர் நேச நாட்டினருக்குத் துன்பம் விளைப்ப தாயிற்று. ஆஸ்டிரியா கலீஷியா முழுவதையுமே கைப்பற்றியது. ஜெர்மனி ரீகா (Riga)வைக் கைப்பற்றி எஸ்டோனியா (Estonia) வினுள் நுழைந்தது.

இப்போது ருஷியாவில் புரட்சி பெருகியது. 1917-ஆம் ஆண்டு நவம்பர்த் திங்களில் கெரன்ஸ்கி அரசாங்கம் வீழ்ச்சி யுற்றது. அவருடைய இடத்தை லெனினும் முற்போக்குப் புரட்சி யாளரும் கைப்பற்றினர்கள். நான்கு திங்களில் ஜெர்மனியோடும், ஆஸ்திரியாவோடும் ருஷியா பிரஸ்ட்-லிட்டோஸ்க் (Brest-Litovsk) என்றவிடத்தில் ஒற்றுமை உடன்படிக்கை செய்து கொண்டது. நாட்டில் சமுதாய அமைதிக்காக லெனின் இந்த

உடன்படிக்கைக்கு ஒத்துக்கொண்டார். ஆனல் ஐக்கிய நாட்டினர் அமைதியை விரும்பினதாகத் தெரியவில்லே. இந்த உடன்படிக் கைப்படி ருஷியா துண்டிக்கப்பட்டது. போலந்து, லித்து வேனியா, லேட்வியா (கூர்லாந்து)ப் பிரதேசங்கள் ஜெர்மனியை யும், ஆஸ்திரியாவையும் சேர்ந்தவை யென்றும், பெஸ் அரேபியா நாடு ருமேனியாவைச் சேர்ந்ததென்றும், காகசஸ் மலேக்குத் தென்பகுதியிலுள்ள அர்மீனியப் பிரதேசம் துருக்கியைச் சேர்ந்த தென்றும், பின்லந்து, எஸ்டோனியா, லிதுவேனியாப் பிரதேசங் கள், உக்ரேய்ன் என்ற இவை ருஷியாவினின்றும் பிரித்தெடுக்கப் பட்டு ஜெர்மானியரின் அடியில் உரிமை பெற்ற நாடுகளாகத் திகழ வேண்டுமென்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது. பிறகு ருமேனியா வோடு புக்காரஸ்ட் (Bucharest) என்ற இடத்தில் மற்ருெரு உடன்படிக்கையையும் ஜெர்மனியும் ஆஸ்திரியாவும் முடித்துக் கொண்டன. இதன்படி ருமேனியா டோப்ருஜா (Dobruja)ப் பகுதியை பல்கேரியாவிற்குக் கொடுத்து விடுவதென்றும், ருமேனி யாவின் சில மலே வழிகள் ஆஸ்திரியாவின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் இயங்க வேண்டுமென்றும் முடிவு கட்டப்பட்டது.

ருஷியா சண்டையிலிருந்து விலகியது ஐக்கிய நாடுகளுக்குப் புத்துயிர் அளித்தது. இனி, கிழக்கெல்லேயென்பது அவர்களுக் கில்லே. தெற்கே இத்தாலியைக் கவனித்துக்கொண்டால் மேற் கெல்லேயில் தங்கள் பலமெல்லாம் கூட்டிச் சண்டையைத் தொடர்ந்து நடத்துவது அவர்களுக்குக் கடினமானதன்று. இத் தாலியரைத் தோற்கடிப்பதில் ஆஸ்திரியர் முனேந்தார்கள். ஜெர்மா னியர் பிரஞ்சு எல்லேயைத் தாக்கினுர்கள். போரின் இந்தக் கடை சிக் கட்டத்தில் இத்தாலி முதலில் கண்டது கப்போரெட்டோ (Caporetto) பெருந்தோல்வி. இது 1917-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டுத் திங்களில் நிகழ்ந்தது. ஆயினும் நேசப் படையினர் மனந்தளர வில்லே. அதற்குத் தலேசிறந்த காரணம் அமெரிக்கத் துணேயாகும். பணமும், படையும் அந்நாட்டிலிருந்து இப்போது நேச நாட்டி னருக்குக் கிடைத்தன. 1917-ஆம் ஆண்டின் கடைசியில் துருக்கி யைத் தோற்கடித்து அவர்கள் ஜெருசெலம், பாக்தாத், பாபி லோன், நினவே என்ற இடங்களேயும் எகிப்து நாட்டையும் கைப் பற்றினுர்கள்.

VI

1918-ஆம் ஆண்டு மார்ச்சுத் திங்கள் 21-ஆம் நாள் ஐக்கியப் படை செயின்ட் குயின்டின் (St. Quentin) என்னுமிடத்தில் ஒன்றுசேர்ந்த பிரஞ்சு-ஆங்கிலேயப் படையைத் தன் முழு வலிமையுங் கொண்டு தாக்கியது. ‘‘சண்டை தொடங்கிய நாளிலிருந்து இத்தகைய பெரிய சண்டையை இவ்வுலகப் போர் கண்டதில்லை'' என்று அசிரியர் கிராண்ட் கூறுகின்றார். முதல் சண்டைக்குப் பிறகே ஜெர்மானியர் பிரான்ஸில் ஏமியன்ஸ் (Amiens) நகருக்குப் பக்கமாய் முன்னேறினார்கள். பிறகு இப்ரஸ், ரெஸ்மஸ் நகர்கள் அவர்கள் படையின் முன்னர் வீழ்ச்சியுற்றன. இவ்வாறு அவர்கள் ஒருபுறம் பாரிஸைக் கைப்பற்றவும், மறுபுறம் ஆங்கிலேயக் கால்வாயை (English Channel) அடையவும் முயன்றனர். 1918-ஆம் ஆண்டு ஜூலைத் திங்களில் ஜெர்மானியப் படை மார்ன் ஆற்றெல்லையை அடைந்தது. போரின் தொடக்கத்தில் நடந்த மார்ன் ஆற்றுச் சண்டை மறுபடியும் நடந்தது போலாயிற்று. அமெரிக்கப் படை இப்போது நேசநாட்டினருக்குப் பெரும் பணி புரிந்தது. சண்டையின் முதற் கட்டத்தில் அமெரிக்கப் போர் வீரர்களே பிரெஞ்சுப் படையுடன் கலந்து சண்டை செய்தார்கள். அதுவரை ஓய்வெடுத்த ஆங்கிலேயத் துருப்புக்கள் சண்டையின் பிற்பகுதியில் ஜெர்மானியரைத் தாக்கினார்கள். பிரான்ஸில் அவர்கள் கைப்பற்றிய இடங்களெல்லாம் மறுபடியும் பிரான்ஸின் கைப்பட்டன.

இதன் பின் ஜெர்மானியரும் களைப்புற்றனர். ஜெர்மன் மன்னர் கேய்சர் தமது பதவியை விட்டு விலகினார். ஜெர்மானியர் அமைதி வேண்டினர் (1918-ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 11). உலக வரலாற்றிலேயே இத்தகைய போர் நிகழவில்லை. ஆனால் அதைவிட வியப்பிற்குரியது ஜெர்மானியரின் தோல்வி. அமைதி உடன்படிக்கைக்கு நான்கு திங்களுக்குமுன் நேசப்படையினர் தோற்றார்களென்ற எண்ணமே எங்கும் நிலவியது. ஆயினும் சண்டையின் முடிவு அவர்களுடைய வெற்றியாகத் திகழ்ந்தது. இதற்குக் காரணம் கூறுவது இயலாது என்றே கூறவேண்டும். ஆயினும் குறிப்பாக இரண்டு மூன்று காரணங்களை நாம் இங்குக் குறிக்கலாம் :

(1) ஆங்கிலேயரின் கடல் வலிமை. அதைத் தவிர்க்கவோ, வெல்லவோ ஐக்கியப் படையினரால் கடைசிவரை முடியவில்லை. அதற்கு மாற்றாகவே ஜெர்மானியர் நீர் மூழ்கிக் கப்பல்களைக் கை

யாண்டனர். ஆனால் அது வெற்றி பெறவில்லை. அவற்றை அழிப்பதற்கும் ஆங்கிலேயருடைய விஞ்ஞான அறிவு வழி வகுத்தது.

(2) நீண்ட காலப் போரினால் ஜெர்மனி தானாகவே வலிமை யிழந்தது. அதை வெளியுலகம் காணவில்லை. ஆனால் நேசப் படையினர் கண்டார்கள்.

(3) பொறுமையே வெற்றி தருமென்பதையும் அவர்கள் உணர்ந்தார்கள். அவர்கள் படையின் நடுநாயகமாக விளங்கிய மார்ஷல் வோஷ் (Foch) இதை நன்கு உணர்ந்து பணியாற்றி னார். நேசப் படையினர் எல்லோருக்கும் தனித் தலைவராக அவர் வந்தது அவர்களுடைய நட்பையும் நன்முயற்சியையும் வளர்த்தது. அவருடைய பெருமையை விவரிக்க இங்கு இட மில்லை. எனினும் வரலாறு போற்றக் கூடிய பெருமை அவரு டையதென்று மட்டும் இங்குக் கூறவேண்டும். "His (Foch's) will be the one great military reputation that the war bequeaths to history." (Grant)

இயல் 7

போரின் முடிவு

வேர்செய் உடன்படிக்கை—சர்வதேச சங்கத்தின் தோற்றம்—ஐரோப்பாவின் பொது மன நிலை

I

1918-ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 11-ஆம் நாள் போர் முடிந்தது. உலகப் போரின் முடிவு உலகத்திற்கே மகிழ்ச்சி அளித்தது. ஆண்டு தோறும் இந்த நாளைப் பெரு நாளாக உலகம் கொண்டாடுகிறது.

பாரிஸ் நகரிற் பெயர் பெற்ற வேர்செய் (Versailles) மாளிகையில் சமாதான உடன்படிக்கைக் கூட்டம் நடைபெற்றது. இதில் சிறப்பாகப் பங்கெடுத்துக் கொண்ட நாடுகள் இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ், இத்தாலி, அமெரிக்கா, ஜப்பான் என்பவை. ஆனால் பொதுவில் முதல் நான்கு நாடுகளே சிறப்புறப் பங்கெடுத்துக் கொண்டன. அவைகளுக்கு "பெரு நான்கு" (Big Four) என்ற பெயர் அமைந்தது. இவற்றின் எண்ணங்களை இவற்றின் தலைவர்களான லாயிட் ஜார்ஜ் (Lloyd George), கிளமான்ஸோ (Clémenceau), ஒர்லாண்டோ (Orlando), வுட்ரோ வில்சன் (Woodrow Wilson) என்பவர்கள் பிரதிபலித்தார்கள். இவர்களில் தலைமையாய்க் கருதப்பட வேண்டியவர் வில்சன். அவர் சமாதான உடன்படிக்கையில் மட்டுமல்ல, சமாதானம் நிலைத்து நிற்பதற்கு வழி கண்டுபிடிப்பதிலும் முனைந்து நின்றார். உலகிலேயே இவ்வித முயற்சியில் முதல் முதல் ஈடுபட்டவர் அவரே. இதைப் பின்னர் விளக்குவோம்.

வேர்செய் உடன்படிக்கைப்படி ஜெர்மனி தான் கைப்பற்றிய நாடுகளையெல்லாம் கைவிட வேண்டியதாயிற்று. போலந்து சுயாட்சி பெற்றது. கடலில் செல்லும் உரிமை எல்லோருக்கும் கிடைத்தது. பொருளாதாரத்தைத் தாக்கக்கூடிய எல்லைக் கோடுகள் (Economic barriers) நீக்கப்பட்டன. ஆல்சேஸ், லொரேன் பிரதேசங்கள் திரும்பவும் பிரான்ஸுக்குக் கொடுக்கப்

பட்டன. ஆஸ்டிரியா ஹங்கேரியில் உரிமை இழந்த பல இன மக்கள் மறுபடியும் உரிமை பெற்றுர்கள்.

ஜெர்மனியில் கெய்சர் தம் பதவியை விடுத்து ஹாலந்து நாட்டிற்கு ஓடினர். அங்கிருந்த பல சிற்றரசர்களும் தங்கள் பதவியை விடுத்தார்கள். இப்போது பெயரளவில் மட்டும் ஜெர்மனி ஒரு பேரரசாக இருந்ததேயொழிய உண்மையில் அது ஒரு குடியரசாக மாறியது. ஆயினும் அதன் ஆற்றல் குன்றிய தாகத் தெரியவில்லை. ஜெர்மன் மக்களும் வலிமை இழக்கவில்லை. ஆஸ்திரியப் பேரரசு மட்டும் ஜெர்மனைவிட இன்னல் அடைந்தது. அது உருக்குன்றி ஆறு தனித்தனி நாடுகளாகப் பிரிந்தது. அவைகள் (1) ஆஸ்திரியா, (2) ஹங்கேரி, (3) யூகோஸ்லாவியா, (4) மோன்டே-நீக்ரோ, (5) போலந்து, (6) செக்கோ-ஸ்லோவாக் கியா என்பனவாகும். பல்கேரியா முன்போலவே சுயாட்சியற்ற நாடாகத் திகழ்ந்தது. ஆயினும் பால்கன் பிரதேசத்திற்குத் தலைமைப் பதவி வகிக்கும் எண்ணத்தைப் பல்கேரியா கைவிட வேண்டியதாயிற்று. இனி செர்பியா, ருமேனியா, கிரீஸ் நாடுக ளோடு-சேர்ந்த பல்கேரியா பால்கன் பிரதேசத்தில் தன் செல் வர்க்கைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

துருக்கி நாடு இந்த மாபெரும் போருக்குப்பின் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் நசிக்கத் தொடங்கியது. “ஐரோப்பாவின் நோயாளி” என்று ருஷிய மன்னர் முதலாம் அலெக்சாண்டர் கூறிய துருக்கி இப்பொழுது ஒரு விதத்தில் மரணப்படுக்கையில் கிடந்தது. கான்ஸ்டாண்டிநோபிள் என்ற அதன் அழகிய தலை நகரமும், டார்டெனெல்ஸ் கணவாயும் அதனிடமே விடப்பட் டிருந்தன. ஆயினும் அதன் செல்வாக்கு ஆசியாவிலும் ஐரோப் பாவிலும் மிகக் குன்றிவிட்டது. இதுவரை துருக்கியரிடமிருந்தே சிரியா நாடும் பாலஸ்தீனமும் பிரஞ்சுக்காரரிடமும் ஆங்கிலேயரி டமும் முறையே ஒப்படைக்கப்பட்டன.

II

இனி வுட்ரோ வில்ஸன் நிரந்தரமான அமைதி நிலவச் செய்த முயற்சிகளைப் பற்றிச் சிறிது கூறுவோம். 1918-ஆம் ஆண்டு ஜனவரித் திங்கள் 8-ஆம் நாள் அமெரிக்கத் தலைவர் வில்சன் அமெரிக்கக் காங்கிரஸ் அவைக்குத் தாம் மேற்கொள்ளப் போகும் உடன்படிக்கை முயற்சியில் தாம் கொண்டுள்ள முதற் கருத்துக்க ளைப் பற்றி ஒரு தகவல் அனுப்பினர். அதில் தாம் அமைக்க

எண்ணிய நிரந்தர சமாதானத்தைப் பற்றிப் பதினுன்கு கருத்துக்களே வெளியிட்டார். ஜெர்மானியர் கைப்பற்றிய வட்டாரங்களைத் திருப்பித் தருவது, போலந்து நாடு உரிமை பெற்ற நாடாக நிறுவப்படல், ஆல்சேஸ், லொரென் பிரதேசங்கள் பிரான்ஸ் நாட்டிற்குத் திருப்பித் தரப்படல், ஆஸ்திரிய-ஹங்கேரியில் உரிமை நாடுகள் நிறுவப்படல் போன்ற பல கருத்துக்கள் இவற்றில் அடங்கியவை. இவை பொதுவாக முற்றிலும் நிறைவேறின. ஆயினும் வில்ஸ்ன் இதற்காக வரலாற்றில் இடம் பெறவில்லை. இந்தப் பதினுன்கு கருத்துக்களில் கடைசியாகக் கூறப்பட்ட உலக நாடுகளின் சங்க அமைப்பு (Establishment of the League of Nations)ப் பற்றியே வில்ஸன் வரலாற்றில் நிலையான இடம் பெற்றுள்ளார். அவருடைய பதினுன்கு கருத்துக்களும் (Fourteen Points of Wilson) இதே காரணம் பற்றித் தனி இடம் பெற்றுள்ளன.

முற்கூறிய 'உடன்படிக்கைக்குமுன் நாட்டுக்கு நாடு சமாதானமும், ஒன்றிப்பும், கூட்டுறவும் நிலவச் செய்யவும், சர்வதேசங்களுக்கும் உடன்பாடான சட்டப்படி ஒவ்வொரு நாடும் தனது நடத்தையைச் சீர்ப்படுத்தவும், நாடுகளுடன் ஏற்படும் உடன்படிக்கைகளே நடைமுறையில் நடத்திக் காட்டவும், வேர்செயில் கூடிய நாடுகள் உறுதி பூணுவதாக ஓர் உடன்படிக்கையில் அவை கையெழுத்திடும்படி வில்ஸன் செய்தார். இந்த உடன்படிக்கைக்கு நாடுகளின் சங்கமும் ஒப்பந்தப் பத்திரமும் (Solemn League and Covenant) என்று பெயர். இதில் கையெழுத்திட்ட நாடுகளின் எண்ணிக்கை இருபத்தேழு. இவற்றைத் தவிரப் பதின்மூன்று நாடுகள் இதற்கு ஒப்புதல் தந்தன.

இந்த உடன்படிக்கையின் ஷரத்துக்கள் இருபத்தாறு. இவற்றின்படி சர்வேதேச நீதி மன்றம் (Court of Arbitration) ஒன்று நிறுவப்பட்டது; உடன்படிக்கையில் கையெழுத்திட்ட நாடுகளின் பிரதிநிதிகள் ஒன்று கூடிச் சர்வதேசச் சிக்கல்களே விவாதிக்கச் சங்கம் (Consultative Assembly) ஒன்று நிறுவப்பட்டது. இதைத் தவிரக் காரியங்களே விரைவில் முடிக்க இவற்றின் பிரதிநிதிகள் கூடிய ஒரு சிறு சங்கம் (Council of the League) ஒன்றும் நிறுவப்பட்டது. இந்தச் சிறு சங்கத்தில் அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ், இத்தாலி, ஜப்பான் என்ற நாடுகளுடையவும், பெருஞ்சங்கத்தில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நான்கு நாடுகளுடையவும் பிரதிநிதிகள் உறுப்பினர்கள். உலக

அமைதியை நிறுவ இவை மூன்றும் ஒன்றுகூடி இயங்க வேண்டியது என்று இப்போது தீர்மானமாயிற்று. போர் நேரா வண்ணம் சங்கத்தில் சேர்ந்த எல்லா நாடுகளும் கவலை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அவற்றுள் ஏற்படும் சிறு தகராறுகளைப் பேரவையும், சிற்றவையும், நீதி மன்றமும் தீர்க்க முயல வேண்டும்; தவிர்க்க முடியாத போர் நிகழுமானால் போர் செய்யவேண்டிய நாடுகளுக்குப் பண வசதியும், சங்கத்தில் சேர்ந்த மற்ற நாடுகள் தர முன்வர வேண்டும் என்று இப்போது முடிவு கட்டப்பட்டது.

III

பொதுவில் தலைவர் வில்ஸனுடைய பதினான்கு கருத்துக்களும் அமைதிக்கு வழிகோலின. அவையாவன :

(1) மறைமுக உடன்படிக்கைகளின் தவிர்ப்பு.
(2) அமைதிக் காலத்திலும் போர்க் காலத்திலும் கடல்கள் எல்லோருக்கும் சொந்தமானவை.
(3) நாடுகளுள் வாணிகம் (International trade) நடக்க மாறுபட்ட எவ்வித பொருளாதாரத் தடையும், நீக்கப் பட வேண்டும்.
(4) எல்லா நாடுகளிலும் படைக்குறைப்பு (Disarmament) ஏற்படவேண்டும்.
(5) குடியேற்ற நாடுகளின் உரிமைகளைப் பாதுகாத்தல்.
(6) ருஷியாவை விட்டுத் துருப்புக்கள் உடனே வெளியேறி அந்நாடு தனது எதிர்காலத்தை உருவாக்கிக் கொள்ள உரிமையளித்தல்.
(7) பெல்ஜிய நாட்டிலிருந்து துருப்புக்கள் வெளியேற வேண்டும்.
(8) பிரெஞ்சு வட்டாரத்திலிருந்து துருப்புக்கள் வெளியேறவும், ஆல்சேஸ்-லொரேன் பகுதியை அதற்குத் தரவும் வேண்டும்.
(9) இத்தாலியின் எல்லைகள் அதன் தேசிய எல்லைகளின் படி அமைக்கப்பட வேண்டும்.
(10) ஆஸ்திரிய-ஹங்கேரி மக்கள் உரிமையுடன் தங்கள் முன்னேற்றத்தை நாடச் செய்தல்.
(11) செர்பியா, மோன்டே நீக்ரோ, ருமேனியா நாடுகளிலிருந்து துருப்புக்கள் வெளியேறுதல். செர்பியா கடல் வசதி பெறும்படி வழி செய்தல். பால்கன் நாடுகள்

அவற்றின் வரலாறு, நாட்டுப்பற்று என்ற இவற்றை ஒட்டித் தம்முடன் உறவு கொள்ள வழி ஏற்படுத்தல்.

(12) ஒட்டமான் துருக்கியர் பேரரசின் துருக்கிப் பாகத்திற்கு ஆட்சி முதன்மை (Sovereignty) வழங்குதல். துருக்கியர் பேரரசின் மற்றப் பாகங்களுக்கு உரிமை வழங்குதல். அதற்குச் சேர்ந்த ஜலசந்தி (Straits) வழியாகக் கப்பல்கள் செல்ல எல்லோருக்கும் அனுமதியளித்தல்.

(13) போலந்து நாட்டின் உரிமையைக் காத்து அங்கு உரிமையாட்சி ஏற்படச் செய்தல். போலந்து மக்கள் வாழும் எல்லா இடமும் இந்த உரிமையாட்சியின்கீழ் இயங்கச் செய்ய வேண்டும். போலந்து நாடு கடல் மார்க்கமாகச் செல்ல இதற்கு வழி ஏற்படச் செய்ய வேண்டும்.

(14) பெரிய நாடுகளுக்கும் சிறிய நாடுகளுக்கும் ஒருங்கே உரிமையாட்சியும் நிலஉரிமையும் (Territorial Sovereignty) ஏற்படச் சர்வதேசச் சங்கமொன்றை நிறுவுதல்.

போர் முடிவதற்கு முன்னதாகவே 1918-ஆம் ஆண்டு ஜனவரித் திங்களிலேயே வில்ஸன் மேற்குறித்த பதினன்கு கருத்துக்களையும் வெளியிட்டிருந்தார். இந்த உயரிய நோக்கங்கள் நேசக் கட்சியை உறுதிப் படுத்தின. அதன் படைகள் இவற்றை முன்னிறுத்தியே போரின் பணியில் மிகுந்த ஊக்கத்தோடு ஈடுபட்டன. ஆகையால் வெற்றி கிடைத்த பிறகு இந்த நோக்கங்களைச் செயலாற்ற வேண்டுமென்று நேசக் கட்சி நாடுகளெல்லாம் ஒத்துழைத்தன.

இந்த ஏற்பாடுகளுக்குப் பின் ஐரோப்பாவில் சிலர் இனச் சண்டையே ஒழிந்ததென்று உவகை கொண்டாடினர்கள். சிலர், குறிப்பாக இந்த மாபெரும் போரால் மிகவும்,தாக்கப்பட்டவர்கள், தங்களுக்கேற்பட்ட இன்னல்களை எண்ணி மனம் வருந்தினர்கள். இனிச் சண்டையும் அமைதியும் அவர்களுக்கொன்றேயல்லவா? இன்னும் சிலர் இவ்வளவு பெரிய போரைக் கண்டபின் இனி அமைதி ஏற்படுமென்று எண்ணுவது வீண் விருப்பமேயன்றி வேறல்ல வென்று கூறினர்கள்.இப்பொழுதும் பலர், "உலக அமைதிக்கு வேர்செயில் செய்யப்பட்ட ஏற்பாடுகளால் என்ன பயன் விளைந்தது?" என்று வினவக்கூடும். ஆயினும் அவற்றால் ஒரு பயனும் விளையவில்லை யென்றும் நாம் கூறிவிட முடியாது. உலக

அமைதி என்பது பெரிய நிகழ்ச்சி. அதற்கு முதற் பணி புரிந்தது வேர்செயில் நடந்த இந்த ஏற்பாடு. இனிமேல் அமைதி வழியை நாடுவோருக்கு இந்த ஏற்பாடு அடித்தளத்தையும் குறிக்கோளையும் ஒரே சமயத்தில் காட்டுகின்றன.

சர்வ தேச சங்கம் சண்டை முடிந்தவுடன் அமைதியை நிலை நாட்டிவிடவில்லை. அப்படி நிலை நாட்டவும் முடியாது. போருக்கிடம் ஏற்படாமற் போனாலொழிய அமைதிக்கு எப்படி இடம் ஏற்படும்? போரைத் தவிர்ப்பதற்காகவே ஒரு சர்வதேச மனப்பான்மையை இச்சங்கம் முதலில் ஏற்படுத்தியது. சண்டை முடிந்தவுடனேயே ஐரோப்பாவில் தேசியம் இறந்துவிடவில்லை. ஆயினும் பெரிய நாடுகளில் மட்டுமல்ல, இத்தாலி, துருக்கி, போலந்து போன்ற நாடுகளிலும் இந்தச் சர்வதேச மனப்பான்மை இப்போது ஏற்பட்டது. தேசியமொன்றே காரிய சித்திக்கு உதவாதென்பதை ஐரோப்பா கண்டுகொண்டது. ஜெர்மனி ஏழை நாடாக மாறினால் அதன் துன்பத்தில் மற்ற ஐரோப்பிய நாடுகளும் பங்கு கொள்ள வேண்டுமென்ற உண்மை இப்பொழுது தானாகவே தென்பட்டது. இன்னும் ஒரு நாட்டில் விளையும் பொருள்களோ அல்லது செய்யப்படும் பொருள்களோ இன்னொரு நாட்டில் விளைவதுமில்லை, செய்யப்படுவதுமில்லை. ஆகையால் வாழ்வதற்கே சர்வதேச ஒற்றுமை தேவை என்பது பெறப்பட்டது. தவிர 1918-ஆம் ஆண்டிலிருந்து வானவழிச் செலவு நடைமுறையில் ஆண்டுதோறும் மிகுதியுறத் தொடங்கியது. ஆகையால் உலகத்தின் ஒரு கோடியிலிருந்து மற்றொரு கோடிக்குச் செல்வதும் எளிதாயிற்று. இந்நிலையில் தேசியம் பேசுவதில் பொருள் இல்லாமல் போயிற்று.

இக் காரணங்களைப் பற்றியே முதல் உலகப்போரைச் "சண்டை முடிவதற்கே செய்யப்பட்ட சண்டை" (War to end war) என்றும், "மக்கள் அரசிற்கு உறுதி அளித்த சண்டை" (War that made the world safe for democracy) என்றும் கூறுகிறார்கள். தேசியம் குறைந்த அளவில் மக்களாட்சியின் மதிப்பு உயர்ந்தது. வயது வந்த ஆண்களுக்கு வழங்கப்பட்ட வாக்குரிமை இனிப் பெண்களுக்கும் வழங்கப்படுகிறது. பொதுவில் மக்கள் முன்னைவிட ஆட்சியில் விருப்பம் கொள்ளத் தொடங்கினார்கள். மாபெரும்போர் நடந்தபோது அதனால் அதிகமாகப் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் ஏழைகளேயன்றிப் பணக்காரரல்லர்; பொது மக்களேயன்றிப் பெருந்தலைவர்களல்லர். ஆகவே ஐரோப்பாவின் பல நாடுகளில் ஆட்சி இனி அவர்களுக்கே கட்டுப்பட்டு நின்றது.

இயல் 8

இடைவெளி (1)

(1918 – 1933)

பிரான்ஸ்—இத்தாலி (பாஸிஸம்)—ஜெர்மனி—ருஷியா—போலந்து—துருக்கி—ஆஸ்திரியா—ஹங்கேரி (செக்கோஸ்லோவாக்கியா, ருமேனியா, யூகோஸ்லாவியா)—சர்வதேச சங்கம்.

I

முதல் உலகப் போருக்குப் பின் ஏறக்குறைய இருபது ஆண்டுக் காலத்தில் மற்ரெரு பெரும்போர் ஏற்பட்டது. இதற்கு இரண்டாம் உலகப் போர் என்று பெயர். முதற்போரைக் காட்டிலும் இப்போர் மிகப் பெரியது. முதற்போர் 1914-லிருந்து 1918 வரை நான்காண்டுகள் நீடித்தது. இந்த இரண்டாம் உலக்ப் போர் 1939 முதல் 1945 வரை ஆருண்டுக்காலம் நீடித்தது. இன்னும் இப்போர் தனது பரந்த நிலையிலும், விஞ்ஞான முறையிலும் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட புதிய போர்க் கருவிகள் பயன்படுத்தப்பட்ட முறையிலும் முதற் போரைக் காட்டிலும் மிகவும் அஞ்சத்தக்க போராக இருந்தது. இதைப் பற்றிப் பின்னர்க் கூறுவோம். இவ்வியலில் முதற்போருக்கும், இரண்டாம் போருக்கும் இடையில் நிகழ்ந்த இருபத்தோராண்டுக் கால ஐரோப்பிய வரலாற்றைக் கூறவேண்டும்.

முதலில் பிரான்ஸ் நாட்டைக் கவனிப்போம். ருஷியாவிற்கு அடுத்தபடியாக முதற்போரால் மிகவும் தாக்கப்பட்ட நாடு பிரான்ஸ் நாடாகும். அதன் பெரும்பாகம் நான்காண்டுக் காலம் பகைவர்களின் கையில் சிக்கி அல்லலுற்றது. இங்கே பட்டணங்கள் பாழாயின. தொழில்கள் நசித்தன. பல்லாயிரக் கணக்கான மக்கள் மடிந்தனர். பிரான்ஸின் முன்னைய வரலாற்றை அறிந்தவர்கள் போருக்குப் பின் மற்ரெரு புரட்சி அங்கு ஏற்படுமென்று கூறினுர்கள். ஆனல் நல்லகாலமாகப் புரட்சியின் பயனை அனுபவித்த பிரெஞ்சு மக்கள் இனிப் புரட்சிக்குத் தயாராக இல்லையென்று காட்டினுர்கள். புயலுக்குப் பின் அமைதியென்பது போல் அவர்கள் இப்பொழுது மக்களாட்சியில் வேரூன்றிய

நம்பிக்கை காட்டினுர்கள். பெரும் புரட்சியின் வழியாய் அவர்கள் நிலை நாட்டிய மக்களாட்சியை அவர்கள் நிலை கலங்கச் செய்ய வில்லை. தவிரவும் சண்டைக்குப் பின் அவர்களுக்குச் சிறந்த தலைவர்கள் ஏற்பட்டார்கள். கிளமான்ஸோ (Clémenceau) போய்ன்கரே (Poincaré), பிரியான் (Briand) போன்ற அரசியல் நிபுணர்களும் மார்ஷல் வோஷ் (Marshal Foch) போன்ற படைத் தலைவர்களும் அவர்களுக்குப் புது நம்பிக்கையை ஊட்டி னுர்கள். ரிச்செல்யு, மசாரின், நெப்போலியன் போன்ற தலைவர் கள் புரட்சிக்கு வழிகோலினுர்கள். கிளமான்ஸோ, பிரியான், வோஷ் போன்ற தலைவர்கள் அங்கே அமைதிக்கு வழிகோலி னுர்கள்.

இதுவே இரு போர்களுக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட இடை வெளியில் பிரான்ஸின் உள்நாட்டு நிலைமையின் சுருக்கம். மிகச் சிக்கலான நிலையிலும் அது நம்பிக்கை இழக்கவில்லை யென்பதே இதன் ஆணிவேர். 1924-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதத்தில் ஆங்கி லேயருடைய பவுண் நாணயத்திற்கு எழுபது பிராங்குகள் கிடைத்தன. இதுவே 1926-ஆம் ஆண்டு ஜுலைத் திங்களில் இருநூற்று முப்பத்தைந்தாக மாறியது. பிரான்ஸின் பொருளா தாரம் மிகச் சீர்கேடான நிலைமையை எய்தியது. ஆயினும் கட்டுப்பாடான முயற்சியால் பிராங்கு நாணயம் மறுபடியும் முன்னைய நிலையை எய்தியது. இன்னும் சொல்லவேண்டுமானுல் மற்ற ஐரோப்பிய நாடுகளைவிடச் சில விதத்தில் பிரான்ஸின் பொருளாதாரம் நல்ல நிலைக்குத் திரும்பியது. ஆலைகள் மறு படியும் இயங்கத் தொடங்கின. தொழில்கள் சீரடைந்தன. செல் வந்தரும், ஏழைகளும் ஒருங்கே பயனடைந்தார்கள். வேலை யில்லாத் திண்டாட்டம் என்பதே பிரான்ஸில் இப்போது இல்லாமல் மறைந்ததென்றுல் அதன் பொருளாதாரம் உயர்ந்த தென்பதுதான் பொருள்.

வெளி நாட்டு விவகாரங்களில் மட்டும் பிரான்ஸின் நிலை முன்னையைவிடச் சிக்கலாகியது. ருஷியா அப்பொழுது புத்துயிர் பெற்றுக்கொண்டிருந்தது. அதற்கு மாருகப் பிரான்ஸ் எப்போ தும் போலந்திற்கு உதவி வந்ததென்பது பற்றி ருஷியா அதை வெறுத்தது. இங்கிலாந்து என்றுமே பிரான்ஸின் அந்நிய நாட்டுக் கொள்கையை ஆமோதித்ததில்லை. ஜெர்மனி பெரும் போருக்குப் பின் சீர்குலைந்திருந்தது. பிரான்ஸின் வாழ்வு அதற்குப் பிடிக்கவில்லை. ஆப்பிரிக்காவில் பிரான்ஸ் நாடு கொண் டிருந்த ஏகாதிபத்தியம் ஜெர்மனிக்கு மிகவும் வெறுப்பை

அளித்தது. ஜெர்மனி செல்வாக்கில் அப்பொழுது குறைந்திருந்த போதிலும் செல்வாக்கின் ஊற்று அங்கு வற்றவில்லை. பிரான்ஸை விட ஜெர்மனி நிலப்பரப்பில் பெரியது. அதைப் பயன்படுத்தும் முறையையும் அது அறிந்திருந்தது. இத்தாலியும் ஜெர்மனியைப் போன்ற நிலையில்தானிருந்தது. அங்கும் ஒற்றுமையும் தேசியமும் ஒருங்கே வேலை செய்தன. பிரான்ஸின் பழங்கால வரலாற்றை அறிந்தவர்களுக்கு இது சாலவும் வியப்பளிக்கும் மாற்றம். பதினேழாம் பதினெட்டாம் நூற்றுண்டுகளில் ஜெர்மனி, இத்தாலி நாடுகளின் அரசியல் நிலையைப் பயன்படுத்தியே பிரான்ஸ் முன்னேறியது. ஆனுல் இருபதாம் நூற்றுண்டு அதற்கு நேர் மாருன பாடத்தைப் பிரான்ஸிற்குப் படிப்பித்தது.

II

வேர்செய் உடன்படிக்கையே இத்தாலி நாட்டிற்குப் பிடிக்கவில்லை. முதல் உலகப் போரினுல் தனக்கு எவ்விதப் பயனும் ஏற்படவில்லையென்று இத்தாலி மறுகியது. அதைவிடத் தனக்கு அண்மையிலிருந்த செர்பியா, கிரீஸ் போன்ற நாடுகளின் உரிமைகளை மேற்சொன்ன உடன்படிக்கை ஆமோதித்தது. இதைப் பற்றி இத்தாலியர்கள் அமெரிக்கத் தலைவர் வில்ஸனையே நொந்தார்கள். ரோம் நகரில் அவருடைய பெயர் இழிவாகப் பேசப்பட்டது. பொது மக்களும் பகை மனப்பான்மை கொண்டார்கள். இதற்கு உரமளித்தவர்கள் நாட்டின் தலைவர்களும், கவிகளும், பல பேச்சாளர்களும் ஆவர். டெ அனுன்சியோ (D' Annunzio) என்ற கவி சிலரைத் தம்மோடு கூட்டிக்கொண்டு அட்ரியாடிக் கடலின் கிழக்கிலிருந்த வியூமே (Fiume) நகரைக் கைப்பற்றினுர். இத்தாலியரின் கையிலிருந்து அந்நகரம் விரைவில் நழுவியது. ஆனுல் மறுபடியும் அவர்கள் அதைப் பிடித்தார்கள். விடாமுயற்சியோடு இந்தச் சிறு நகருக்காக அவர்கள் செய்த சண்டை ஐரோப்பிய வரலாற்றிலே ஒரு புத்தாற்றலையே பிறப்பித்ததென்று கூறவேண்டும். இதில் தென்பட்டது தேசியம் மட்டுமல்ல; அது அதற்கும் மேற்பட்ட ஒரு வலிமையாக அமைந்தது.

இதை வரலாற்றறிஞரும் அரசியல் அறிஞரும் பாஸிஸம் (Fascism) என்று வழங்குகிருர்கள். பழங்காலத்தின் ரோமானிய அமைச்சர்கள் (Consuls) தங்கள் அலுவலகத்திற்குச் செல்லும்போது அவர்கள் முன்னே இரும்புக் கோல்களைக்

கட்டாகக் கட்டி ஒருவன் தூக்கிச் செல்வது வழக்கம். ஒற்றுமை யின் அறிகுறியாகவும் அமைச்சருடைய வல்லமைக்குச் சான்ருக வும் இப்படிச் செய்யப்பட்டது. இந்த இரும்புக் கோல் கட்டுக்குப் பாஸஸ் (fasces) என்ற சொல் இத்தாலிய மொழியில் பயிலப் படுவதால் இப்போது இத்தாலியில் ஏற்பட்ட ஒற்றுமை இயக்கத் திற்கும் இப்பெயரே சூட்டப்பட்டது.

பாஸிஸம் இத்தாலியில் 1920-ஆம் ஆண்டில் தோன்றியது. இதற்கு அண்மைக் காரணம் நாட்டில் அப்போது ஏற்படவிருந்த புரட்சி மனப்பான்மை. ஆனுல் புரட்சிக்குத் துணையாக வல்லாமல் அதற்கெதிர்ப்பாகவே இவ்வியக்கம் எழுந்தது. முதல் உலகப் போர் முடிந்தபோது இத்தாலியின் பொருளாதாரம் கவலைக் கிடமாயிருந்தது. போதிய பணப் புழக்கமில்லாததால் விலை வாசிகள் உயரவும் தேவையான பொருள்களை வாங்கச் சங்கடமும் ஏற்பட்டது. இதோடு வேலை நிறுத்தம், ஆலைகள் மூடப்படல், வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் என்ற பொருளாதார நெருக்கடிகள் நாட்டைப் புரட்சியின்வழியே இழுத்துச் சென்றன. பிரஞ்சு, ருஷியப் புரட்சிகளின் விளைவைப் பார்த்திருந்த இத்தாலியர் இம் மர்திரித் துன்பம் தங்களுக்கும் நேராவண்ணம் பாஸிஸ இயக்கத் தைத் தொடங்கினுர்கள். பெனிட்டோ முசோலினி (Benito Mussolini) இதற்கு ஏற்ற தலைவரானுர்.

கூடிவாழ்வுடைமைக் கொள்கை (Socialism) யில் முன்னுள் நம்பிக்கை கொண்டவர், கார்ல்மார்க்ஸின் (Karl Marx) சிறந்த மாணவர் என்று பெயர் பெற்ற முசோலினி இப்போது அதற்கு நேர்மாருன கொள்கைக்குத் தலைமை தாங்கினுர். அப்பொழுது தான் முடிந்திருந்த முதல் உலகப் போரில் சிறந்த பணியாற்றிய தன் விளைவாக இத்தாலியின் பெருமையை அவர் நன்கு கண்டார். வரவிருக்கும் நாட்களில் ஐரோப்பியப் பேரரங்கில் அது உயரிய நிலையை எய்த வேண்டுமென்று அவர் திண்ணமாக நம்பினுர். தாமே இந்தப் பணியைத் தலைமை தாங்கி நடத்த வேண்டு மென்றும் அவர் தீர்மானித்தார். அவருக்கிருந்த சிறந்த மனத் திட்பம், தன்னம்பிக்கை, பேச்சாற்றல், மக்களை ஒன்று சேர்க்கும் திறன் என்ற இவை யாவும் அவரை இப்பதவிக்கு ஏற்கனவே அமைத்தது போல் காணப்பட்டது. 1921-ஆம் ஆண்டு அக்டோ பர்த் திங்களில் பாஸிஸத்தில் நம்பிக்கை கொண்டவர்கள் எல்லோரையும் ஒரு மாபெருங் கூட்டத்திற்கு அழைத்தார். இம் மாநாடு இத்தாலியின் பழம்பெருமை வாய்ந்த நேப்பிள்ஸ் நகரத்தில் கூடியது. மாநாட்டின் பெருமை புதுக் கொள்கைக்குச்

சிறந்த ஆதரவளித்தது. உடனே பாஸிஸர்கள் (Fascists) நாட்டின் அரசைக் கைப்பற்ற முடிவு செய்தனர். மக்கட் பெருந் திரள் ரோம் நகரை நோக்கிச் சென்றது. நாட்டின் படையும் அவர்களோடு சேர்ந்தது. மன்னரும் அவர்களை எதிர்க்கவில்லை. ரோம் நகரம் அவர்களுக்குப் பணிந்தது. அரசு அவர்கள் கையில் வந்தது. பாஸிஸத்தை ஒப்புக்கொண்டு அதில் உறுப்பினர் களுக்கு மட்டும் இனி இத்தாலிய அரசியலில் இடமுண்டு என்ற நிலைமை ஏற்பட்டது.

பாஸிஸத்தின் இத்தகைய செல்வாக்குக்கு முதற்காரணம் அது தேசியத்தை ஆதரித்ததே. சுருங்கக் கூறின் பாஸிஸம் தேசியத்தின் மறுபிறப்பு. அது மட்டுமல்ல, அதுவே கடுந்தேசிய மெனலாம். கரிபால்டி, கவூர், விக்டர் இமானுவேல் போன்ற தலைவர்களுடைய நாட்டுப்பற்றை இத்தாலியர் ஒருபோதும் மறக்க வில்லை. இது முதலாம் உலகப் போருக்குப் பிறகு இன்னும் மிகுதியாகக் கொழுந்துவிட்டெரியத் தொடங்கியது. முசோலினி பழங்கால உரோமானியப் பெருமைகளையும் அவர்களுக்கு ஞாபக மூட்டினர். இது பாஸிஸத்தின் அடிப்படையான நோக்கங்களி லொன்று. அதன் கொள்கைகளும், பட்டங்களும், சடங்குகளும் பழங்கால உரோமானிய வரலாற்றையும் நடத்தையையும் பின் பற்றியவை. உரோமானியப் பேரரசையே மறுபடியும் நிறுவ ஆசைப்பட்டார் முசோலினி. ஆகவே, அவர் உரோமானிய சீசர் களுடைய அரசியல் முறையைப் பின்பற்றத் தீர்மானித்தார். இதற்குத் தனி மனிதன் ஆட்சி என்பதே பொருள். ஆகையால் பாஸிஸமென்ருல் தனி மனிதன் ஆட்சி (Dictatorship) என்று பொருள் ஏற்பட்டது. அரசியல் வாதிகள், அரசியல் நிபுணர், ஆசிரியர்கள், தொழில் தலைவர்கள் என்ற நாட்டின் பல்வேறு துறைகளில் ஈடுபடுபவர்களும் பாஸிஸத்தின் உறுப்பினராயிருக்க வேண்டும் என்பது ஒழுங்காயிற்று.

வெளித் தோற்றத்திற்கு இந்த அரசியல் முறை யதேச்சாதி காரமாகத் தோன்றிய போதிலும் உண்மையில் இதினின்று நன் மையே பிறந்தது. முதலில், ஆட்சிமுறை உருப்பெற்றது ; ஊக்கம் காட்டியது ; செயல் முறையில் பயன் பெற்றது. தொழில்முறை கள் புதிய துறைகளில் நுழைந்து இத்தாலிய மக்கள் வாழ்க் கைக்கு ஆக்கம் தேடின. இதனுல் வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் ஒழிந்தது. இத்தாலிய நாணயம் மதிப்பில் உயர்ந்தது. ஐரோப் பிய மக்களும், மன்னர்களும் இத்தாலியின் பெருமையைக் கண்டு வியப்புற்றுர்கள். அதன் ஆலோசனையை நாடினுர்கள். பாஸிஸக்

கொள்கைகள் ஐரோப்பிய முன்னேற்றத்திற்கு வேண்டடத் தக்கவையென்பதையும் கண்டுணர்ந்தார்கள்.

இத்தாலி நாட்டின் அரசிற்கும் போப்பின் அரசிற்கும் இடையே இருந்த சிக்கலைத் தீர்க்க வேண்டுவது தக்கதென்பதை முசோலினி கண்டார். கவூர், கரிபால்டி காலத்தில் போப்பின் வத்திக்கான் மிகவும் தாக்கப்பட்டது. கரிபால்டி வத்திக்கான்மேற் படையெடுத்தார் என்பதை நாம் அறிவோம். 1870-ஆம் ஆண்டில் ஒன்றுபட்ட இத்தாலி நாட்டிற்கு உரோம் தலைநகராயிற்று. ஆயினும், போப் இதற்கு ஒத்துக்கொண்டு வத்திக்கானின் உரிமையை விட்டுக் கொடுப்பதாயில்லை. இத்தாலிய உத்தியோகஸ்தர்களடியில் வத்திக்கானை வைப்பதற்கு அவர் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. போப் விட்டுக் கொடுப்பதாயிருந்தால் அவருக்கு நிறையப் பணம் தருவதாகச் சொல்லியும் அவர் ஒத்துக்கொள்வதாயில்லை. ஆனல் காலம் செல்லச் செல்லச் சமய வேற்றுமைகள் குறைந்தன. இத்தாலியரும், போப் தமது வத்திக்கான் அரண்மனையில் ஒரு குற்றவாளிபோல் அடைபட்டிருப்பதை யெண்ணி உள்ளம் வெறுத்தனர்.

இந்நிலையில் முசோலினி போப்புடன் ஓர் ஒப்பந்தம் செய்ய முன் வந்தார். இதன்படி வத்திக்கானும் அதற்குச் சுற்றுப்புறத்திலுள்ள மாவட்டமும் உரிமை நாடுகளாக ஏற்பட்டன. அங்கு மிகச் சில மக்களே வாழ்ந்தாலும் அதற்கு நாணயம், அஞ்சல் துறை போன்ற ஒரு நாட்டிற்கு வேண்டிய தகுதிகளெல்லாம் தரப்பட்டன. தவிரவும் சமய முறையில் இத்தாலிய அரசு தலையிடுவதில்லையென்றும் ஒப்புக்கொண்டது. புதிதாக ஏற்படும் வத்திக்கான் நாட்டுக்கு அதன் அரசியல் தகுதிக்காக ஒரு பெருந்தொகை வழங்கப்படுமென்பதும் இந்த ஒப்பந்தத்தின் அமிசங்களில் ஒன்று. இவற்றிற்குப் பதிலாக உரோம் நகரை இத்தாலியின் தலைநகராகப் போப் ஒப்பவேண்டும். கத்தோலிக்குக் குருக்களும் மேற்றிராணிமார்களும் நாட்டின்மேல் அவர்களுக்கிருக்க வேண்டிய பற்றுதலில் குறையாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். பிள்ளைகளுக்குக் கல்வி கற்பிப்பது அரசாங்கத்தின் வேலை. சமயத் தொடர்பான துறைகளை மட்டும் திருச்சபை கவனித்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று முடிவாயிற்று. இந்த இறுதி ஒப்பந்தத்தைச் செயலாற்றுவதில் பல சிக்கல்கள் ஏற்பட்டனவென்றுலும் முசோலினி செய்த ஒப்பந்தம் பல ஆண்டுகளாக இத்தாலியில் பெருஞ் சிக்கலாகவிருந்த வத்திக்கான், இத்தாலி அரசு என்ற இவற்றின் நெருக்கடியைத் தீர்க்க ஒரு நல்ல வழியைக் காட்டிற்று.

III

போருக்குப் பின் ஜெர்மனி மறுபடியும் உயிர் பெற்றதென்றே சொல்ல வேண்டும். கிழக்கிலும், மேற்கிலும் அதற்குரிமையான மாவட்டங்களும் அதன் குடியேற்ற நாடுகள் முழுவதுமே அதனிடமிருந்து பறிக்கப்பட்டன. உலகம் முழுவதும் அதற்கு முரணுகக் காட்சி அளித்தது. ஆயினும் நாட்டினுள் ஒற்றுமை குலேயவில்லே. அங்கு ஒற்றுமையை இயக்கி ஆட்சி முறையை வகுக்கும் அவைகளும் சங்கங்களும் முன்னிலும் விரைவாக வேலே செய்யத் தொடங்கின. இவ்வாறு மிக விரைவில் ஜெர்மனி மீண்டும் உயிர் பெற்று ஐரோப்பிய நாடுகளின் நடுவில் உறுப்பாகத் தொடங்கியது.

இந்த வேலே எளிதில் நம்ப முடியாதது. இதைச் செய்து முடிப்பதற்கு ஒரு பெரும் புரட்சி தேவைப்பட்டது. போரின் முடிவிலே ஜெர்மன் மன்னர் கெய்சர் நாட்டைவிட்டு வெளியேறினர். ஆகையால் முதலில் அங்கு யார் ஆட்சி செலுத்துவது என்பதைப் பற்றி முடிவு கட்ட வேண்டியதாயிற்று. எல்லோரும் ஒரு மனதாகக் குடியரசு ஆட்சியை ஒப்புக்கொண்டார்கள். ஏற்கெனவே பிஸ்மார்க்கின் திட்டப்படி ரெய்க்ஸ்டேக், செய்ஷ்டிராத் என்ற இரு மன்றங்களிருந்தன. இவற்றில் ஒன்று மக்களவை; மற்றது கூட்டு நாடுகளின் (Federating States) உறுப்பினர் கொண்ட அவை. இவை இரண்டும் முன்போல் இயங்க முடிவாயிற்று. ஒற்றுமையை உறுதிப்படுத்த நாட்டிலிருந்து வந்த வரிப் பணம் முன்போல் கூட்டு நாடுகள் மூலம் வருவதை யொழித்து நேரே மத்திய அரசாங்கத்திடமே செலுத்தப்பட வேண்டும். குடியரசின் அரியணையில் எல்லா மக்களாலும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஒருவரையே தலேவராக (President) ஏற்படுத்த வேண்டும். இவ்வாறு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட முதல் ஜெர்மன் தலேவர் எபெர்ட் (Ebert). இவர் எளிய வேலே செய்பவர். அரசியல் மனப்பான்மையில் கூடி வாழ்வுடைமைக் கொள்கையுடையவர். 1925-ஆம் ஆண்டு இவர் இறந்த பிறகு இரண்டாம் தலேவர் தேர்தல் நடந்தது. அதில் சிறு வேறுபாட்டில் மார்ஷல் ஹிண்டன்பர்க் (Marshal Hindenburg) தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அவர் 1934 வரை ஜெர்மன் குடியரசின் தலேவராக இருந்தார்.

ஆயினும் குடியரசு நிலேபெறுவதற்குப் பல இடையூறுகளேக் கடக்க வேண்டியதாயிற்று. நாட்டில் உண்பதற்கு உணவில்லே. பண வசதியும் கிடையாது. பொதுவில் பொருளாதார நெருக்கடி

யைத் தீர்க்க முதலில் வழிகாண வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது. இந்நிலையில் குடியரசாட்சிக்கு எதிரிடையாகப் பலர் எழுந்தார்கள். பல்லாண்டுக் காலமாக நிகழ்ந்த பேரரசு ஆட்சியை விட்டுக் கொடுக்கப் பலர் மனமில்லாதிருந்தார்கள். கடந்த போரில் ஜெர்மன் படைத் தலைவராகப் பணியாற்றிய லூடென்டார்வ் (Ludendorff) இவர்களுக்குத் தலைமை தாங்கினர். அவரோடு பல போர் வீரர்கள் சேர்ந்தார்கள். இதனால் புரட்சி யேற்பட்டது நல்ல காலமாகப் புரட்சி அடக்கப்பட்டது. ஆனால் அதனோடேயே பொதுவுடைமைக் கிளர்ச்சி எழுந்தது. இந்தக் கிளர்ச்சியை அடக்குவது அவ்வளவு எளிதாக இருக்கவில்லை. பலர் சுட்டுக் கொல்லப்பட்ட பிறகே அது அடங்கியது.

ஜெர்மனியின் தொல்லைகளில் தலையாகியது ரூர் ஆற்றங்கரையில் படையோடு தங்கியிருந்த பிரெஞ்சுக்காரர்கள் தொல்லையே. இவர்களுக்கு வேர்செய் உடன்படிக்கைப்படி ஜெர்மானியர் பரிகாரப் பணம் (Reparation) தர வேண்டியிருந்தது. பணமில்லா நிலையில் இவர்களை எப்படி அமைதி செய்வதென்பது ஜெர்மனியின் பெருஞ் சிக்கலாகியது. பரிகாரப் பணம் வராததைக் கண்டு 1922-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர்த் திங்களில் பிரெஞ்சுக்காரர்கள் ரூர் மாவட்டத்தைக் கைப்பற்றினர்கள். ஜெர்மன் நாணயம் மதிப்பில் குறைந்தது. இது வரலாறு அறியாத நாணயக் குறைச்சலாகும். 1923-ல் ஆங்கிலேயப் பென்னி நாணயம் (நம் நாட்டின் ஒரு அணு மதிப்புடையது) இரண்டு மில்லியன் அல்லது 20 இலட்சம் ஜெர்மன் மார்க்குக்களை வாங்கக்கூடிய நிலையென்றால் இந்த நாணயக் குறைச்சல் ஒருவாறு பெறப்படும்.

இந்த நிலையில் ஜெர்மனி ஒருபோதும் தலைதூக்க முடியாதென்றுதான் உலகம் நினைத்தது. ஆயினும் நினையாத பலவும் இவ்வுலகில் நடைபெறுகின்றன என்ற முறையில் ஜெர்மனி மறுபிறப்படைந்தது. இதைச் செய்து முடிப்பதில் பெரும் பங்கு கொண்டவர்கள் ஸ்டிரஸ்மேன் (Stressman), ஷாட் (Schacht) என்பவர்கள். ஜெர்மனியின் கடன் சிக்கலை ஒழிக்க டாஸ் (Dawes) என்ற அமெரிக்க அறிஞர் ஒருவழி ஏற்படுத்தினர். ரெட்டன் மார்க் என்ற ஒரு புது நாணயத்தை ஜெர்மனி வழங்கியது. அது மதிப்பில் குன்றுவண்ணம் அதைத் தங்க அடிப்படை (Gold standard)யில் வைத்தது (1924). அதே சமயத்தில் கணக்கறிஞர் அயின்ஸ்டைன் (Einstein), உளநூல் வல்லுநர்,

பிராயிடு (Freud), வாழ்க்கை வரலாற்றுப் புலவர் லுட்விக் (Ludwig) போன்றவர்கள் ஜெர்மனியின் நிலையை உயர்த்தினர்கள்.

IV

ஜெர்மானிய நிலைமை சிறிது பண்பட்டுக் கொண்டு வந்த சமயத்தில் ருஷியாவில் பெரும் புரட்சி ஏற்பட்டது. போர் புரட்சிக்குத் தாய். ஏனென்றால் அதனால் விளைவது பெருந்துன்பம். போரினால் இன்புறுபவர்கள் சிலரே. இதனால் எல்லா ஐரோப்பிய நாடுகளிலுமே உலகப் போருக்குப் பின் புரட்சி தலைதூக்கியது. உலகப் போர் தொடங்கும்போது ருஷியாவில் தனி அரசின் ஆட்சி நடைபெற்றது. அதனடியில் மக்களுடைய உரிமை வாழ்க்கைக்கு இடமில்லை. உரிமைச் சங்கங்களும் உரிமையாட்சி மன்றங்களும் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக மடிந்தன. தலத்தாபன ஆட்சி உயிரற்றுப் போயிற்று. இந்நிலையிலும் போர் தொடங்கியபோது ருஷிய மன்னர் சண்டையில் இறங்கினர். ஆனால் அது நீடித்து நடக்கவே ருஷிய மக்கள் சொல்லொணுத் துயரிலாழ்ந்தார்கள். இதனாலேயே சண்டை முடியுமுன்னரே ருஷிய மக்கள் அமைதி தேடினர்கள். ருஷிய மன்னர் கொல்லப்பட்டார். ருஷியா ஜெர்மனியோடு சமாதானம் செய்து கொண்டது. லெனினும் டிரோட்ஸ்கியும் புரட்சிக்காரர்களென்று நாட்டினின்றும் துரத்தப்பட்டவர்கள் இப்போது அங்கே தலைவர்கள் ஆனர்கள்.

பல விதத்திலும் ருஷியப் புரட்சி உலகில் தோன்றிய எல்லாப் புரட்சிகளிலும் மிகப் பெரிது. 18-ஆம் நூற்றாண்டில் பிரான்ஸில் நடந்த புரட்சி வரலாற்றுப் புகழ் பெற்றதுதான். ஆனால் இப்பொழுது நடந்தேறிய ருஷியப் புரட்சி அதை மங்க அடித்துவிட்டது. பிரஞ்சுப் புரட்சி ஏறக்குறையப் பத்தாண்டுக் காலமே நீடித்தது. ஆனால் அதன்பின் போந்தது மக்களாட்சியன்று ; தனி மனிதன் ஆட்சியே. அதனால் மக்கள் எதற்காகப் புரட்சி செய்தார்களோ அதன் பயனை நுகரக் கொடுத்துவைக்கவில்லை. ருஷிய அனுபவம் அதற்கு மாறானது. 1917-ல் தொடங்கிய புரட்சி இங்கு ஏழாண்டுக்காலமே நீடித்தது. 1924-ல் புது அரசியல் திட்டம் வகுக்கப்பட்டது. ஆனால் அதோடு புரட்சி ஓய்ந்துவிடவில்லை. இன்றும் ருஷியா தன் குறிக்கோளை நோக்கி ஓடிக்கொண்டேயிருக்கிறது. அங்கு மக்கள் நிலைமை மாறிக்கொண்டேயிருக்கிறது. இதனால் ருஷியர்கள் கூறுவது போல் அங்கே ஓர் இன்ப உலகமே நிருமாணிக்கப் பட்டுள்ள

தென்று நாம் கூறமுடியாதென்றாலும் மக்கள் உழைப்பதற்குத் தயாராயிருந்தால் அங்கு அவர்கள் உணவுக்குப் பஞ்சமில்லை.

1924-ஆம் ஆண்டு ருஷியாவில் ஏற்பட்ட அரசியல் திட்டம் புதியது. அங்கே ஏற்பட்ட புரட்சி எவ்வாறு அதுவரை மனிதக் கண்கள் காணாத புரட்சியாக இருந்ததோ அவ்வாறே அதன் விளைவும் புதுமையாகவிருந்தது. தொழிலாளிகளும் படைவீரர்களுமே புரட்சிக்குத் தலைமை தாங்கினார்கள். அவர்களே இப்பொழுது அரசியல் அமைப்பையும் நிறுவினார்கள். அரசாட்சியின் தலைமை 371 உறுப்பினர்கள் கூடிய ஓர் அவையின் கையில் வைக்கப்பட்டது. அதன் தலைமைச் செயற்குழுவிற்கு மத்தியச் செயற்குழு (Central Executive Committee) என்ற பெயர் சூட்டப்பட்டது. அதன் தலைமையாகப் பிரிசீடியம் (Presidium) என்ற உட்குழு ஒன்று வேலை செய்தது. மக்களவைக் குழு (Soviet of People's Commisars) இவற்றையெல்லாம் மேற்பார்வை செய்வதென்று இந்தப் புது அரசியல் திட்டம் முடிவு செய்தது. இவ்விதமாக ஏற்பட்ட புத்தாட்சிக்கு ருஷிய கூடி வாழ்வுடைமைக் கூட்டுக் குடியரசு (Russian Socialist Federal Soviet Republic) என்ற பெயர் தரப்பட்டது.

ருஷியப் புது அரசியல் முறையின் தலையாய கருத்து பொதுவுடைமைக் கொள்கை. இந்த ஒரு கருத்துக்கே அங்கு இடமுண்டு. நாட்டின் நலத்திற்கு ஒரு தலையாய கருத்தே உலவ வேண்டும் என்பதை ருஷியா நம்பியது; இன்னும் நம்பி வருகிறது. மக்களாட்சி நடைபெறும் நாடுகளில் அரசியலார் கருத்துக்கள், அவற்றிற்கு எதிர்ப்பு என்ற இருவகைக் கொள்கைகளுக்கும் இடமுண்டு. ஆகையால் இந்த நாடுகளில் எப்பொழுதும் குறைந்தது இருகட்சிகள்—அரசியல் கட்சி, எதிர்ப்புக் கட்சி—இயங்குகின்றன. ருஷியாவில் இதற்கெல்லாம் இடமில்லை. அரசியல் கருத்துக்களுக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிப்பவர்கள் நாட்டை விட்டு வெளியேற்றப்படவேண்டும்; அல்லது சிறையில் தள்ளப்படவேண்டும் என்ற ஒரே கருத்துக்கொண்ட ருஷிய நாடு இதைச் செயல் முறையிலும் நடத்திக் காட்டுகிறது. ருஷியப் பள்ளிக்கூடங்கள், பத்திரிகைகள், படக் காட்சி சாலைகள் முதலிய எல்லா இடங்களிலும் பொதுவுடைமைக் கொள்கையே கற்பிக்கப்படுகிறது. அதற்கு மாறான எவ்வகை வெளியீடும் அங்கு வெளிவரவும் அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. வெளிநாடுகளிலிருந்து அங்கு வரவும் அனுமதிக்கப்படுவதில்லை.

ருஷிய அரசியல் முறையின் இரண்டாவது குறிக்கோள்

அதை உலகமெங்கும் பரப்ப வேண்டுமென்பது. புரட்சி எப்பொழுதுமே மற்றவர்களுடைய ஆதரவையும் ஒத்துழைப்பையும் நாடுகிறது. உலக வரலாற்றில் இதைப் பரக்கக் காணலாம். பிரஞ்சுப் புரட்சிக்காரர்கள் ஐரோப்பா முழுவதும் தங்களோடு சேருமென்று நம்பினுர்கள். மற்ற நாடுகளைப் புரட்சியில் சேரும்படி அவர்கள் பிரசாரமும் செய்தார்கள். ருஷியாவும் இவ்வகைப் பிரசாரத்தைச் செய்துகொண்டே யிருக்கிறது. தன்னைச் சுற்றியுள்ள வின்லாந்து, லேட்வியா, எஸ்தோனியா, லித்துவேனியா, போலந்து நாடுகளைப் போரில் வென்ருவது தன்னேடு சேர்க்க வேண்டுமென்று ருஷியா விழைந்தது. ஆனுல் 1920-ல் போலந்து நாட்டோடு செய்த சண்டையில் ருஷியா முழுத் தோல்வியடைந்தது. வார்சாச் சண்டை இதனுல் பெயர் பெற்றது. அதற்குப் பின் ருஷியர்களுடைய தீவிர எண்ணம் தடைப்பட்டது. இந்த முயற்சியின் பின்னைய வரலாற்றை அடுத்துக் கூறுவோம்.

V

இங்கு ருஷியாவைத் தோல்வியுறச் செய்த போலந்தைப் பற்றிச் சிறிது கூறவேண்டும். 16-ஆம் நூற்ருண்டில் ஐரோப்பாவின் மிகப் பெரிய நாடாக விளங்கிய போலந்து இப்பொழுது ஒரு சிறு நாடாக இருப்பது போலந்து மக்களுக்கு ஒரு பேரிழுக்காகத் தெரிந்தது. நாள் செல்லச் செல்ல இந்த உண்மை அவர்களுக்குத் தெற்றென விளங்கிற்று. பிரஷ்யாவின் வளர்ச்சி ஒருபுறமும், சைலீஷியாவின் வளர்ச்சி மறுபுறமுமாகப் போலந்தை நசுக்கியது. ஏறக்குறைய 150 ஆண்டுக்காலமாக அதன் கப்பல்கள் கடலைக் கண்டதில்லை. கடலை அடைய வழியில்லாவிட்டால் நாடு செல்வாக்கடைவதெப்படி என்ற சிக்கல் போலந்தில் கொழுந்து விட்டெரிந்தது. உலகப் போரின் முடிவில் ஏற்பட்ட வேர்செய் உடன்படிக்கையில் போலந்து கடலுக்குச் செல்ல வழி செய்ய வேண்டுமென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. பிரஷ்யா வளர்ச்சியடையுமுன் போலந்து நாட்டு மாலுமிகளும் வணிகர்களும் பால்டிக் கடல் வழியாக அயல் நாடுகளுக்குச் சென்று கொண்டிருந்தனர். இப்பொழுது இதற்கு வழி ஏற்படுத்துவதற்காகக் கிழக்குப் பிரஷ்யாவிற்கும், மத்தியப் பிரஷ்யாவிற்குமிடையில் போலந்து நாடு கடலை அடைவதற்கு ஒரு வழி செய்தார்கள். இது உண்மையிலேயே ஒரு வழி (Corridor) யாகத்தானிருந்

தது. இந்த வழியிலிருந்த டான்சிக் (Danzig) நகரத்தைக் கூடப் போலந்துக்குக் கொடுக்கவில்லை. அது எந்நாட்டிலும் சேராத தனி நகரமாக (free city) இருக்கும்படி முடிவு செய்யப் பட்டது.

இந்நிலையில் போலந்து மக்கள் மனம் நொந்தார்கள். அவர்களுக்கு அப்போது ஜோசப் பில்சுட்ஸ்கி (Josef Pilsudski) என்ற நல்லதொரு தலைவரும் கிடைத்தார். 1917-ஆம் ஆண்டு ருஷியப் புரட்சியின்போது அதற்கு மாருகப் பிரசாரம் செய்ததாகக் குற்றஞ் சாட்டப்பட்டு அதனுல் சைபீரி யாவிற்கு அனுப்பப்பட்டவர் இவர். இப்பொழுது சண்டை ஓய்ந்த பின்னர் இவர் போலந்து நாட்டிற்குத் திரும்பி அங்கே மறுபடியும் புரட்சியில் ஈடுபட்டார். முசோலினியைப் போலவே இவரும் கூடிவாழ்வுடைமைக் கொள்கையில் நம்பிக்கை கொண்ட வர்; ருஷியாவின் தீவிரக் கொள்கையை எதிர்ப்பவர். இந்நிலை யில் இரு நாடுகளுக்கும் சண்டை மூள்வதைத் தவிர வேறு வழி யில்லை. 1920-ஆம் ஆண்டு ருஷியத் தலைவர் டிரோட்ஸ்கி 150,000 படைவீரர் கொண்ட ஒரு பெரும் படையைப் போலந்தி னுள் இறக்கினுர். போலந்தினுல் இத்தகைய படையை எதிர்ப்ப தென்பது முடியாத காரியம்போல் தோன்றியது. ஆகவே, அது ருஷியாவினிடம் சமாதானம் கோரியது. ஆனுல் ருஷியாவின் ஆணைகள் போலந்தையே அழிப்பது போன்று தோன்றின. அதற்குள் ருஷியப் படை போலந்தின் தலைநகரான வார்சாவிற்கு 15 மைல்களுக்குள் நெருங்கிவிட்டது. நல்லகாலமாகப் பிரஞ்சுப் படையொன்று ஜெனரல் வேய்காண் (Weygand) தலைமையில் போலந்திற்குதவியது. அப்பொழுது நினையாத புதுமை நிகழ்ந் தது. வார்சாவில் நடந்த சண்டையில் ருஷியர்கள் தோற்ருர் கள். அவர்கள் எதிர்பாராத விதமாய்ப் பிரஞ்சுப் படையால் தாக்கப்பட்டது அவர்களுக்குப் பெருங் கலக்கத்தை விளைவித்தது. பேரிழப்போடு ருஷியர் போலந்தைவிட்டு வெளியேறினுர்கள். அவர்கள் கைதிகளாகப் போலந்தில் விட்டுச் சென்றவர்களின் எண்ணிக்கையே 70,000. இதற்குப் பின் போலந்து கவலையற் றுத் தனியாட்சி நடத்துவது எளிதாயிற்று.

VI

இனி, துருக்கியின் நிலைமை என்னவென்பதைக் கவனிப் போம். உலகப் போரில் மிகச் சீரழிந்த நிலை எய்திய நாடு துருக்கி. அதற்குரிமையாயிருந்த எகிப்து, சிரியா, அரேபியா, மெசொபொட்டேமியா என்ற நாடுகளை யெல்லாம் அது இழந்தது. இப்பொழுது அதற்குரிமையாயிருந்தது ஆசியாமைனர் ஒன்றே. அங்கேயும் பல கிரேக்கர்கள் வாழ்ந்து வந்தார்கள். இவர்களுக்காதரவாகக் கிரீஸ் ஒரு படையை அங்கு அனுப்பி வைத்தது. அது ஸ்மிர்ன (Smyrna) நகரையும் அதன் சுற்றுப்புறங்களையும் கிரீஸ் நாட்டிற்கே உரிமையாக்கியது.

துருக்கி வாழ்வதா அன்றி மறைவதா என்ற நிலையில் அங்கு முஸ்தபா கெமால் (Mustapha Kemal) தோன்றினர். துருக்கியர் கிரேக்கர்களைப் பகைத்ததுபோல் யாரையும் பகைத்ததில்லை. அவர்கள் இப்பொழுது துருக்கியில் கால் வைத்தது துருக்கியின் தேசிய உணர்ச்சியைத் தட்டி எழுப்பியது. இதன் தலைவராகவே கெமால் விளங்கினர். துருக்கியர் அவருடைய தலைமையில் கூடினர்கள். உலக வரலாற்றில் நாம் கண்ட புரட்சியாளர்கள் எல்லோரையும்விட மிகப் பெரிய புரட்சி மனப்பான்மை கொண்டவர் கெமால். பல நூற்றுண்டுகளாக முஸ்லீம் பெண்கள் உலக மெங்கும் மறைசீலையின்கீழ் வாழ்ந்தவர்கள். துருக்கியும் அப்படியே அதை எடுக்கவேண்டு மென்று இப்பொழுது கெமால் ஆணை பிறப்பித்தார். அதன்படியும் அங்கு நடந்தேறியது. ஆண்கள் 'வெஸ்' என்ற தொப்பியை அணிவதும் சட்டத்திற்கு மாருயிற்று. துருக்கி மொழி இதுவரை அரேபிய முறையில் எழுதப்பட்டு வந்தது. அதை ஒழித்து ஐரோப்பிய முறையில் எழுதப்படவேண்டுமென்று ஆணைபிறப்பித்தார். துருக்கி சுல்தான் இஸ்லாம் சமயத்திற்கே கி. பி. 16-ஆம் நூற்ருண்டிலிருந்து தலைமைப் பதவி (Caliph) ஏற்று வந்தவர். அதை உதறித் தள்ளினர் கெமால். அவருடைய ஒரே நோக்கம் துருக்கியர் தேசிய உணர்ச்சி பெறவேண்டிய முற்போக்கடைய வேண்டும் என்பதே. இந்த நோக்கத்திலும் அவர் ஓரளவு வெற்றிபெற்ருர்.

இவ்விதமாய் ஐரோப்பிய முறைகளைக் கொண்டே ஐரோப்பியரை வெல்லவேண்டுமென்று அவர் முடிவு கட்டினர். அதற்காக அவர் ஒரு பெரும்படையையும் ஏற்படுத்தினர். அதைத் தற்போதைய முறையில் தேர்ச்சி பெறச் செய்து புதிய படைக்

கருவிகளைப் பயன்படுத்துவதில் பயிற்சியளித்தார். இந்தப் பணியில் பிரஞ்சுக்காரர்கள் அவருக்கு உதவினுர்கள். இவற்றின் பயனுய் முதல் உலகப் போருக்குப்பின் துருக்கியின் படை வலிமை அதிகரித்தது.

தங்களைத் தோற்கடித்த கிரேக்கர்களைத் தோற்கடிக்க வேண்டுமென்பதே வலிமை பெற்ற கெமாலுடைய முதல் நோக்கம். இதைக் கிரேக்கர்களும் அறிந்திருந்தார்கள். ஆயினும் அங்கே ஆட்சி மாற்றத்திஞல் பழைய வலிமை குறைவுபட்டிருந்தது. 1920-ஆம் ஆண்டு அக்டோபர்த் திங்களில் கிரேக்க மன்னன் அலெக்சாந்தர் குரங்கின் கடியால் நோயுற்று இறந்தார். துருக்கியரை வெற்றி கண்டவர் இவரே. இவருடைய மறைவு கிரேக்கர்களுக்குப் பெரிய குறையாயிற்று. இவருக்குப் பின் அரசு கட்டிலேறிய கான்ஸ்டன்டைன் என்பவரும் பயனற்ற மன்னராயிருந்தார். உலகப்போரின் சமயம் இவர் அரச பதவிக்குத் தகுதியற்றவரென்று முன்னமேயே அதினின்றும் நீக்கப்பட்டவர். துருக்கியர் போர் தொடங்குவதற்கு முன்னரே கிகேக்கர்கள் அவர்களைத் தாக்கி வெற்றிகாண எண்ணினர். ஆனுல் அது பயனற்றதாயிற்று. ஸ்மிர்னுப் பட்டணம் மறுபடியும் துருக்கியர் கையில் வீழ்ந்தது. அங்குள்ள கிரேக்கர்கள் மிகுந்த தொல்லைக் காளாகினர். விரைவில் ஆசியா மைனரில் வசித்த கிரேக்கர்களில் பெரும்பகுதியினர் கிரீஸுக்கு வெளியேற்றப்பட்டனர். லௌசேன் (Lausanne) என்னுமிடத்தில் இரு நாட்டினருக்கும் அமைதி உடன்படிக்கை ஏற்பட்டது. இதன்படி துருக்கியர் ஐரோப்பாவில் சில பகுதிகளைத் தங்களுக்குச் சொந்தமாக்கிக் கொண்டனர். ஐரோப்பாவின் வருங்காலத்தில் துருக்கியின் எழுச்சி பெருஞ் சிக்கலாய் விளைந்தது.

VII

ஆயினும் இன்னும் கொடிய சிக்கல் ஐரோப்பாவின் உள்ளேயே முளைத்தது. அதுவும் உலகப் போரை முடித்த வேர்செய் உடன்படிக்கையினின்று ஏற்பட்டது. அதுதான் ஆஸ்திரியப் பேரரசை ஒழித்து அதைச் சிறு சிறு உரிமை நாடுகளாக இயங்கச் செய்தது. இவ்விதமாகப் போலந்து, செக்கோஸ்லோவாக்கியா, ருமேனியா, யூகோஸ்லாவியா, ஹங்கேரி என்ற தனிநாடுகள் ஏற்பட்டன. இவை ஐரோப்பிய அரசியல் விவகாரங்களில் சிக்கலை வளர்த்தன. அதே சமயம் பேரரசாய் வாழ்ந்த ஆஸ்திரிய நாட்டிற்கு இன்னல் விளைத்தது. புதுவாழ்வுக்குத்

தன்னைத் தயார் செய்து கொள்ள அதற்குப் போதிய காலமோ வசதியோ கிடைக்கவில்லை. அதன் பொருளாதாரம் குறிப்பாகப் பாழ்பட்டது. ஜெர்மனியோடு சேர்ந்து வாழ்வதைத் தவிர அதற்கு வேறு வழியில்லை. 1920-ஆம் ஆண்டு இந்த ஒற்று மையை ஏற்படுத்த ஆஸ்திரியா முயன்றது. ஜெர்மனியும் ஒத்துக் கொண்டது. ஆனல் புதிதாக ஏற்பட்ட சர்வ தேச சங்கம் இதற்கு ஒத்துக்கொள்ளவில்லை.

தனியாய் இயங்கத் தொடங்கிய ஹங்கேரியின் நிலைமையும் கவலைக்கிடமாகவே இருந்தது. முதலில் அதனுடைய எல்லைகள் குறைக்கப்பட்டன. பிறகு ஹங்கேரி மக்களில் பெரும்பகுதியோர் தனியாக ஏற்பட்ட செக்கோஸ்லோவாக்கியா, ருமேனியா, யூகோஸ்லாவியா நாடுகளுக்குக் குடியேற்றப்பட்டனர். இவ்வித மாக ஹங்கேரியின் முன்னைய மக்கள் கணக்கில் $12\frac{1}{2}$ மில்லியன் குறைந்தது. விளக்கமாகச் சொல்ல வேண்டுமானல், உலகப் போருக்கு முன் அங்கு இரண்டு கோடி மக்கள் வாழ்ந்தார்கள், இப்பொழுது அது முக்கால் கோடியாகக் குறைந்தது. மக்களின் எண்ணிக்கை மிகக் குறைந்தபோது பெரும்பொருளாதார நெருக்கடிகள் அங்கு ஏற்பட்டன. முதலில் பொதுவுடைமைக் கொள்கையை அது தாவிப் பற்றியது. ஆனல் அங்கு வாழ்ந்த மாகியார் பெருமக்கள் இதற்கு வழிவிடவில்லை. ஆகவே ஹங்கேரி யின் நிலைமையும் ஆஸ்திரியாவின் நிலைமையைப் போலவே மிகக் கவலைக்கிடமாகியது.

ஆயினும் இவற்றினின்றும் பிரிந்த சிறு நாடுகளின் நிலைமை நாளுக்கு நாள் முன்னேறிற்று. முதலில் யூகோஸ்லாவியாவின் எல்லையும் மக்கள் எண்ணிக்கையும் பெருகியது. மூன்று மில்லி யன் அல்லது 30 இலட்ச மக்கள் வாழ்ந்த நாட்டில் இப்பொழுது 12 மில்லியன் அல்லது 120 இலட்சம் மக்கள் வாழ்ந்தார்கள். ஆயி னும் அவர்கள் எல்லோரும் ஒரே இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களாயிரா ததால் அங்கு வேண்டிய அளவு ஒற்றுமையேற்படவில்லை. இத ஞல் மக்களாட்சிக்குப் பதிலாக அங்குத் தனி மனிதன் ஆட்சியே வெற்றிபெற்றது. ருமேனியா நாட்டிலும், செக்கோஸ்லோவாக் கியா நாட்டிலும் மக்கள் எண்ணிக்கை பெருகியது. செக்கோஸ் லோவாக்கியாவில் இப்பொழுது 14 மில்லியன் மக்கள் வாழ்ந்தார் கள். அங்குத் தொழில் முறைகள் முன்னேற்றமடைந்து ஐரோப் பாவிலேயே அதன் தொழில் துறை முதலிடம் பெற்றது. பல்கேரி யாவில் மக்களாட்சி தலைசிறந்து விளங்கியது. துருக்கியிடம் தோல்வியுற்ற கிரீஸ் நாடும் நாளடைவில் வலிமை பெற்றது.

பெல்ஜிய நாட்டில் பிளமிங் (Fleming) வலூன் (Walloon) என்ற இருதிறத்தாருக்குமிடையில் வளர்ந்து வந்த பகை மனப்பான்மை இப்பொழுது குறைந்தது. அங்கு மன்னன் தனி ஆட்சி நடத்தினன். அவன் ஆட்சியின்கீழ் அவர்கள் மகிழ்ச்சியுடனே வாழ்ந்தார்கள். ஸ்பெயின் நாட்டில் மட்டும் மன்னன் விரட்டி அடிக்கப்பட்டான் (1931). ஆனல் ஐரோப்பாவெங்கும் இருந்த அமைதியற்ற நிலைமையில் ஸ்பெயின் நாட்டு மன்னன் அல்போன்ஸோ நாட்டைவிட்டு வெளியேறியதை யாரும் கவனிக்கவில்லையென்றே சொல்ல வேண்டும்.

இதுவரை முதல் உலகப் போர் முடிந்த பிறகு ஐரோப்பிய நாடுகளின் நிலைமையைப் பற்றிக் கூறினேம். இனி இவைகளின் இடையே அமைதி நிலவ வேண்டுமென்று ஏற்படுத்தப்பட்ட சர்வதேச சங்கம் என்னவாயிற்றென்பதைப் பற்றிக் கூறவேண்டும்.

சர்வதேச சங்கம் ஏற்பட்டபின் இரண்டு போர்கள் எழுந்தன என்பதை முன்னர்க் கூறினேம். ஒன்று துருக்கியருக்கும் கிரேக்கருக்குமிடையே நடந்தது. மற்ருென்று அதற்கு முன் போலந்து நாட்டிற்கும் ருஷியாவிற்குமிடையே நிகழ்ந்தது. இவற்றைச் சர்வதேச சங்கத்தால் நிறுத்த முடியவில்லை யென்பது உண்மை தான். ஆயினும் 1923-ஆம் ஆண்டிலும் இத்தாலிக்கும், கிரீஸுக்குமிடையே நடந்த சண்டையிலும், கிரீஸுக்கும் பல்கேரியாவிற்குமிடையே நடந்த சண்டையிலும் இந்தச் சங்கம் பயனளித்ததென்பதை மறுக்க முடியாது. ஆயினும் அதன் உண்மையான சிக்கல்கள் வேருயிருந்தன.

(1) ஜெர்மனி, அமெரிக்கா, ருஷியா, துருக்கி ஆகிய நான்கு முக்கியமான நாடுகள் சர்வதேச சங்கத்தில் சேரவில்லை. அதன் முயற்சி ஜெர்மனி ஒன்றையே சேர்க்க முடிந்தது. வில்ஸன் தோன்றிய ஐக்கிய அமெரிக்காவிலேயே இதில் சேர்வதற்குப் போதிய வாக்குக்கள் செனெட் சபையில் கிடைக்கவில்லை.

(2) உலகப்போர் முடிந்தவுடன் அதற்குக் காரணம் ஜெர்மனியென்றும் அதனல் அதில் ஏற்பட்ட நஷ்டங்களுக்கு அதுதான் ஈடுசெய்ய வேண்டுமென்றும் வேர்செய் உடன்படிக்கையில் திட்டம் செய்யப்பட்டது. இதை நடைமுறையில் கொண்டு வருவது சர்வதேச சங்கத்திற்கு விடப்பட்டது. இதைச் செய்து முடிப்பது எளிதல்ல. வேர்செய் உடன்படிக்கையின் முடிவுகளே கைவிடப்பட வேண்டியவை. ஏனென்ருல் சண்டையில் ஏற்பட்ட நஷ்டங்களுக்கெல்லாம் ஜெர்மனியே பொறுப்பாளியென்பது சரியல்ல. தவிர ஜெர்மனியின் பொருளாதார நிலை மிகவுங் கெட்டிருந்தது.

போரினால் தாக்கப்பட்ட நாடுகளில் கொடுமையாய்த் தாக்கப்பட்டது ஜெர்மனியென்றே சொல்லவேண்டும். இந்நிலையில் „சர்வ தேச சங்கத்தால் இந்த நஷ்ட ஈட்டைச் செய்து முடிக்கக் கூட வில்லை. 1930-ஆம் ஆண்டில் பொருளாதார நிபுணர்கள் ஒன்று கூடி ஜெர்மனியின் நஷ்ட ஈட்டு முயற்சியை ஓராண்டு தள்ளிப் போட வேண்டுமென்று தீர்ப்பளித்தார்கள். இந்தக் கூட்டத் திற்குத் தலைமை ஏற்றவர் டாஸ் (Dawes) என்ற அமெரிக்கர். ஆகையால் இதற்கு டாஸ் திட்டம் (Dawes Plan) என்ற பெயரும் ஏற்பட்டது. ஆனால் நடைமுறையில் இதுவும் முடியவில்லை. அதற்குள் ஜெர்மனியே உயிர் பெற்றெழுந்தது. உயிர்பெற்றெழுந்து நஷ்டஈட்டுக் கொள்கையையே தள்ளிவிட்டது.

(3) இதைவிடச் சிக்கலான பிரச்சினை படையொழிப்பு (Disarmament)த் திட்டம். சர்வதேச சங்கம் சண்டையை நிறுத்துவதை மட்டுமல்ல, அமைதியை நிலவச் செய்வதே தனது குறிக்கோளாகக் கொண்டது. ஆனால் அமைதி ஏற்படுமென்ற நிலைமை ஏற்பட்டாலொழிய நாடுகள் எப்படிப் படைகளை ஒழிப்பது? இந்நிலையின் ஏற்பாடே வேடிக்கையாயிருந்தது. இரு நாடுகள் சண்டைக்கு ஏற்பாடாயிருந்தால் அவற்றில் ஒன்று சண்டையைத் தவிர்க்கும்படி சர்வதேச சங்கத்திற்கு மனுச் செய்து கொள்ள வேண்டும். அதன் இரண்டு சபைகளும் எவ்வகை வேறுபாடுமின்றி ஒரே மனமாகச் சண்டையை நிறுத்த வேண்டுமென்றால்தான் சண்டை நிறுத்தப்படுமென்று திட்டம் வகுக்கப் பட்டது. இத்திட்டத்தின்கீழ்ச் சண்டையை நிறுத்துவதென்பதே முடியாத செயலாகப்பட்டது. இந்நிலையில் படையொழிப்புத் திட்டத்தை நடைமுறையில் கொண்டுவருவதென்பது மிகக் கடினமான செயலாகவிருந்தது.

ஆயினும் சில நிகழ்ச்சிகளில் இந்தச் சங்கம் வெற்றி பெற்றது. (1) ஜெர்மனியின் மேற்கெல்லை எப்பொழுதும் தொல்லை நிறைந்ததாயிருந்தது. அங்குப் பிரான்ஸ் தனக்குச் சேர்ந்த பிரதேசங்கள் இருப்பதாகக் கூறி வந்ததால் எப்பொழுது சண்டை ஏற்படுமோ என்ற நிலைமை இருந்து வந்தது. இதற்குச் சர்வதேச சங்கம் ஒருவழி கண்டுபிடித்தது. இதில் ஜெர்மனி, பிரான்ஸ், இங்கிலாந்து, பெல்ஜியம், இத்தாலி ஆகிய ஐந்து நாடுகளையும் ஒத்துழைக்கச் செய்தது. இந் நாட்டின் தலைவர்கள் லோகார்னோ (Locarno) என்னுமிடத்தில் 1925-இல் கூடினார்கள். குறிப்பாக, ஜெர்மன் நாட்டு ஸ்டிரஸ்மேன் (Stressmann), பிரான்ஸ் நாட்டு பிரியான் (Briand), ஆங்கில நாட்டு ஆஸ்டின்

சேம்பர்லேன் (Austen Chamberlain) என்ற இவர்கள் பெரும் பங்கு கொண்டார்கள். இதன்படி இந்த ஐந்து நாடுகளும் தம் முள் சண்டை செய்வதில்லையென்றும், அப்படிச் சண்டைக்கு அவசியம் நேர்ந்தால் அந்தக் காரணத்தைச் சர்வதேச சங்கத்தி னிடம் கொடுப்பதென்றும் தீர்மானித்தார்கள். இந்த ஒப்பந்தம் பிரான்ஸுக்கும் ஜெர்மனிக்கும் இடையில் மட்டுமல்ல, மற்ற நாடு களிடையேயும் சண்டையைத் தவிர்ப்பதற்கு ஒரு நல்ல வழியாய் அமைந்தது.

(2) அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள் சர்வதேச சங்கத்தை மறுத்த போதிலும் காலம் செல்லச் செல்ல அவைகளும் அதன் வெற்றிக்கு உதவின. அமெரிக்காவின் அந்நிய நாட்டு அமைச்சர் பதவியிலிருந்த கெல்லாக் (Kellogg) ஏறக்குறைய உலகத்தி லுள்ள எல்லா நாடுகளையும் சண்டைக்கு எதிர்ப்பாகக் கையெழுத் திடச் செய்தார். பொதுவாக எந்த நாடும் சண்டையைக் கைக் கொள்ளக் கூடாதென்று இதனுல் தீர்மானிக்கப் பட்டது. சர்வ தேச சங்கம் இல்லாமலிருந்தால் இந்தத் தீர்மானம் பயனற்ற தாகப் போயிருக்கும். ஆனுல் இப்போது அது சர்வதேச சங்கத்திற்கு ஆக்கம் அளித்தது.

இயல் 9

இடைவெளி (2)

(1933–1939)

ஜெர்மனி (ஹிட்லர்)—இத்தாலி (முசோலினி)—ஸ்பெயின் (பிரான்கோ) சர்வதேச சங்கம்—இரண்டாம் உலகப் போரின் தொடக்கம்

I

முதலாம், இரண்டாம் உலகப் போர்களுக்கு இடையிலுள்ள காலத்தை இரு பகுதிகளாகப் பிரிக்கலாம். முதற் பகுதியில் இரண்டாம் போர்க்கு வழிகோலக் கூடிய காரணங்கள் பொதுவில் காட்டப்பட்டன. ஆனால் காலம் செல்லச் செல்ல இரண்டாவது போர் தவருமல் ஏற்படுமென்று காட்டின காரணங்கள் பல எழுந்தன. இவற்றைப்பற்றி இங்குக் கூறுவோம். ஐரோப்பா வின் இந்த இடைவெளி வரலாற்றில் 1933-ஆம் ஆண்டு அதன் இரண்டாம் பகுதியைத் தொடங்கி வைக்கிறது. அந்த ஆண்டில் ஹிட்லர் ஜெர்மனியின் தலைவராகத் (Chancellor) தேர்ந்தெடுக் கப்பட்டார்.

ஹிட்லருடைய நோக்கங்களை ஆராய்ந்தாலே புதுக் காலத் தின் அறிகுறிகள் அவற்றில் நன்ருகத் தென்படும். அவர் ஜெர் மனியின் தலைவராக ஆவதற்கு முன்னரே தம் அரசியல் நோக்கங் களை ஒரு நூல் வடிவிலே வெளியிட்டார். இதற்கு "மெயின் காம்ப்" அல்லது "என்னுடைய போர்" (My Struggle) என்ற பெயர் வைத்தார். இது ஜெர்மன் நாட்டிலே ஊன்றிப் படிக்கப் பட்டது. இலட்சக் கணக்கான பிரதிகள் விற்கப்பட்டன. ஜெர் மானியர்கள் இதைத் தங்கள் சொந்த நூலாகவே செய்துகொண் டார்கள்.

மெயின் காம்பின் நோக்கங்கள் யாவை? (1) மக்களாட்சி யென்பது பயனற்றது. நாட்டை ஆட்சி செய்வது தனி மனிதன் கடமை. ஒருவன் அரியணையில் ஏறிவிட்டால் அவனுக்குச் சரி யென்று எது தோன்றுகிறதோ அதைச் செய்ய அவனுக்கு உரிமையேற்பட வேண்டும். மக்களைக் கேட்டு ஒவ்வொன்றையும் செய்யவேண்டுமென்பது அறிவுக்கொவ்வாதது; ஏனெனில்

பொது மக்களுக்கு அரசியல் நுட்பங்கள் ஒன்றும் தெரியமாட்டாது.

(2) ஒரு நாட்டின் பெருமை அதன் மக்களுடைய குலப் பெருமையைப் பற்றியது. அப்படிப் பார்த்தால் ஜெர்மானியர் மட்டுமே கலப்பில்லாதவர்கள் என்றார் ஹிட்லர். உண்மையில் ஸ்கேண்டிநேவியன், கெல்டிக், ஸ்லாவோனிக் என்ற பல இனமக்கள் கலந்தே ஜெர்மன் இனம் ஏற்பட்டது. ஆயினும் தம் கூற்றை ஜெர்மானியர் நம்பும்படி ஹிட்லர் செய்தார்.

(3) இதனால் ஜெர்மானியில் வேற்றினத்தவருக்கு இடமில்லை. ஹிட்லருடைய ஆட்சிக்காலத்தில் அங்கு வாழ்ந்த யூதகுல மக்கள் இக்காரணம் பற்றியே நாட்டைவிட்டு வெளியேற்றப்பட்டார்கள்.

(4) நடைபெறும் ஆட்சியில் மக்களுக்கு நம்பிக்கை ஏற்படும்படி எல்லாவித முயற்சிகளும் செய்தல் வேண்டும். இதற்காக நூல்கள் எழுதப்படல் வேண்டும்; செய்தித்தாள்கள் இதைப் பற்றியே பேச வேண்டும்; இன்னும் கலை, நாடகம், கம்பியில்லாத் தந்தி, வானொலி எனப்பட்டவெல்லாம் புத்தரசியலின் பெருமையையே எடுத்தோத வேண்டும்.

இத்தகைய நோக்கங்களோடு ஹிட்லர் ஜெர்மன் நாட்டின் தலைவரானார். ஐரோப்பிய வரலாற்றிலே தோன்றிய வலிமை பொருந்திய தலைவர்கள் எல்லோரையும்விடச் சிறந்த வலிமை பெற்றவர் இவரென்பது எல்லா வரலாற்று அறிஞர்களுடையவுமான ஒன்றுபட்ட முடிவு. அவர் நாம் இப்பொழுது கூறுவதுபோல் படித்தவரல்லர். அவருக்குச் சிறிது வரலாறு தெரியும்; சிறிது கலை, மொழிப்பயிற்சியுமுண்டு. அவருடைய குரல் கட்டையான குரல். அவரால் இனிமையாகப் பேச முடியாது. ஆனால் உணர்ச்சியோடு பேசக்கூடியவர். ஆயினும், அவரை மக்கள் பக்கத்தில் ஈர்த்தது அவருடைய பொது நலத் தன்மையே. தமக்கென்று அவர் ஒன்றும் வைத்துக்கொள்ளவில்லை; செய்து கொள்ளவில்லை. தம்மையே அவர் மறந்து வாழ்க்கை நடத்தினார். இதைவிட அவருடைய விடாமுயற்சி மக்கள் அவரைப் பெரிதும் விரும்பும்படி செய்தது.

இத்தகைய மனிதர் ஜெர்மனியின் தலைமைப் பதவியேற்றது ஜெர்மனிக்கு மட்டுமல்ல, ஐரோப்பா முழுவதற்குமே ஒரு புது யுகத்தைத் தோற்றுவித்தது. ஜெர்மன் நாடு பரந்த நாடு. அதனோடு சண்டை செய்ய ஐரோப்பா தயாராயில்லை. தவிர ஹிட்லரும் தொடக்கத்தில் ஐரோப்பியத் தலைவர்களுடைய

வேர்செய் முடிவுகளை ஒத்துக் கொண்டார். ஆல்சேஸ் லொரேன் பகுதிகளை பிரான்ஸுக்கு விட்டுவிடுவதைப் பற்றி அவருக்கு வேறுபாடில்லை. ஆனால் கிழக்குப் பகுதியில் ஜெர்மனி தன் எல்லையைப் பெருக்கிக் கொள்ள எவ்விதத் தடங்கலு மிருக்கக் கூடாதென்பதுதான் அவருடைய நோக்கம்.

முதலில் அவர் தம் நிலைமையை ஜெர்மனியில் உறுதிப் படுத்திக் கொண்டார். படைத் தலைவர்களுடைய எதிர்ப்பை முதலில் அவர் தீர்த்துக்கட்டினார். இதற்காக அவர் நூற்றுக்கும் மேற்பட்டவரைச் சிறைபிடித்து விசாரணையில்லாமலேயே அவர்களைக் கொல்லும்படி ஆணைபிறப்பித்தார். சட்டம் அரசுக்குக் கீழ்ப்பட்டது என்று அறிக்கை வெளியிட்டார். பொதுவுடைமைக் கொள்கைக்காரர்களைத் தாக்கி அவர்களிற் பலரை நாடு கடத்தினார். யூதர்கள் முதலில் அரசியலில் மட்டுமல்ல, பல்கலைக் கழகங்கள் வாணிகத்துறை, அலுவல் துறை என்ற பல இடங்களி லிருந்தும் துரத்தப்பட்டனர். போலந்து நாட்டின் இளைஞன் ஒருவன் பாரிஸிலிருந்த ஜெர்மானியப் பிரதிநிதியைக் கொன்று விட்டான் என்ற காரணத்தால் போலந்து மக்களுடைய சொத் துக்கள் பறிமுதல் செய்யப்பட்டன. அப்போது அவர்களுக்கு நாட்டை விட்டு வெளியேறுவதைத் தவிர வேறு வழி தெரிய வில்லை. இவ்விதமாகப் பல்லாயிரக்கணக்கான போலந்து மக்கள் பல நாடுகளுக்கும் சென்று ஐரோப்பாவிலேயே கலகத்தை உண்டு பண்ணினர்கள். இந்நிலையில் ஜெர்மனியில் வசித்த யூதகுல மக்களை அரசாங்கமே நாட்டைவிட்டு வெளியேற்றியது. மதங் களையும், மதத் தலைவர்களையும் ஹிட்லர் ஒருங்கே வெறுத்தார்; அவைகள் தமது ஏக சக்கராதிபத்தியத்திற்கு இடையூருயிருந்தன வென்று நம்பினர். மற்ற நாடுகளோடு ஜெர்மானியர் எவ்விதத் தொடர்பும் வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது என்பது அவருடைய குறிக்கோள். ஆகையால் மற்ற நாடுகளோடு அரசியல் தொடர்பை மட்டுமல்ல, பொதுவான சமூகத் தொடர்பையும் அவர் நீக்கினர். இவ்விதக் கொள்கைகள் கொண்ட ஆட்சி நாஸிஸம் என்ற பெயர் பெற்றது. நாஸிஸ மென்பது நேஷனல் சோஷலிஸம் (National Socialism) அல்லது தேசியக் கூடி வாழ்வுடைமைக் கொள்கை கொண்டது. நேஷனல் சோஷலிஸம் என்ற இந்த இருமொழி கள் சுருக்கப்பட்டு நாஸிஸம் (Nazism) என்று வழக்கில் வந்தன.

எந்நாட்டோடும் தொடர்பு வைத்துக் கொள்வதில்லை யென்பது நாஸிஸக் கொள்கையென்று கூறினேம். அதனல்

ஜெர்மனி ஒன்றும் செய்யாமல் தன் அலுவலேயே செய்து வந்த தென்பது இதன் பொருளல்ல. தன் எல்லையைப் பெருக்கவோ அல்லது தன் வலிமையை வளர்த்துக் கொள்ளவோ அது மற்ற நாடுகளோடு போர் புரிவதற்குத் தயங்கவில்லை. இதுவே ஹிட்ல ருடைய முதற் குறிக்கோளென்றும் கூறலாம். அவர் வேர்செய் உடன்படிக்கையிலிருந்து தொடங்கினர். ஜெர்மனி தான் முதல் உலகப்போருக்குக் காரணமானதென்பதை முதலில் கண்டித்தார். அதைப்போன்ற தவறு வேறென்றிருக்க முடியாதென்று எடுத்துக் கூறினர். இதைக் கொண்டு ஐரோப்பாவில் ஜெர் மனிக்கு மாருக நிகழ்ந்த எல்லா முயற்சிகளுக்கும் இப்போது ஹிட்லர் கழுவாய் தேடினர். இதுவே அவருடைய வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் உயிர்நாடியாக விளங்கியது. ஐரோப்பா இதைக் கண்டு மயங்கியது. ஹிட்லருடைய படைவலிமை எத்தகைய தென்று அது காணக்கூடவில்லை. ஆயினும் சென்ற இடமெல் லாம் அவர் வெற்றியடைவதைக் கண்டு அது திகைத்துப் போயிற்று.

ஹிட்லர் கொண்ட முதல் வெற்றி சார் (Saar) ஆற்று வெளி வெற்றியாகும். இது சண்டையில்லா வெற்றியாக அமைந்தது. சிறந்த தொழிற்சாலைகளமைந்த சார் மாவட்டம் ஜெர்மனியின் ஒரு பாகமாகவிருந்தும், வேர்செய் உடன்படிக்கைப்படி சர்வ தேச சங்கத்தின்கீழ் அது வைக்கப்பட்டது. இது ஒழுங்கற்ற முடிவு என்பதை ஹிட்லர் வற்புறுத்தினர். சார் மக்களையே கேட்டு இந்த முடிவைப் பரிசீலனை செய்யவேண்டுமென்று தீர்மானிக்கப் பட்டது. அதையொட்டி ஏற்பட்ட வாக்கெடுப்பில் அதிகப்படி யான வாக்குக்கள் ஜெர்மனியோடு சேர்வதற்கே கொடுக்கப்பட் டது. இதுதான் ஹிட்லருடைய முதல் வெற்றி.

இரண்டாவதாக அவருடைய கண்கள் ஆஸ்திரியாவை நோக்கின. முன்னர்க்கூறியது போல் பிஸ்மார்க் காலந்தொட்டு ஆஸ்திரியாவை ஜெர்மனியோடு சேர்க்க முயற்சிகள் செய்யப் பட்டு வந்தன. ஆனல் அவையாவும் பயனின்றி ஒழிந்தன. இப்போது பிஸ்மார்க்காலும் செய்ய முடியாமற்போன காரியத்தை ஹிட்லரால் செய்ய முடிந்தது. ஆனல் அதற்கு ஒரு காரண மிருந்தது. முற்காலத்திலிருந்ததுபோல் ஆஸ்திரியா இப் பொழுது வலிமை கொண்டு விளங்கவில்லை. முதல் உலகப் போரினல் மிகக் கொடுமையடைந்த நாடுகளில் ஆஸ்திரியாவு மொன்று. முன் இயலில் கூறியதுபோல் அதினின்று பல நாடுகள் பிரிக்கப்பட்டன. கடைசியில் எஞ்சிநின்ற ஆஸ்திரியா

பழங்காலத்து ஆஸ்திரியப் பேரரசின் ஆவிபோன்று காணப் பட்டது. நாடு அளவில் குறுகியதால் அங்குப் பொருளாதார நெருக்கடியும் அரசியல் நெருக்கடியுமேற்பட்டன. முதலில் மன்னர் நாட்டைவிட்டு வெளியேறினர். பின்னர் அங்குக் குடியரசு ஏற்பட்டது. குடியரசு எத்தகையதாயிருக்க வேண்டு மென்பதைப் பற்றிப் பிறகு சச்சரவுகள் எழுந்தன. அது பொது வுடைமைக் கொள்கை (Communist) க் குடியரசாயிருக்க வேண் டுமா அல்லது தேசியக் குடிவாழ்வுடைமை (Nazi)க் குடியரசா யிருக்க வேண்டுமா? இருதிறத்திலும் மக்கள் சேர்ந்தனர். அப் போது ஆஸ்திரியத் தலைவராக விளங்கிய டால்பஸ் (Dollfuss) பொதுவுடைமைக் கொள்கையை மிகக் கொடுமையுடன் அடக்கி னர். ஆனல் நாசிகளை அடக்குவது அவ்வளவு எளிதாக இருக்க வில்லை. அவர்களை ஒடுக்க எடுத்த முயற்சியில் அவரே கொலை யுண்டார். சுஷ்நிக் (Schuschnigg) அவருக்குப் பின் தலைவ ரானர். ஹிட்லர் அவரை அழைத்து நாசிக் கொள்கையின் பிரதி நிதியாகத் தாம் குறிக்கும் ஒருவரை ஆஸ்திரிய ஆட்சி உட்குழு (Cabinet) வில் அங்கத்தினராக எடுத்துக்கொள்ளும்படி வற் புறுத்தினர். அதற்கு சுஷ்நிக் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை.

இந்நிலையில் ஹிட்லர் முதல்முதல் சண்டை தொடுத் தார். ஆஸ்திரியாவின் நிலைமை மிகச் சீரழிந்திருந்தது. ஆகவே, ஹிட்லருக்கு வெற்றி கிடைப்பது எளிதாயிற்று. ஜெர்மன் படைகள் உள்ளே நுழைந்ததும் ஆஸ்திரியா பிடிபட்டது. சுஷ்நிக் சிறைப்பட்டார் (1938). ஆஸ்திரிய நாடு இப்போது ஜெர்மனியின் ஒரு பகுதியாயிற்று. வெற்றிவீரனுக்கு எல்லாம் காலத்தில் கூடிவருமென்பது உண்மையாயிற்று. ஹிட்லருடைய வளர்ச்சிக்கு இந்த ஆஸ்திரிய வெற்றி வழிகோலியது.

வேர்செய் உடன்படிக்கையிலிருந்தே இரண்டாவது உலகப் போர் பிறந்ததென்பது பெரிய அளவில் உண்மையென்பதை ஹிட்லர் காட்டினர். செக்கோஸ்லோவாக்கியா நாட்டை உரு வாக்கிய இந்த உடன்படிக்கைப்படி 2 மில்லியன் ஜெர்மானியர் புது நாட்டின் மக்களாயினர். இது நடைமுறையில் நீண்ட காலத்திற்குச் செல்லாதென்பதை வேர்செய்யில் கூடிய தலைவர் கள் கண்டுபிடிக்கவில்லை. செக்கோஸ்லோவாக்கியாவின் ஜெர்மன் மக்கள் ஜெர்மனியோடு சேரவிழைந்தார்கள். ஹிட்லர் அவர் களுக்கு உதவினர். போலந்து நாட்டிலும் இதேமாதிரி போர் தலை தூக்கியது. அங்கே ஜெர்மனியின் ஒரு பகுதியைத் தனியாகப் பிரித்துப் போலந்தினர் கடலை அடைய வேர்செய் உடன்படிக்கை

வழி செய்து கொடுத்திருந்தது. வேர்செய்யில் கூடிய தலைவர்கள், இதற்கு "வழிப் பிரதேசம்" (Corridor) என்று பெயர் சூட்டினார்களென்று நாம் முன் இயலில் கூறினோம். இது ஜெர்மனியின் மிகுந்த தொழில் வளம் நிறைந்த மாவட்டம். ஆகையால் இப்பொழுது ஹிட்லர் அதை மீண்டும் ஜெர்மனிக்கே தர வேண்டுமென்று பறை சாற்றினார். இந்த நிலையில் பெரும் போர் மூள்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை.

ஐரோப்பாவிலும் இங்கிலாந்திலும் இதை உணர்ந்தார்கள். ஆகையால் அப்போது இங்கிலாந்தின் பிரதம அமைச்சராயிருந்த நெவில் சேம்பர்லேன் (Neville Chamberlain) தம் கட்சியின் எதிர்ப்பையும் பாராமல் ஹிட்லரைக் கண்டு பேச முனிச்சிற்கு வான வழியே சென்றார். வானூர்தி வழியாய் அரசியல் சார்பாக ஒருவர் சென்ற முதல் தடவை இதுதான் என்பது குறிப்பிடத் தகுந்தது. நிலைமை அவ்வளவு இழிந்ததென்பதைச் சேம்பர் லேன் நன்றாக உணர்ந்திருந்தார். அப்போது முனிச்சில் முசோலினியுமிருந்தார். இரு தலைவர்களையும் ஆங்கிலப் பிரதமர் கண்டு பேசினார். ஹிட்லரும் முறைப்படியே வாதித்தார். அப் போது அவர் ஜெர்மனியின் சிக்கல் செக்கோஸ்லோவாக்கியாவின் மேற்குப் பகுதியைப் பற்றியே என்றும் அங்குள்ள ஜெர்மன் மக்களை மட்டுமே ஜெர்மனியோடு சேர்த்துக்கொண்டால் தமக்குப் பிறிதொன்றும் தேவையில்லையென்றும் கூறினார். சேம்பர்லென் இதை ஒத்துக்கொண்டு இனி வேறெந்தச் சண்டைக்கும் ஹிட்லர் செல்லக்கூடாதென்று அவருடைய கையெழுத்துப் பெற்ற ஒரு அத்தாட்சியுடன் இங்கிலாந்து திரும்பினார்.

இதைத் தாமடைந்த ஒரு பெரு வெற்றியாகக் கருதினார் சேம்பர்லேன். ஆனால் பலர் இதை வெறும் ஏமாற்றமாகவே கருதினார்கள். உண்மையில் அது ஏமாற்றமாகவே முடிந்தது. ஏனென்றால் செக்கோஸ்லோவாக்கியாப் பகுதியைப் பிடித்த பிறகு ஹிட்லர் போலந்தின் "வழிப் பிரதேசத்தின்" மேல் கண் வைத்தார். அப்போது ஐரோப்பாவில் பெரும் பரபரப்பு ஏற் பட்டது. போலந்து மக்கள் உதவிக்காக ருஷியாவை நோக்கினர்; இங்கிலாந்தையும் பிரான்ஸையும் நோக்கினர். ருஷியாவிற்கு என்ன செய்வதென்ற உறுதி ஏற்படவில்லை. ஆனால் இங்கிலாந் தும் பிரான்ஸும் போலந்துக்கு உதவுவதாக வாக்களித்தன. அதே சமயம் ஜெர்மனியும் இத்தாலியும் ஒன்றுயிணைந்தன.

II

இத்தாலியின் அப்போதைய நிலைமையைப் பற்றிச் சிறிது இங்குக் கூறவேண்டும். முசோலினியின் கருத்துக்களுக்கும் வழிவகைகளுக்கும் ஹிட்லருடையவற்றிற்கும் ஒரு நெருங்கிய ஒற்றுமையிருந்தது. ஹிட்லருடைய தொடக்க வெற்றிகள் நாம் முன்னரே கூறியதுபோல் வேர்செய் உடன்படிக்கையின் குறைப் பாட்டிலிருந்தே எழுந்தன. ஆனால் முசோலினி அதே சமயத்தில் அபிஸீனியாவில் செய்த சண்டையும் கொண்ட வெற்றியும் இவற் றைப் போன்றவையல்ல. வேணுமென்றே அபிஸீனியாவில் கால் வைத்து அந்நாட்டு மன்னரோடு போர் தொடுத்தார். அது அள வில் பிரான்ஸைவிடப் பெரியதாயிருந்த போதிலும் வலிமை குன் றியது. பழைய பழக்க வழக்கங்களிலேயே ஊன்றி இக்கால அமைப்பிற்கு எதிரிடையாக விளங்கியது. வலிமையற்ற இந்த நாட்டைச் சர்வதேச சங்கந்தான் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று இத் தாலியே அதை வேண்டி அந்தச் சங்கத்தினுள் அதைச் சேர்த்து வைத்தது. இந்த நிலையில் அதோடு 1935-ஆம் ஆண்டு முசோ லினி சண்டை தொடங்கினாரென்றால் இது அவருடைய அரசியல் சூழ்ச்சியா அல்லது இத்தாலியின் நன்மையில் அவருக்குத் திடீ ரென்று ஏற்பட்ட நல்லெண்ணமா? ஹிட்லருடைய வெற்றிகளே முசோலினியினுடைய நடத்தைக்குத் தூண்டுகோலாயிருந் திருக்க வேண்டும். அபிஸீனியாவின் பூகோள அமைப்பும் அவருடைய போருக்குக் காரணமாக இருந்திருக்கக் கூடும். நைல் ஆற்றங்கரையின் பக்கத்தில் அமைந்த அபிஸீனியா வளம் பெற்றது. அங்கிருந்து மற்ற நாடுகளைக் கைப்பற்ற அது நல்ல வாய்ப்பளித்தது.

எது எப்படியிருந்தபோதிலும் முசோலினி அபிஸீனியாவில் வெற்றி கண்டார். சர்வதேச சங்கத்தின் முறைப்பாடு பயனற்ற தாயிற்று. ஹெய்ல் செலசி (Haile Selassie) என்ற அபிஸீனிய மன்னர் நாட்டைவிட்டு வெளியேறி இங்கிலாந்தில் அடைக்கலம் புகுந்தார். இத்தாலியத் தலைவரோ அபிஸீனியாவை இத்தாலிய மன்னருக்குச் சொந்தமாக்கினார். ஆயினும் வெறும் வெளித் தோற்றத்திற்கு மட்டுமே இப்படி நடந்தேறியது. உண்மையில் முசோலினிதான் நாட்டின் மன்னராக வீற்றிருந்தார். அதுவும் அடக்குமுறை வல்லரசராகவும் அவர் விளங்கினார். மக்களுடைய உரிமைகளென்று சொல்லக்கூடிய எல்லாவற்றையும் அழித்தார். யாரும் தமக்குத் தோன்றியபடி அங்குப் பேசவும் முடியாது.

பத்திரிகைகள் தங்கள் விருப்பம்போல் எழுதவும் முடியாது. ஒரே மொழியிற் கூறினுல் இத்தாலியின் பேச்சுரிமையை முசோலினி முதலில் நசுக்கினுர்.

இதன்பின் முசோலினியின் வல்லரசு இத்தாலியில் தொடங்கியது. அபிஸீனியாவை வென்றபின் ஜெர்மனியில் ஹிட்லர் செக்கோஸ்லோவாக்கியா, போலந்து நாடுகளை ஒடுக்கியதுபோல் முசோலினியும் பிரான்ஸை நோக்கிப் பாய்ந்தார். இதைத்தான் தமிழ் நாட்டில் ஒநாய் நியாயமென்று சொல்வார்கள். பதினெட்டாம் நூற்ருண்டில் இத்தாலியைச் சேர்ந்த கார்சிகா (Corsica) பிரான்ஸிற்குரிமையாயிற்று. 1866-ஆம் ஆண்டில் ஆஸ்திரியாவோடு இத்தாலி செய்த போரில் பிரான்ஸ் உதவியதற்காக இத்தாலி சுயமாகவே நைஸ் (Nice), சேவாய் (Savoy) பட்டணங்களைப் பிரான்ஸிற்கு வழங்கியது. 1881ஆம் ஆண்டில் டூனிஷ் (Tunis) பட்டணம் பிரான்ஸிற்குரிமையாயிற்று. இவற்றையெல்லாம் பிரான்ஸ் இத்தாலிக்குத் திரும்பக் கொடுக்க வேண்டுமென்று முசோலினி கோரினுர் (1939). வரவிருக்கும் பெரும்போருக்கு இது ஓர் அறிகுறியாகவிருந்தது.

III

ஆயினும் ஸ்பெயின் நாட்டில்தான் உண்மையான சண்டை தொடங்குமோ என்ற நிலையில் அரசியல் அங்கு விளங்கியது. முதல் உலகச் சண்டையிலுங்கூட அது கலந்துகொள்ளவில்லை; காரணம் அங்குச் சமுதாய, பொருளாதார, அரசியல் நிலைமை ஆகிய எதுவுமே மக்களுக்கு மனநிறைவு தருவதாயிருக்கவில்லை. இப்பொழுது சண்டை முடிந்த பிறகு ஸ்பானிய மக்கள் ஒருபுறம் நாசித் தலைவரையும் மறுபுறம் பாஸிசத் தலைவரையும் கண்டார்கள். அவர்களுடைய முற்போக்கு அவர்களுக்கு நம்பிக்கையும் ஆறுதலுமளித்தது. ஆகையால் அவர்களில் பலர் அரசியலில் பாஸிசத்தை ஆதரித்தார்கள்; சிலர் நாசிசத்தை ஆதரித்தார்கள்; சிலர் அரசாங்கத்திற்கே அவசரமில்லை (Anarchists) யென்று சொன்னுர்கள்; சிலர் குடியரசுதான் வேண்டுமென்ருர்கள். மிகச் சிலரே மன்னராட்சிக்கு மதிப்புத் தந்தார்கள். இந்த நிலையில் ஒவ்வொரு மாவட்டமும் தன்தன் பெருமையையும், வலிமையையும் பெரிதாகப் பேசிக்கொண்டது. குறிப்பாகப் பார்சலோனு (Barcelona) காட்டலோனியா (Catalonia), மாவட்டங்கள் நாட்டின் ஆட்சி தங்கள் கையிலிருக்க வேண்டுமென்று வெளிப்

படுத்தின. இத்தகைய சூழ்நிலையில் அங்கு மன்னராயிருந்தார் அல்பான்ஸோ என்பவர். இவர் போர்போன் மன்னர்களில் ஒருவர். ஆனால் அவரே அக்குலத்தின் மன்னர்களில் கடைசியு மானார். 1931-ஆம் ஆண்டிலேற்பட்ட ஸ்பானிய அரசியல் புரட்சி யில் மன்னர் நாட்டைவிட்டு வெளியேறினர்.

அப்போது ஹிட்லர், முசோலினி போன்ற தலைவரொருவர் ஸ்பெயினில் தோன்றினர். அவர்தான் ஜெனரல் பிராங்கோ (Franco). ,செல்வந்தர்களும், பாஸிசக் கொள்கையினரும் அவரைச் சேர்ந்தார்கள். அவருடைய படை மாட்ரிட் (Madrid) நகரத்தைப் பிடிக்கும் அளவுக்கு வந்துவிட்டது. இத்தாலியும் ஜெர்மனியும் அவருக்குதவின. ருஷியா மட்டும் அவருக்கெதி ராகக் குடியரசுக் கட்சியை ஆதரித்தது. இந்நிலையில் இரண்டாம் உலகப் போர் வந்திருக்க வேண்டும்; ஆனால் வரவில்லை. அதற்குக் காரணம் முதற்போர் காட்டிய அச்சம் இன்னும் மக்களை விட்டு அகலவில்லை. இத்தகைய அச்சம் ஒருபுறமென்றால் மறு புறம் உலக அமைதியை நாடிய மக்கள் இன்னும் அமைதி நிலவ வேண்டுமென்றே ஆசைப்பட்டார்கள். வேறு மொழியில் சொல்ல வேண்டுமானால் சர்வதேச சங்கம் இன்னும் சாகவில்லை.

IV

அதன் நிலைமையைச் சிறிது கவனிப்போம். ஜெர்மனி, துருக்கி, ருஷியா போன்ற நாடுகள் இப்போது அதைச் சேர்ந் திருந்தன. அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள் இதில் உறுப்பினவாகா விட்டாலும் அதன் கொள்கைகளை ஆதரித்ததல்லாமல் நடைமுறை யிலும் அதற்குதவி வந்தன. பொதுவில் உலகத்திற்கமைதி யளிக்கக்கூடிய வாய்ப்பிருந்ததென்பதை யாரும் மறுக்கவில்லை. அந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளப் போதிய மனத்திட் பமே இன்னும் ஏற்படவில்லை.

இந்நிலையில் ஜப்பானும் இத்தாலியும் சர்வதேச சங்கத்தின் குறிக்கோளினுக்கே தீங்கு விளைவித்தன. ஜப்பானுக்கும் சீனவுக் கும் அப்பொழுது சண்டை ஏற்பட்டது. அதன் காரணங்கள் மிக நுட்பமானவை. ஒருவேளை ஜப்பான் சீனவின்மேல் சீற்றம் கொள்வதற்குக் காரணங்கள் இருந்திருக்கவும் கூடும். ஆனால் சர்வ தேச சங்கம் இவற்றை ஆராய்ந்து ஜப்பான் சண்டை செய்வது முறையன்றென முடிவு செய்தது. ஆனால் ஜப்பான் அதற்கு ஒத் துக்கொள்வதாயில்லை. இத்தாலியில் முசோலினியும் அபிஸீனியா

வெற்றிக்குப் பிறகு போர் செய்வதிலேயே நோக்கம் காட்டினர். அவரும் சர்வதேச சங்கத்திற்கு மதிப்புத் தருவதாயில்லை. அவர் அபிஸீனியாவோடு சண்டைக்குச் சென்றபொழுதே ஐரோப்பிய நாடுகள் இத்தாலிக்கு வேண்டிய பொருட்களைத் தர மறுக்க வேண்டுமென்று பணித்தது. ஆனல் இவை இதற்கு அரைமனத் துடனேயே ஒத்தன. இவற்றில் சில நாடுகள் பெட்ரோலைத் தவிர மற்றப் பொருட்களை மட்டும் நிறுத்தின. இதனல் முசோலினி போரைத் தொடர்ந்து நடத்த முடிந்தது. போரில் விருப்பமுற்ற மற்ற நாடுகளுக்குத் தங்கள் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற இது ஒரு நல்ல வாய்ப்பை அளித்தது. அமைதிக்காகப் போராட ஐரோப்பா வில் போதிய மனவுறுதி யில்லையென்பது வெள்ளிடை மலையா யிற்று. ஆகையால் ஜெர்மனியும், இத்தாலியும் சர்வதேச சங்கத் தினின்றும் விலகின. அது மட்டுமல்ல அதன் குறிக்கோள்களையே ஏற்றுக்கொள்ள அவை மறுத்தன. அதன் வழி முறைகளை இவை வெறுத்தன. இவற்றை இந்தச் சங்கம் மாற்றினலும் அவை இனி இதில் சேருவதா யில்லையென்றும் வெட்ட வெளிச்சமாகக் கூறிவிட்டன.

V

சர்வ தேச சங்கம் இருந்தும் இல்லாதது போலாயிற்று. சண்டையின் மூச்சு அடி பாதாளத்திலிருந்து கேட்டது. ஐரோப்பாவிலிருந்த நாடுகள் எல்லாவற்றிலும்—வடக்கேயிருந்த சிறு நாடுகளில் தவிர—போரின் அச்சம் பற்றியது. பிரான்ஸும், இங்கிலாந்தும் அமைதியைக் காக்க அவற்றலான மட்டும் முயன்றன. போர் தொடங்குமானல் அது முதலில் பிரான்ஸில் தொடங்குமென்று அந்நாட்டு மக்களுக்குத் தெளிவாயிற்று. முன்னர்க் கூறியதுபோல் முசோலினி தூனிஸ் (Tunis), ஷிபுட்டி (Dgibuti), கார்சிக்கா (Corsica), நைஸ் (Nice) நகரங்களைப் பிரான்ஸ் இத்தாலிக்குத் திருப்பித் தரவேண்டு மென்று ஏற்கெனவே கேட்டுவந்தார். ஆனல் பிரான்ஸின் முஸ்தீப்பு வரவிருக்கும் சண்டைக்குத் தகுதியாயிருக்க வில்லை. இப்பொழுது போர் நிகழ்ந்தால் அது பழங்கால முறை யாயிராது என்பது பலருக்கும் தெரிந்தது. வரும் போரில் வானவூர்திகளும், நச்சுப் புகையும் பயன்படுத்தப் படுமென்பது நன்கு தெரியும். இதை எதிர்த்துப் போராடப் பிரான்ஸுக்கு வலிமையில்லை. ஆகையால் அது அமைதியைக் காக்க முயன்றது.

ஆனால் அது பயனின்றி முடிந்தது. ருஷியாவிடம் புதிய படைக் கலங்களிருந்தன. ஆனால் அது எந்தப்பக்கம் சேரும், எப்படி நடந்து கொள்ளுமென்பதைப் பற்றியெல்லாம் யாரும் உறுதி கூற முடியாத நிலையிலிருந்தது. இங்கிலாந்தின் உறவே இப்போது பிரான்ஸிற்கு உயிரளித்தது. அங்கு, சேம்பர்லேன் அமைச்ச ராயிருந்தார். அவர் சண்டை வராதென்று எண்ணினாலும் சண்டைக்குத் தயாராகவிருக்கச் செய்யப்பட்ட செயல்களுக்கு எதிரிடையாய் நில்லாமல் உதவியளித்து வந்தார். வயது வந்த ஆண்பிள்ளைகளையெல்லாம் படையில் சேர்த்துப் பயிற்சி அளிக்க வும், நச்சுப் புகை, 'விமான வெடி குண்டு போன்ற புது முறை களினின்று தங்களைக் காத்துக் கொள்ள ஆழமான குழிகள் வெட்டவும் சுவர்கள் எழுப்பவும் ஆங்கிலேயர் தீவிர முயற்சியில் ஈடுபட்டார்கள். இதற்கு வேண்டிய பண வசதிகள் வேண்டிய தற்குமேல் தரப்பட்டன. இத்தகைய நாட்டின் உதவி பிரான் ஸிற்கிருந்ததே வருந்தத்தக்க இந்த நிலையில் நம்பிக்கையை ஊட்டிற்று.

1939-ஆம் ஆண்டு ஐரோப்பா எதிர்பார்த்தபடியே சண்டை தொடங்கியது. செக்கோஸ்லோவாக்கியாவைக் கைப்பற்றியே ஹிட்லர் அப்போது போலந்தைத் தாக்கினார். டான்சிக் நகரம் ஜெர்மனியரைச் சேர்ந்தது. அதைப் போலாந்தர் அவர்களுக்குத் திருப்பித் தரவேண்டுமென்பது ஹிட்லருடைய பழைய வாக்கு வாதம். அதோடு ஒரு புது வழக்கையும் அவர் சேர்த்துக்கொண் டார். ஜெர்மனி தனக்குச் சேர்ந்த கிழக்குப் பிரிஷ்யாவிற்குச் செல்லப் போலந்தின் ஒரு பகுதி வழியாக அதற்குக் கொடுக்கப்பட வேண்டு மென்பதுதான் இந்தப் புது வழக்கு. இவற்றிற்குப் போலந்து எவ்வாறு ஒப்புக்கொள்ளக்கூடும்? சேம்பர்லேனுடன் ஹிட்லர் செய்த உடன்படிக்கைப்படி அவர் இனி போலந்தின்மேல் சண்டை தொடுத்தால் ஆங்கிலேயர் அவர்மேல் சண்டை தொடுக்க வேண்டும் என்பது விளக்கமாக எழுதப்பட்டிருந்தது. ஆயினும் ஹிட்லர் சண்டைக்கென்றே பிறந்தவர். அதையே ஜெர்மனியின் மறுமலர்ச்சியென்று அவர் எண்ணினார்.

பிரெஞ்சுக்காரரும், ஆங்கிலேயரும், போலந்தாரும் ருஷியா தங்களுடைய உதவிக்கு வருமென்று உறுதியாய் எண்ணினர். ஆயினும் ருஷியா கொஞ்சகாலம் வாளாவிருந்தது. கடைசியில் எதிர்பாராதது நடந்தது. 1939-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டுத் திங்கள் 20-ஆம் நாளன்று ருஷியா ஜெர்மனியுடன் உடன்படிக்கை செய்துகொண்டது. ஆங்கிலேயர் போரில் ஊன்றின நம்பிக்கை

காட்டவில்லையென்று அதுகூறிக்கொண்டது. ஆனால் உண்மை யான காரணம் என்னவென்பதை இன்னும் யாராலும் கூறமுடிய வில்லை. ஆங்கில–பிரான்ஸ் கூட்டணியைப் போதிய வலிமையற்ற தென்று ருஷியா எண்ணியதா, அல்லது ஜெர்மனிக்கு முன் இந்தக் கூட்டிணைப்பு மாண்டுவிடுமென்று கருதியதா? அல்லது பிரான் ஸோடும் இங்கிலாந்தோடும் சேர்ந்தால் தனக்கு வேண்டிய எல்லை நாடுகளை அது எடுத்துக் கொள்ள முடியாதென்று கருதியதா? யார் சொல்லக்கூடும்?

எது எவ்வாறாலும் சண்டை தொடங்கிவிட்டது என்பது மட்டும் உறுதியாயிற்று. போலந்திற்கு உதவுவதாக இங்கிலாந்து மறுபடியும் ஓர் உடன்படிக்கை செய்தது. இதற்கும் ஜெர்மானியப் படை போலந்தைத் தாக்கிக் கைப்பற்றியதற்கு மிடையில் நீண்ட நாள் செல்லவில்லை. 1939 செப்டம்பர்த் திங்கள் முதல் தேதி ஜெர்மானியப் படை போலந்தினுள் நுழைந்தது. அதை அடுத்த 3–ஆம் நாள் இங்கிலாந்து ஜெர்மனியரோடு போர் தொடங்கியது. ருஷியர்கள் ஜெர்மனியோடு சேர்ந்து போலந்தைத் தாக்கினர் கள். போலந்தின் கதை விரைவில் முடிந்தது. ஆனால் போரின் வரலாறு அப்பொழுதுதான் தொடங்கியது.

இயல் 10

இரண்டாம் உலகப்போர்

(1939–1945)

பொது நோக்கு—உலகச் சண்டை—போரின் இரண்டாம் முனை—முடிவின் குறிகள்—புத்துலகமைப்பு (ஐக்கிய நாடுகளின் சங்கம்)

I

1918–ஆம் ஆண்டு முதல் உலகப் போர் முடிந்த சமயம் ஐரோப்பா மிக வலிமையிழந்து காணப்பட்டது. அப்பொழுது பலர் பேசிக்கொண்டார்கள் : "இன்னொரு தரம் இத்தகைய போர் மூளுமானால் உலகமே முடிந்துவிட்டதென்றுதான் அதற்குப் பொருள்." ஆயினும் ஆண்டவன் கருத்தின்படிதான் உலகம் நடக்கும் என்பது உண்மையாயிற்று. இரண்டாம் உலகப்போரும் வந்தது; இன்னும் உலகம் நடந்துகொண்டுதானிருக்கிறது.

இந்த இரண்டாம் உலகப்போர் எப்படிப்பட்டது? முதற் போரைவிட மிகப் பெரியதென்று மட்டும் கூறினால் போதாது. உண்மையில் உலகம் முழுவதுமே இதனால் தாக்கப்பட்டது. ஐரோப்பாவில் மட்டுமல்ல; ஆப்பிரிக்காவிலும், அமெரிக்காவிலும், ஜப்பானிலும் இந்தச் சண்டை நடந்தது. அது மட்டுமல்ல; முதற் சண்டை மிகச் சில இடங்களில் மட்டும் வெவ்வேறு சமயங்களில் நடந்தது. இந்தச் சண்டையோ உலகின் பல இடங்களிலும் ஒரே சமயத்தில் நடந்தது. வான வெளியிலும் சண்டை நடந்தது. கடலின் அடியிலும் சண்டை நடந்தது. புதிய போர்க் கருவிகளும், வானவூர்திகளும், டாங்குகளும், வெடி குண்டுகளும் துப்பாக்கிப் பயனையே குறைத்தன. குதிரைப் படைகள் வேலையற்றுக் கிடந்தன. போர் வீரர்கள் அப்படி அப்படியே பல்லாயிரக் கணக்கில் விமானங்களிலிருந்து குதித்தார்கள் என்றால் குதிரைகளுக்குத் தேவையேது? ஐரோப்பாவின் பல நாடுகளிலும் ஆண்களைப்போல் பெண்களும், நாட்டிற்குதவியாகச் சண்டைக்குச் சென்றார்கள். பெண்கள் போர்க்களத்தில் தாதிகளாகவும், குமாஸ்தாக்களாகவும் சண்டைக்குதவியதன்றி, ருஷியா போன்ற நாடுகளில் போரிலேயே கலந்தும் பணியாற்றினார்கள். வானவூர்தி

கள், நீர்மூழ்கிகள், டாங்குகள் என்பன முன்னிலும் பெரியனவாக வும், விரைவனவாகவும் செய்யப்பட்டன. ஆயினும் மனிதன் அறி வுக்கே எட்டாத சில படைக்கலன்களும் இந்தச் சண்டையில் செய்யப்பட்டன. ருஷியாவும் ஜெர்மனியும் இவற்றைப் பற்றிப் பெருமை பேசின. ஆனால் அவை என்னவென்பதன் புதிரை மட்டும் யாருக்கும் சொல்லவில்லை. இந்தப் புதிர் இன்னும் வெளி வரவில்லை. இப்பொழுது ருஷியாவும் அமெரிக்காவும் தங்களிடம் கரவுப்படைகளிருக்கின்றனவென்று சொல்லிக் கொள்கின்றன. இவையன்றி வலிமை பொருந்திய வெடிகுண்டுகள் இந்த இரண் டாம் உலகப் போரில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. அமெரிக்கா இவற் றில் இரண்டு குண்டுகளை மட்டும் ஜப்பான்மீது வீசியது; ஹிரோஷிமா, நாகசாக்கி என்ற இரு நகரங்களும் அழிந்தன வென்பதை நாம் அறிவோம். ஜெர்மானியர் பறக்கும் குண்டு களைக் (Flying Bombs) கண்டுபிடித்தார்கள். இவற்றில் சில உயர எழும்பிக் கீழே விழுவன. சில நூறு மைல் தொலைவு சென்றும் தாக்குவன. இரண்டாம் வகைக் குண்டுகளுக்கு ராக்கெட் குண்டுகள் (Rocket bombs) என்ற பெயர் தரப் பட்டது.

இத்தகைய படைக்கலன்களைக்கொண்டு மனிதனோடு மனிதன் 1939 முதல் 1945 வரை, ஆறுண்டுக்காலம் போராடினான். இதன் விளைவு போரில் வெற்றி பெற்றவரும் மன அமைதி கொள்ள முடிய வில்லை. பால்டிக் கடலிலிருந்து கருங்கடல் வரை, ஜெர்மனி முழுவதும், இங்கிலாந்தும், பிரான்ஸும் முற்றிலும் உருக் குலைந்தன.

1940-ஆம் ஆண்டு ஹிட்லர் வடமேற்கு ஐரோப்பாவில் சண்டையைத் தொடங்கினார். இதற்கு ஒரு காரணமும் காட்ட வில்லை. டென்மார்க், நார்வே, பிடிபட்டன. பெல்ஜியமும், ஹாலந்தும் அவரோடு உடன்பாடு செய்து கொண்டன. அதே ஆண்டு ஜூன் 22-ஆம் நாள் பிரான்ஸ் அவருக்குச் சரணடைந் தது. டன்கிர்க் (Dunkirk) பட்டணத்திலிருந்த ஆங்கிலேயத் துருப்புக்கள் உயிர் தப்பி இங்கிலாந்திற்கு ஓடின. ஹிட்லர் இங்கிலாந்தின்மேல் படையெடுக்க முயன்றார். ஆனால் பெரிய தொரு வானவெளிப் போருக்குப் பின் அவர் அந்த எண்ணத்தை விடுத்தார். வான வழியே படைகள் முன்னேறுவதும் பின் அவை தடையுறுவதும் உலக வரலாற்றிலேயே முதல் முதல் இந்த 1940-ஆம் ஆண்டிலேதான் நடந்தன.

அதற்கடுத்த 1941-ஆம் ஆண்டில் ஜெர்மனி, ருஷியாவைத்

தாக்கியது. கோடை காலத்தில் இடையிலே தாக்குதல் தொடங்கியது. ஒடெஸ்ஸா (Odessa), கார்கோவ் (Kharkov) பட்டணங்களை ஜெர்மானியர் பிடித்தார்கள். மாஸ்கோ, லெனின்கிராட் போன்ற தலைசிறந்த ருஷிய நகரங்களே சரணடையும் தறுவாயில் இருந்தன. அப்போது ஜப்பான் அமெரிக்கக் கடற்படையை பெர்ல் ஹார்பாரில் தாக்கியது. அமெரிக்கா சண்டையில் நுழைந்து முன்கூறியபடி வெடி குண்டுகளை வீசியது. ஆயினும் ஜெர்மனி ஆப்பிரிக்காவில் முன்னேறிக் கெய்ரோவிற்கு அண்மையில் வந்துகொண்டிருந்தது. 1942-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர்த் திங்கள் ஸ்டாலின்கிராட் ஜெர்மானியர்முன் விழும் நிலையிலிருந்தது.

இந்த நிலையில் 1943-ஆம் ஆண்டு ஜனவரித் திங்களில் அமெரிக்காவும் இங்கிலாந்தும் ஒன்ருக இணைந்தன. பிப்ரவரித் திங்களில் ஜெர்மானியர் ஸ்டாலின்கிராடிலிருந்து வெளியேற்றப் பட்டார்கள். அதே ஆண்டு மேத் திங்களில் ஜெர்மானியரும் இத்தாலியரும் ஆப்பிரிக்காவில் தோற்றனர், இத்தாலி சரணடைந்தது. 1944-ஆம் ஆண்டு ஜூனில் 6-ஆம் நாள் பிரான்ஸ், பெல்ஜியம், ஹாலந்து நாடுகளிலிருந்து ஜெர்மானியர் வெளியேற்றப்பட்டனர். நேசப்படைகள் என்ற பெயர் பெற்ற அமெரிக்கா, ஆங்கிலேயப்படைகள் ரைன் ஆற்றைத் தாண்டி பெர்லின் தலைநகரின்மேல் குண்டுமாரி பொழிந்தன. 1945-இல் மே 7-ஆம் நாள் ஜெர்மனி சரணடைந்தது.

II

1941-ஆம் ஆண்டு 22-ஆம் நாள் ஜெர்மனி ருஷியாவைத் தாக்கியது. இது ஏன் நிகழ்ந்ததென்பதை இன்னும் யாரும் கண்டுகொள்ளக்கூடவில்லை. பொதுவில் ஹிட்லருடைய வரம்பு கடந்த ஆசையே இதற்குக் காரணமாயிற்றென்று நாம் கூற வேண்டும். ஆனல் வரலாறு திரும்பத் திரும்ப நிகழ்கிறது (History repeats itself) என்பதற்கு வழியேற்பட்டது. ஏறக்குறைய நூற்று முப்பதாண்டுகளுக்குமுன் மாவீரன் நெப்போலியன் மாஸ்கோவை அணுகினர்; அதன் விளைவு அவருடைய வீழ்ச்சி என்பதை நாம் முன்னர்க் கூறினேம். அத்தகைய நிலையை இப்பொழுது ஹிட்லர் தமக்கு ஏற்படுத்திக் கொண்டார். ருஷியா பரந்த நாடு; அதன் தட்பவெப்ப நிலை ஐரோப்பியருக்கும் தாங்கக்கூடாதது; அதன் மக்களோ உரம் பெற்ற

மக்கள். இஃது நெப்போலியன் கண்ட ருஷியா. ஆனால் இப்போது 1917-ஆம் ஆண்டுப் பெரும் புரட்சிக்குப் பிறகு அது முன்னிலும் வீறுபெற்ற ஒரு புது நாடாகக் காட்சியளித்தது. அதன் பொருளாதாரம் மிக உயர்ந்த நிலையிலிருந்தது; அதன் படைக்கலன்கள் மிக வலிமை வாய்ந்தவையாயிருந்தன.

பதினெட்டுத் திங்கள்கள் ஹிட்லருக்கு வெற்றியளித்தன. பிறகு ருஷியா நெப்போலியனுக்குப் படித்த பாடத்தைப் படிக்கத் தொடங்கியது. நாட்டைச் சுட்டெரி (Burn earth) என்பதே இதன் குறிக்கோள். அதனால் எதிரிகள் முன்னேறுவதற்கு எவை எவை உதவியாகுமோ அவையெல்லாம் தீ வைத்துக் கொளுத்தப் பட்டன. கட்டடங்கள், பாலங்கள், உணவுப் பொருள்கள், தீக்கிரையாயின. சாலைகள் மனிதப் போக்கு வரத்திற்குப் பயனற்றவையாகச் செய்யப்பட்டன. ருஷியர்கள் தங்கள் ஸ்டாலின் அரணை நாடிச் சென்றனர். ஆனால் அரண் வீழ்ந்தது; ஸ்மோலெல்ன்ஸ்க் (Smolensk) வீழ்ச்சியுற்றது. கார்க்கோவ் (Kharkov) நகரம் பல தொழிற் சாலைகள் நிறைந்த இடம். அதுவும் பிடிபட்டது. கடைசியில் ஜெர்மானியர் மாஸ்கோவையே அணுகிவிட்டனர். ஜெர்மனி, இத்தாலி தவிர மற்ற ஐரோப்பிய நாடுகள் ருஷ்யாவிற்கு உதவ எண்ணின. அதே சமயம் ஜப்பானியருடைய அமெரிக்கப் போர் மாபெரு ஐக்கிய நாடுகளை நேசப் படையோடு சேர்த்தது. இது வரை சண்டையில் முழுபலத் தோடு இறங்காத ருஷியா இப்போது முழுமூச்சோடு இறங்கியது. நேசப் படையினரின் ஒற்றுமை ஜெர்மனியையும், இத்தாலியையும் முன்னிலும் அதிகமாக ஒன்றுபடச் செய்தது. இவை ஜப்பானியருக்கு முழுமூச்சோடு உதவியது. ஆகவே உலக முழுவதுமே சண்டை பரவியது.

செல்வம் நிறைந்த அமெரிக்கா நேசநாடுகளோடு சேர்ந்த பொழுது ருஷியாவின் 150 மில்லியன் மக்களும், சீனாவின் 500 மில்லியன் மக்களும் நேசநாடுகளோடு சேர்ந்தார்கள். ஆகையால் நேசப்படையினருடைய வலிமை பெருகியது. இங்கிலாந்து அரசாங்கத்தின்மீது ருஷியருக்கிருந்த அவ நம்பிக்கை தீர்வதற்காக அப்போது இங்கிலாந்தில் பிரதமரா யிருந்த சர்ச்சில் இரு நாடுகளும் இருபதாண்டுக் காலம் தங்கள் பரஸ்பர ஒற்றுமை குறையாமல் காக்க வேண்டுமென்று ருஷியா வோடு உடன்படிக்கை ஒன்று செய்துகொண்டார். ஆயினும் ஜெர்மனியும் எளிதில் விட்டுக் கொடுப்பதாய் இல்லை. இதனாற் போர் பெருகியது மட்டுமின்றி நீடிக்கவும் வேண்டியதாயிற்று.

வான்வெளிப் போர் ஜெர்மனியில் மிகக் கொடுமையாக நடந்தது. ஆயிரம் விமானங்கள் ஒரே காலத்தில் தாக்கினவென்ருல் ஜெர்மனியின் இழப்பு எத்தகையதாயிருந்திருக்க வேண்டுமென்பதை நாம் ஒருவாறு உணரக்கூடும். கடல் வெளியில் ஆங்கிலேயர் எப்பொழுதும் போலவே வலிமை கொண்டு விளங்கினர். இதனுல் ஜெர்மானியருக்கேற்பட்ட இழப்பு சொல்லுந்தரமல்ல. ஜெர்மனி இத்தாலியின் ஒற்றுமையால் சாலவும் பலனடையவுமில்லை. ஆயினும் அந்நாடு முன்னேறிய வகை வியப்புக்குரியதாயிருந்தது. அது நேரே ருஷியாவை நோக்கி முன்னேறியது. 1942-ம் ஆண்டு ஜுலை முதல் நாள் ஜெர்மானியர் கிரிமியாவை அடைந்து செபஸ்டாப்பூல் நகரைக் கைப்பற்றினர். பிறகு ருஷியாவின் பெட்ரோல் களஞ்சியமெனப்பட்ட காகஸஸ் மலைப் பகுதியை நோக்கிப் படையெடுத்தனர். அதே ஆண்டு செப்டம்பரில் வோல்கா ஆற்றங் கரையிலுள்ள ஸ்டாலின் கிராட் நகர் வரை வந்துவிட்டனர்.

ருஷியாவில் நேசப் படையினர் நிலைமை மோசமாயிருந்த போது ஆப்பிரிக்காவிலும் அவர்கள் நிலைமை கவலைக்கிடமாகவேயிருந்தது. ஜெர்மானியர் பக்கத்தில் அங்கு ரொம்மல் (Rommel) படைத் தலைவரா யிருந்தார். அவர் பெரும் படைகளை அங்கு இறக்கிப் பல வெற்றிகள் கண்டார். டொப்ரூக் வீழ்ச்சியுற்றது. ஜெர்மானியர் கெய்ரோவை நோக்கிப் புறப்பட்டனர். அப்பொழுது படைத்தலைவர் மோன்ட்கோமரி (Montgomery) நேசப்படையினர் சார்பாக ஆப்பிரிக்காவில் தலைமைப் பதவியில் அமர்த்தப்பட்டார். அதன் பிறகு அங்கு அவர்கள் நிலைமை சிறிது முன்னேறியது. இவை நடந்த 1942-ஆம் ஆண்டு நேசப் படையினருக்குப் பெருஞ் சோதனைக் காலமாயிருந்தது. அவர்கள் ஆப்பிரிக்காவில் தோல்வியுற்றபோது ருஷியாவிலும் ஜப்பானிலும் தோற்றனர். இங்கிலாந்தில் பெரிய விமானத் தாக்குதலால் மக்கள் தொல்லையுற்றனர் ; அதே சமயம் இந்தியாவில் தன்னுட்சிக் கிளர்ச்சியேற்பட்டது. அவர்கள் இந்தியர்கள் ஆங்கிலேயப் படையில் சேர்ந்து போர் செய்வதை முற்றும் எதிர்த்தனர். சிங்கப்பூர் வீழ்ந்தது ; ஜப்பானியர் அதன்பின் பர்மாவின்மேல் படையெடுத்தனர். ரங்கூன் நகரம் பிடிபட்டது. ஆங்கிலேயர் வெளியேற்றப்பட்டனர்.

பெர்ல் ஹார்பரில் ஜப்பானியர் அமெரிக்கக் கடற் படையின் மேல் பெருவெற்றி கண்டதும் இந்த ஆண்டில்தான். அங்கு அவர்களுடைய ஐந்து பெரிய சண்டைக் கப்பல்கள் வெடிகுண்டு

களால் உடைத்துத் தள்ளப்பட்டன. அமெரிக்கர்களுடைய கப்பல் வலிமையில் பாதி அப்பொழுது உடைந்தது. அதோடு பிலீப்பைன்ஸ் தீவுகளேயும் அவர்கள் ஐப்பானியருக்கு விட்டுவிட வேண்டியதாயிற்று.

ஆனுல் 1942-ஆம் ஆண்டில் பிற்பகுதியில் நேசப் படையினருக்கு நல்ல காலம் வரத் தொடங்கியது. தோல்வியுற்ற அமெரிக்கர்கள் உணர்ச்சி யிழந்து போவதற்குப் பதிலாகப் புத்துணர்ச்சி பெற்ருர்கள். கப்பல்களும், வானவூர்திகளும் விரைவிலே செய்யப்பட்டன. தோல்வி தந்த ஆண்டு முடிவதற்குள்ளாகவே அவர்கள் ஜப்பானியர்களேப் பல இடங்களில் வெற்றி கொண்டார்கள். குறிப்பாக வானவெளியிலும், கடலிலுமே அமெரிக்கர்கள் வெற்றி கண்டார்கள். இவற்றில் சிறப்பாகக் குறிக்கத் தகுந்தது குடால்கெனல் (Guadalcanal) கடல் வெற்றியாகும்.

III

நிற்க, போரில் ஆப்பிரிக்க நிலேமையைப் பற்றிக் கூறுவோம். 1942 அக்டோபர்த் திங்களில் எல் ஆல் மேய்ன் என்றவிடத்தில் மொண்டகோமரி ஒன்றுபட்ட ஜெர்மானியரையும் இத்தாலியரையும் முற்றிலும் தோற்கடித்தார். அதன்பின் அவர்களால் வட ஆப்பிரிக்காவின் கிழக்குப் பாகத்திலிருக்கக்கூடவில்லே. அவர்கள் அங்கிருந்து மேற்குப் பகுதிக்குப் போக வேண்டியதாயிற்று. நேசக் கட்சித் தலேவர்கள் வட ஆப்பிரிக்காவைத் தங்களுடைய சிறந்த போர்க் களமாக்கிக் கொண்டார்கள். ஜெர்மானியர்களுடைய தாக்குதல் ருஷியாவில் தொடர்ந்த காரணத்தால் அவர்களுக்குதவுவதற்கு வேருெரு பக்கமாக ஜெர்மானியர்களுடைய கவனத்தைத் திருப்ப வேண்டுவதாயிற்று. இதற்கு நேச நாடுகள் வட ஆப்பிரிக்காவைத் தேர்ந்தெடுத்தன. இதற்கு இரண்டாம் போர் முனே என்ற பொருள் கொண்ட சக்கண்ட் பிரன்ட் (Second front) என்ற பெயர் தரப்பட்டது. 850 கப்பல்கள் கொண்ட ஒரு பெரும்படை ஜிப்ரால்டரில் இறங்கி அங்கிருந்து ஆப்பிரிக்காவின் வடக்குக் கரை முழுவதிலும் பல இடங்களில் தங்கியது. இப் பெரும்படைக்குத் தலேமை தாங்கியவர் ஐசனேவர் (Eisenhower). இவருடைய வெற்றிகள் இவரே அமெரிக்க நாட்டின் தலேவர் என்ற அளவுக்கு இவருடைய பெருமையை உயர்த்தின. பிசர்ட்டா (Biserta),

துனிஸ் (Tunis) பட்டணங்கள் பிடிபட்டன. அச்சு நாட்டின ரான (Axis powers), ஜெர்மானியரும் இத்தாலியரும் பெருந் தோல்வியுற்றனர். இறந்தவர் போக 250,000 பேர்கள் சர ணடைந்தனர்.

ருஷியாவிலும், ஜெர்மானியர் தோல்வி மேல் தோல்வியே கண்டார்கள். 1943-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரியில் அவர்களுடைய பெரும்படையொன்று அங்குத் தோல்வியுற்றது. 850,000 பேர் கள் கொல்லப்பட்டார்களென்றும், 343,000 பேர்கள் சிறை செய் யப்பட்டார்களென்றும் ருஷிய வானொலி அறிவித்தது. ஜெர்மனி நாடு மூன்று நாள் துக்கம் கொண்டாடியதென்றால் இத் தோல்வி எத்தகையதென்பது ஒருவாறு பெறப்படும். ஜெர்மனி இன்னும் சண்டையை நடத்தியதென்றால் அது வெறும் மனோவலிமை யினால் நடந்ததேயன்றி வேறல்ல. ஆங்கிலேய விமானங்கள் ஜெர்மனியின்மேல் குண்டுமாரி பொழிந்தன. பதினெட்டுத் திங்களில் ஜெர்மனி இங்கிலாந்தின்மேல் வீசிய குண்டுகளை விட அதிகமானவை ஒரு மணி நேரத்தில் டார்ட்மண்ட் (Dorttmund) என்றவிடத்தில் இப்பொழுது இங்கிலாந்து வீசியதென்று கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது.

இதற்கிடையில் ஆப்பிரிக்காவில் வெற்றி கண்ட நேசப் படைகள் சிசிலித் தீவிலிறங்கின. சிசிலி இத்தாலியின் ஆதிக்கத் தின்கீழ் இருந்த போதிலும் அங்கே முசோலியினுடைய ஆட் சிக்கு ஆதரவில்லை. சிரக்கியூஸ் (Syrecuse), பாலர்மோ (Palermo) பட்டணங்கள் சரணடைந்தன. அங்கிருந்து நேசப் படையினர் இத்தாலியினுள் நுழைந்தார்கள். முசோலினி சிறைப்பட்டார். விரைவில் உடன்பாடு ஏற்பட்டது. இத்தாலி மன்னருடைய ஆட்சி திரும்பவும் கொண்டுவரப்பட்டது. ஆயி னும் இத்தாலியின் பெரும் பகுதி ஜெர்மனியின் கையிலிருந்தது. ஆகையால் அங்கேயும் ஜெர்மனியோடு சண்டை செய்ய வேண் டியதாயிற்று. காசினோ (Cassino) என்ற இடத்தில் 1944 ஜூனில் கடும்போர் நடந்தது. அதன் பின்னர் ரோம் நகர் பிடிபட்டது.

ருஷியர்கள் வெற்றிமேல் வெற்றி கண்டு ஜெர்மனியின் எல்லைக்கே வந்துவிட்டனர். 1943-இல் கார்கோவை (Kharkov)ப் பிடித்தார்கள். பிறகு னீப்பர் (Dnieper) ஆற்றைக் கடந்து கீவ் (Kiev) நகரத்தைப் பிடித்தார்கள். கிரிமியாவிலிருந்து ஜெர்மானியர் வெளியேறுவதே முடியாத செயலாயிற்று. ருஷி யர்களுடைய வெற்றிகள் நேசப் படையினர் எல்லோருக்குமே

களிப்பூட்டின. குறிப்பாக ஆங்கிலேயர் மகிழ்ந்தார்கள். அவர்கள் ருஷிய மக்களுக்குத் தங்கள் மகிழ்ச்சியின் அறிகுறி யாகக் கௌரவ வாளொன்று வழங்க வேண்டுமென்று ஆசைப்பட் டார்கள். இதை அவர்கள் பிரதமர் சர்ச்சில் 1943-ல் நவம்பரில் டெஹரானி (Teheran)ல் கூடிய சர்ச்சில்–ரூஸ்வெல்ட்–ஸ்டாலின் மாநாட்டில் ஸ்டாலினுக்குப் பரிசாக வழங்கினர். ருஷியர்கள் முன்னிலும் அதிகமாக முன்னேறினர்கள். கெர்சன் (Kherson) ஒடெஸ்ஸா (Odessa), செபஸ்டாபோல் (Sebastopol) நகரங்களை அவர்கள் இப்போது கைப்பற்றினர்.

1944 ஜூனில் போரின் கடைசிக் கட்டம் ஆரம்பமாகியது. அப்போது நேசப் படையினரெல்லாம் ஒன்று கூடி ஜெர்மானி யரைப் பிரான்ஸ், பெல்ஜியம் நாடுகளிலிருந்து வெளியேற்ற முயன்றனர். பிரெஞ்சுப் படைத்தலைவர் டெகாலின் (degaulle) தலைமையின்கீழ்த் திறமையோடு போராடியது. 1944ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு 25-ஆம் நாள் பாரிஸ் நகரம் ஜெர்மானியாரிடமிருந்து மீட்கப்பட்டது. பிறகு லெஹேவ்ர் (Le Havre), பிரஸ்ட் (Brest), பொலோன் (Boulogne), கலே (Calais) முதலிய நகரங்களை ஒவ்வொன்ருய்ப் பிரஞ்சுக்காரர்கள் பிடித்தார்கள். ஜெர்மனியில் புரட்சி தொடங்கியது. படைத் தலைவர்களில் பலர் ஹிட்லரையே கொல்ல வழி தேடினர்கள். ஹிட்லர் அதைக் கண்டுபிடித்து அவர்களை வெட்டிக் கொன்ருர். இதற்கிடையில் ருஷியர்கள் பிரான்டன்பர்க் (Brandenburg) நகருக்குள்ளேயே நுழைந்து விட்டார்கள். அமெரிக்கர்கள் கொலோன் (Cologne) நகரத்தைப் பிடித்தார்கள் ; பெர்லின் நகர் வானிலிருந்து பொழிந்த குண்டு களால் தூள் தூளாகப் போயிற்றென்றே சொல்லவேண்டும். ஜெர்மானியர் சரணடைய ஆசைப்பட்டனர். ஆனல் ருஷியரிடம் சரணடைவது அவர்களுக்கு அரியதாகத் தெரிந்தது. 1945-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 29-ஆம் நாள் இத்தாலியரும் ஜெர்மானியரும் கலந்த படையொன்று இத்தாலியில் சரணடைந்தது. மே 5-ஆம் நாள் ஹாலந்து, டென்மார்க், வடமேற்கு ஜெர்மனியிலிருந்து ஜெர்மானியப் படைகள் சரணடைந்தன. இதற்கு மூன்று நாள் முன்னரே பெர்லின் ருஷியர்கள் கையில் வீழ்ந்தது. இத்தாலி யில் முசோலினி கொல்லப்பட்டார். அவருடைய பிணம் மிலான் நகரின் தெருக்களில் பலர் காண வைக்கப்பட்டது. ஹிட்லர் மறைந்தார். எப்படி மறைந்தாரென்பது தெரியாவிட்டாலும் பொதுவில் தாமே தம் உயிரை மாய்த்துக்கொண்டாரென்று நம்புகின்றனர்.

IV

இனி ஜப்பானின் முடிவைப்பற்றிக் கூறவேண்டும். 1943-ஆம் ஆண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்தே ஜப்பானின் வலிமை குன்றத் தொடங்கியது. அவ்வாண்டு நவம்பரில் கெய்ரோவில் ரூஸ்வெல்ட்டும், சர்ச்சிலும், சியாங்-கேய் ஷேக்கும் கூடி அதன் முடிவு எப்படியிருக்க வேண்டுமென்பதைப் பற்றி ஆராய்ந்தார்கள். பஸிப்பிக் கடலிலிருந்தும், சீனு, கொரியாவிலிருந்தும் அவர்களை வெளியேற்ற வேண்டுமென்று தீர்மானமாயிற்று. 1944 ஜூன் 19-ஆம் நாள் பிலிப்பைன்ஸுக்கு அருகில் அமெரிக்கருக்கும் ஜப்பானியருக்கும் பெரியதொரு சண்டை நடந்தது. இதில் ஜப்பானியர் 400 விமானங்களை இழந்தார்கள். அவர்களுடைய கப்பற்படையும் மிகப் பழுதடைந்தது. இதுவே ஜப்பானியரைத் தலைகுனியச் செய்த முதற் சண்டை. வெற்றியைப் பற்றிய எவ்வித நம்பிக்கையையும் அவர்கள்இப்போது இழந்தார்கள். 1945-ஆம் ஆண்டில் இடைப்பாகத்தில் ஒக்கினுவா (Okinawa) பிடிபட்டது. அங்கிருந்து ஜப்பானையே இப்பொழுது தாக்கக்கூடும். இவ்வாண்டு ஜூலையிலிருந்து கடல் வழியாகவும் வான் வழியாகவும் அமெரிக்கர்கள் பலமுறை ஜப்பானியரைத் தாக்கினுர்கள். இதனுல் சுமார் ஓராயிரம் கடற்கப்பல்களும், வான் வெளிக்கப்பல்களும் அவர்களுக்குக் கெட்டன. ஆயினும் அவர்களுடைய வீரமும் விடாமுயற்சியும் அவர்களை விடுவதாயில்லை. ஆகஸ்டு 5-ஆம் நாள் இந்த உலகப் போரிலும் எங்கும் எய்யாத அணுகுண்டு ஜப்பானியருடைய ஹிரோஷிமா (Hiroshima) நகரின்மேல் விழுந்தது. இதைச் செய்தவர்கள் அமெரிக்கர்கள். சரணடையாவிட்டால் மறுபடியும் அணுகுண்டு வீசப்படுமென்று எச்சரித்தார்கள். அது பயனின்றிப் போகவே மறுபடியும் நான்கு நாட்கள் கழித்து நாகசாக்கி (Nagasaki)யின்மேல் குண்டு வீசப்பட்டது. இவற்றின் அழிவு எழுத்தால் விளக்கக் கூடியதன்று. ஐந்தே நாட்களில் (14-8-1945) ஜப்பானியர் சரணடைந்தனரென்ருல் இது எப்படிப்பட்டதாயிருந்திருக்குமென்பதை நாம் உணரக் கூடும்.

V

இவ்வாறு 1945-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டுத் திங்களில் போர் முடிந்தது. இருதிறத்தினரும் உடன்பட்டுப் போரை நிறுத்திக்

கொள்ளவில்லை; ஒரு பகுதியினர் எல்லாவற்றையு மிழந்தபின்னர்த் தாளுகவே போர் நின்றதென்றுதான் கூறவேண்டும். இனி இத்தாலி ஜெர்மனி ஜப்பான் நாடுகள் உயிர்பெற்றெழுவது எளிதன்று என்ற அளவுக்குப் போர் அவற்றைத் தாக்கியிருந்தது. ருஷியாவும் சீனுவும் புத்துயிர் பெற்றன. அபிசீனியா புதிய நாடாக இப்பொழுது எழுந்தது. பிரான்ஸும் இங்கிலாந்தும் முதல் உலகப் போரில் இழந்த மக்கள் அளவில் பாதிதான் இழந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. ஆயினும் இடிந்த கட்டடங்களும் முறிந்த கப்பல்களும் பலவாகும். அமெரிக்காவின் வலிமை உலகுக்கு இப்போதுதான் நன்கு தெரிந்தது. இனி உலக அரசியலில் அதற்குத் தலைமைப் பதவியேற்பட்டது.

ஆகவே புது உலகை நிறுவும் வேலையில் இப்போது அமெரிக்கா ஈடுபட்டது. உலக அமைதிக்காகவேற்பட்ட சர்வதேச சங்கத்தில் அங்கத்தினராக விருக்க மறுத்த அமெரிக்கர்கள் இப்பொழுது தாமாகவே அதில் முயற்சியெடுத்தனர். 1941-ஆம் ஆண்டிலிருந்தே அமெரிக்கா இந்த முயற்சியில் ஈடுபட்டது. அந்த ஆண்டு ஆகஸ்டில் சர்ச்சிலும், ரூஸ்வெல்ட்டும் சந்தித்து உலக ஒற்றுமைக்கு வழிகோலினுர்கள். அன்று பிறந்தது அட்லாண்டிக் சாசனம் (Atlantic Charter). மக்களின் நான்கு அடிப்படை உரிமைகளைக் காப்பதே உலக அமைதிக்கு வழியென்று அவர்கள் கண்டுபிடித்தார்கள். இவற்றைக் கருத்துரிமை (freedom of thought), மத உரிமை (freedom of worship), தேவையினின்று விடுதலை (freedom from want), அச்சத்தினின்று விடுதலை (freedom from fear) என்ற நான்கு பகுதிகளாகப் பிரித்தார்கள். இது உலக அமைதிக்கு ஓர் அடிப்படையை ஏற்படுத்தியது. சண்டை நடந்துகொண்டிருக்கும்போதே தலைவர்கள் சந்தித்து இதைப்பற்றிப் பலமுறை பேசிக்கொண்டார்கள். இறுதியில் சண்டை ஓய்ந்தபின் 1945-ஆம் ஆண்டு ஜூனில் சென்பிரான்சிஸ்கோ (San Francisco) என்னுமிடத்திற்கு நேச நாடுகளெல்லாம் ஒவ்வொரு பிரதிநிதியை அனுப்பும்படி ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. இதன்படி 50 நாடுகளின் பிரதிநிதிகள் கூடினுர்கள். இங்கு ஐக்கிய நாடுகளின் அவை (United Nations Organisation) உருவாகியது.

சர்வதேச சங்கத்திற்கும், ஐக்கிய நாடுகளின் அவைக்கும் அடிப்படையில் இரண்டு வேற்றுமைகளிருந்தன.

(1) சர்வதேச சங்கம் உலகத்தையே ஒரு நாடாகப் பாவித்தது. இது நடைபெருது என்பதை அது கண்டுபிடிக்கவில்லை.

மனித உள்ளத்திலுள்ள தேசிய உணர்ச்சியை அணைப்பது எளி தல்ல. அவ்வுணர்ச்சியிருக்கும் வரையில் உலகம் முழுவதையும் ஒரே நாடாகச் செய்வதென்பது முடியாததொன்று. ஆகையால் இப்பொழுது எழுந்த ஐக்கிய நாடுகளின் சங்கம் இந்தத் தேசிய உணர்ச்சியை மதித்து, நாடுகளைத் தனியாக இயங்கும்படி விட்டு விட்டது. அதனால் தான் சர்வதேச சங்கம் என்ற பெயரை ஒழித்து ஐக்கிய நாடுகளின் சங்கமென்ற பெயரைப் பூண்டு கொண்டது.

(2) சர்வதேச சங்கம் அதில் சேர்ந்த நாடுகள், படை யொழிப்புச் செய்ய வேண்டுமென்ற கொள்கை கொண்டது. இது நடைமுறையில் நிறைவேறவில்லை. ஆகையால் ஐக்கிய நாடு களின் சங்கம் இதைப்பற்றிக் கவலை கொள்ளவில்லை. ஏதாவ தொரு நாடு காரணமில்லாமல் சண்டைக்குப் போகுமானால் மற்ற நாடுகள் அதற்கு எதிர்ப்பாகச் சண்டைக்குச் செல்ல வேண்டு மென்று தீர்மானித்தது.

இந்த இரண்டு முக்கியப் பகுதிகளில் ஐக்கிய நாடுகளின் சங்கம் மாற்றுக் கண்டமையால் சர்வதேச சங்கத்தைப் போல் இது பயனின்றி ஒழியாதென்பது உறுதியாயிற்று.

இந்தச் சங்கத்தின் அமைப்பைப் பற்றிச் சிறிது விளக்கிக் கூறுவோம். இதன் முக்கிய அமிசங்கள் பொதுக் கூட்டமும் (General Assembly) பொதுப் பாதுகாப்புக் கவுன்சிலும் (General Security Council) ஆகும். சங்கத்தின் எல்லா உறுப்பினர் களும் பொதுக் கூட்டத்தில் இடம் பெற்றனர்கள். புது அங்கத் தினரைச் சேர்ப்பது பாதுகாப்புக் கவுன்சில் தீர்மானத்தைப் பொறுத்தது. அதிலும் மூன்றில் இரண்டு பங்காவது சாதகமாக வாக்குத்தர வேண்டும். ஆகையால் இந்தச் சங்கத்தினமைப்பில் பாதுகாப்புக் கவுன்சில் சிறந்த பொறுப்பேற்றுள்ளது. அதில் சீனு, பிரான்ஸ் ருஷியா, இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா ஆகிய ஐந்து நாடுகளும் நிலையாக உறுப்பாவதென்றும், இன்னும் ஆறு நாடு கள் இரண்டு ஆண்டுகளுக்கொருமுறை அதில் உறுப்புப் பெறத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டுமென்றும் தீர்மானமாயிற்று. இதன் முடிவுகளை நடைமுறையில் கொண்டுவருவதற்குக் குறைந்தது ஏழு நாடுகளாவது அவற்றிற்கு நன்மையுண்டாக வாக்களிக்க வேண்டும். ஐக்கிய நாடுகளின் படையென்று ஒன்று ஏற்படா விட்டாலும், ஒன்றுபட்ட நாடுகள் வேண்டியபோது தங்கள் படை யைத் தந்து உதவ வேண்டும். போதிய அளவு முன்னேற்றமடை யாத நாடுகளை முன்னேறச் செய்வதற்கு உதவியாக ஒரு தனிக்

குழு (Trusteeship Council) வேலைசெய்ய வேண்டும். நாடுகளிடையே ஏற்படும் சச்சரவுகளைத் தீர்க்க ஒரு நீதிமன்றமும் (International Court of Justice) ஏற்பாடாயிற்று. சங்கத்தின் தலைநகரம் அமெரிக்காவில் இருக்க வேண்டுமென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது.

இந்த முறையில் ஐக்கிய நாடுகளின் சங்கம் இப்போது நடைபெறுகின்றது. நாள் செல்லச் செல்ல அதன் வேலை இன்னும் பெருகும். சமுதாய, பொருளாதார நிலைகளிலும், இப்போது இது கலந்து நாடுகளின் முன்னேற்றத்திற்கு வேலை செய்கின்றது. U.N.E.S.C.O., F.A.O என்று சொல்லப்படுகின்ற ஐக்கிய நாடுகளின் சங்கப்பகுதிகள் இவ்வேலையைச் செய்கின்றன. உலகின் அமைதியின்மைக்கு முதற்காரணம் சமுதாய, பொருளாதார நெருக்கடியே என்பதை இச்சங்கத்தை ஏற்படுத்தியவர்கள் நன்ருகக் கண்டுணர்ந்தார்கள். அதனுலேயே அவர்கள் இவைபோன்ற சிறு சங்கங்களைப் பெருஞ்சங்கத்தின் பகுதிகளாக ஏற்படுத்தினர்.

நுண் சொல் அகராதி

(GLOSSARY OF TECHNICAL TERMS USED)

Atom - அணு
Aeroplane - வானக்கப்பல்
Association for worship - ஆராதனைச் சபை
Bicycle - துவிச்சக்கர வண்டி
Biologists - உயிரியல் அறிஞர்
Big Four - பெரு நான்கு
Cabinet - அரசியல் குழு
Central Executive - தலைமை செயற்குழுவின் செயற்குழு
Church - திருச்சபை
Communism - பொதுவுடமைக் கொள்கை
Consultative Association - சர்வதேச சிக்கல்களை விவாதிக்கும் சங்கம்
Court of Arbitration - சர்வதேச நீதிமன்றம்
Constitutional Kingship - சட்டப்படி இயங்குமரசு
Concordat - திருச்சபை ஒப்பந்தம்
Confederation - கூட்டுறவு நாடு, கூட்டிணைப்பு
Corridor - வழிப்பிரதேம்
Dawes Plan - டாஸ் திட்டம்
Democracy - மக்கள் அரசு
Democrats - ஜனநாயக வாதிகள்
Dictatorship - தனி மனிதனுட்சி
Disarmament - படைக்குறைப்பு
Economic Barriers - பொருளாதாரத்தை பாதிக்கக்கூடிய எல்லைக்கோடுகள்
Entente Cordial - நேச ஒன்றிப்பு
Evolution - படிமுறை வளர்ச்சி
Fascism - பாஸிஸம்
Federal Council - கூட்டிணைப்புச் சபை
Flying bombs - பறக்கும் குண்டுகள்
Free Trade - தடங்கலில்லா வணிகக் கொள்கை
General Assembly - பொதுச் சபை
General Security Council - பாதுகாப்புக் கவுன்சில்
Grand Duke - பெரும் பிரபு
Holy Alliance - தூய இணைப்பு
International Trade - நாடுகளுள் வாணிகம்
Internationalism - பன்னுட்டுறவுணர்ச்சி
League of Nations - சர்வதேச சங்கம்
Legitimists - நியாய வாதிகள்
Manufacturers - பொருள் உண்டாக்குவோர்
Ministers without portfolio - குறிப்பான பொறுப்பில்லாத அமைச்சர்கள்
Monarchists - தனி அரசாதரவாளர்
Munroe Doctrine - மன்ரோக் கொள்கை
Nationalism - தேசியம்
National workshops - தேசிய வேலை தருமிடங்கள்
National Constituent Assembly - அரசியல் அமைப்புச் சபை

Natural selection - இயற்கைத் தேர்தல்
Nihilism - சூனியவாதம்
Nazism - நாஸிஸம்
Ordinances of St. Claud - கிளவ்டுச் சட்டங்கள்
President - தலைவர்
Presidium - பிரசீடியம்
Russian Socialist Federal Soviet Republic - ருஷிய கூடி வாழ்வுடமைக் கூட்டுக் குடியரசு
Rule of the Proletariat - மக்களாட்சி
Senate - மேல்சபை
Solemn League and Covenant - நாடுகளின் சங்கமும் ஒப்பந்தப் பத்திரமும்
Socialism - சமத்துவ உணர்ச்சி; கூடிவாழ்வுடைமைக் கொள்கை
Socialists - சமத்துவக் கொள்கையாளர்
Social Democratic Party - சமுதாய ஜனநாயகக் கட்சி
Sovereignty - ஆட்சி முதன்மை
Soviet Peoples Commissars - மக்களவைக் குழு
Submarine - நீர்மூழ்கிக் கப்பல்
Supreme Court - உயர்நீதி மன்றம்
Surgery - கருவி முறை
Telephone - தொலை பேசும் கருவி
Territorial Sovereignty - நில உரிமையாட்சி
Trade Unions - தொழிற் சங்கங்கள்
Triple alliance - முத்திறத்தார் ஒன்றிப்பு
Third French Republic - மூன்ரும் பிரஞ்சுக் குடியரசு
Trench warefare - குழிச் சண்டை முறை
U. N. O. - ஐக்கிய நாடுகளின் சபை

நுண் சொல் அகராதி

(GLOSSARY OF TECHNICAL TERMS USED)

அணு - Atom
அரசியல் குழு - Cabinet
அரசியல் அமைப்புச் சபை - National Constituent Assembly
ஆட்சி முதன்மை - Sovereignty
ஆராதனைச் சங்கம் - Association for worship
இயற்கைத் தேர்தல் - Natural Selection
உயிரியல் அறிஞர் - Biologists
உயர் நீதிமன்றம் - Supreme Court
உலக நாடுகளின் சங்கம் - League of Nations
ஐக்கிய நாடுகளின் சபை - U. N. O.
கருவி முறை - Surgery
கிளவ்டுச் சட்டங்கள் - Ordiances of St. Claud
குழிச் சண்டை முறை - Trench warfare
குறிப்பான பொறுப்பில்லாத அமைச்சர்கள் - Ministers without portfolio
கூடிவாழ்வுடமைக் கொள்கை - Socialism
கூட்டிணைப்புச் சபை - Federal Council
கூட்டுறவு நாடு; கூட்டிணைப்பு - Confederation
சட்டப்படி இயங்குமரசு - Constitutional Kingship
சமத்துவ உணர்ச்சி - Socialism
சர்வதேச சங்கம் - League of Nations
சர்வதேச நீதிமன்றம் - Court of Arbitration
சர்வதேசச் சிக்கல்களை விவாதிக்கும் சங்கம் - Consultative Association
சமத்துவக் கொள்கையாளர் - Socialists
சமுதாய ஜனநாயக கட்சி - Social Democratic Party
சமுதாய புரட்சிக் கட்சி - Social Revolutionary Party
சூனியவாதம் - Nihilism
டாஸ் திட்டம் - Dawes Plan
தலைமை செயற்குழுவின் செயற்குழு - Central Executive
தனி அரசாதரவாளர் - Monarchists
தனி மனிதராட்சி - Dictatorship
தடங்கலில்லா வணிகக் கொள்கை - Free Trade
தலைவர் - President
திருச்சபை - Church
திருச்சபை ஒப்பந்தம்-Concordat
துவிச்சக்கரவண்டி - Bicycle
தூய இணைப்பு - Holy Alliance
தேசியம் - Nationalism
தேசிய வேலை தருமிடங்கள் - National Workshops
தொலை பேசும் கருவி - Telephone
தொழிற் சங்கங்கள் - Trade Unions

நாஸிஸம் - Nazism
நாடுகளின் சங்கமும் ஒப்பந்தப் பத்திரமும் - Solemn League and Covenant
நாடுகளுள் வாணிகம் - International Trade
நியாய வாதிகள் - Legitimists
நில உரிமையாட்சி - Territorial Sovereignty
நீர்மூழ்கிக் கப்பல் - Submarine
நேச ஒன்றிப்பு - Entente Cordial
படிமுறை வளர்ச்சி - Evolution
படைக் குறைப்பு - Disarmament
பறக்கும் குண்டுகள் - Flying Bombs
பன்னாட்டுறவுணர்ச்சி - Internationalism
பாஸிஸம் - Fascism
பாதுகாப்புக் கவுன்சில் - Security Council
பிரசீடியம் - Presidium
பெரும் பிரபு - Grand Duke
பெரு நான்கு - Big Four
பொதுவுடமைக் கொள்கை - Communism
பொதுச் சபை - General Assembly
பொருள் உண்டாக்குவோர் - Manufacturers
பொருளாதாரத்தைப் பாதிக்கக் கூடிய எல்லைக்கோடுகள் - Economic Barriers
மக்கள் அரசு - Democracy
மன்ரோக் கொள்கை - Monroe Doctrine
மக்களாட்சி - Rule of the Proletarial
மக்களவைக் குழு - Soviet Peoples Commissars
முத்திறத்தார் ஒன்றிப்பு - Triple alliance
மூன்றும் பிரஞ்சுக் குடியரசு - Third French Republic
மேல் சபை - Senate
வழிப்பிரதேசம் - Corridor
வானக் கப்பல் - Aeroplane

பல்கலைக் கழக வினாக்கள்

1. இடைக்காலம் எப்பொழுது முடிந்தது என்று கருதுகிறீர்? ஏன்? (1959)

2. மறுமலர்ச்சி இயக்கம் சமய சீர்திருத்த இயக்கம் தோன்றி வெற்றி பெறுவதற்கு ஏற்ற சூழ்நிலையை உண்டாக்கியது—விளக்குக. (1960)

3. ஐரோப்பிய மறுமலர்ச்சியின் காரணங்களையும் விளைவுகளையும் எழுதுக. (1957)

4. கடல் கடந்து கண்டறிந்தவைகளால் ஐரோப்பிய சமூக, அரசியல், பொருளாதார வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட விளைவுகள் யாவை? உதாரணம் கூறுக. (1955)

5. ஐரோப்பிய சமயசீர்திருத்த இயக்கத்தின் காரணங்களை விளக்குக. (1958)

6. சமய சீர்திருத்தம் என்றால் என்ன? அதன் தலையாய இயல்புகள் யாவை? அதனால் ஐரோப்பிய அரசியலில் என்னென்ன விளைவுகள் ஏற்பட்டன? (1955)

7. மன்னர் ஐந்தாம் சார்லஸின் வாழ்க்கையைச் சுருக்கி வரைக. புராட்டெஸ்டென்டுகளின்பால் அவர் கொண்டிருந்த கொள்கையை விளக்கு. (1960)

8. 'நாட்டாசை இல்லை; ஆனால் சமாதானப் பேராசை உண்டு' இதை ஐந்தாம் சார்லஸையொட்டி விளக்குக. (1957)

9. டச்சுக்குடியரசு தோன்றுவதற்கு ஆதரவாக இருந்த சூழ்நிலைகள் யாவை? (1958)

10. டச்சு விடுதலைப் போரை விவரிக்க. (1960)

11. ரிச்சலியுவின் அந்நிய விவகாரக் கொள்கை முழுவதையும் முப்பதாண்டுப் போர் ஆட்கொண்டுவிட்டது. இதனால் அவர் பிரான்ஸை ஆக்கினார், ஜெர்மனியை அழித்தார். விளக்குக. (1957)

12. வெஸ்டுபேலிய சமாதான உடன்படிக்கையின் சரத்துக்களைக் கூறுக. ஐரோப்பிய வரலாற்றில் இதனுடைய சிறப்பு யாது? (1959)

13. பதினான்காம் லூயியின் வெளி விவகாரக் கொள்கையை விளக்குக. (1955, 58, 60)

14. பிரெஞ்சுப் புரட்சி புகுத்திய சமூக, அரசியல் மாறுதல்களை விளக்குக. (1959)

15. பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் காரணங்களைச் சுருக்கமாகக் கூறுக; அதில் மிரபோவும் டான்டனும் ஆற்றியவை யாவை? (1960)

16. நெப்போலியன் பிரான்ஸிலும் ஐரோப்பாவிலும் செய்த ஆக்க வேலைகள் யாவை? (1958)

17. 1815-இல் வியன்னுக் காங்கிரசு செய்த எல்லை மாறுதல்களின் நோக்கங்களை விளக்குக.

18. மூன்ரும் நெப்போலியனின் வாழ்க்கையையும் சாதனைகளையும் பற்றி வரைக. அவருடைய தோல்விக்குக் காரணம் யாது? (1959)

19. அறிவுகெழுமிய எதேச்சையாட்சியின் தலையாய இயல்புகளை விளக்குக. ஆஸ்திரிய இரண்டாம் ஜோசப்பின் ஆட்சியைக் கொண்டு எடுத்துக்காட்டு கூறுக. (1955, 1960)

20. இரண்டாம் சார் அலெக்சாந்தரின் உள்நாட்டுக் கொள்கையை விளக்குக. (1960)

21. ரஷ்யாவில் மகா பீட்டரின் ஆட்சியால் ஏற்பட்ட முன்னேற்றங்கள் யாவை? (1957)

22. பீட்டர் ரஷ்யாவை வல்லரசாக ஆக்கினுர். இரண்டாம் காதரைன் தம்மை வல்லரசியாக ஆக்கினுர். விளக்குக. (1959)

23. போலந்து தனி அரசாக இல்லாமல் போனதற்குக் காரணம் கூறுக. (1959)

24. பிரஷ்யாவின் எழுச்சிக்குக் காரணம் கூறுக. (1955)

25. பிரான்ஸையொட்டி பிஸ்மார்க்கின் வெளி விவகாரக் கொள்கையின் முக்கிய இயல்புகளைச் சுருக்கி வரைக. (1960)

26. 1820 முதல் 1860 வரையில் கிழக்குப் பிரச்சினையைச் (Eastern Question) சுருக்கி வரைக. (1958)

27. 1830-க்கும் 1848-க்கும் இடையிலுள்ள காலத்தை புரட்சிக்காலம் என்று ஏன் கூறுகின்றனர்? (1957)

28. பர்லின் உடன்படிக்கை முதல் லண்டன் உடன்படிக்கை வரையில் துருக்கியின் வீழ்ச்சியை விவரிக்க. (1957)

29. இளந் துருக்கி இயக்கத்தை விவரிக்க. இது பால்க்கன் வரலாற்றை எவ்வாறு பாதித்தது? (1959)

30. இத்தாலி ஒன்றுபட உதவிய சூழ்நிலைகளைக் கூறுக. (1958)

31. 1900-க்கும் 1914-க்குமிடையில் இங்கிலாந்து, ஜெர்மனி, பிரான்ஸ்—இவைகளுக்கிடையே யிருந்த உறவை ஆராய்க.

32. முதல் உலகப் போரின் காரணங்களைக் கூறுக. (1955)

33. முதல் உலகப் போர் சமாதான உடன்படிக்கையை விவரிக்க. அதன் சிறப்புக்களையும் குறைகளையும் சுட்டிக்காட்டுக. (1957, 60)

34. வெர்செய் உடன்படிக்கையில் வில்சனின் பதினுன்கு கருத்துக்கள் எவ்வளவுக்கு இடம்பெற்றுள்ளன? (1960)

துணை நூல்கள்

பொது

1. Grani and Temperley: *Europe in the 19th and 20th centuries Sixth Edn.* (1952)
2. Hayes: *Political and Social History of Europe.* (1936)
3. Ketelbey: *History of Modern Times.* (1958)
4. Seignobos: *The Rise of European Civilisation.* (1944)

சிறப்பு

1. E. Emerton: *The Beginnings of Modern Europe* (1917)
2. D. B. W. Lewis: *King Spider, Louis XI.* (1929)
3. F. Schevill: *The Balkan Peninsula from the earliest times to the present day.* (1922)
4. G. E. Gillespie: *A History of Geographical Discovery*, 1400—1800. (1933)
5. A. P. Newton: *The Great Age of Discovery.* (1932)
6. C. V. Wedgwood: *The Thirty years war.* (1939)
7. D. Ogg: *Europe in the Seventeenth Century.* (1925)
8. A. G. Grant: *French Monorchy* 1483—1789. (1920)
9. H. W. Van Loon: *Fall of the Dutch Republic.* (1924)
10. L. B. Packard: *Age of Louis XIV.* (1929)
11. C. T. Atkinson: *History of Germany* 1715—1815 (1908)
12. G. Brunoe: *The Enlightened Despots* 1763—1789 (1941)
13. L. Gershoy: *French Revolution.* (1935)
14. G. H. Rose: *Life of Napoleon.* (1934)
15. Sir Charles Webster: *Congress of Vienna* 1814—1815 (1920)
16. B. King: *History of Italian unity.* (1899)
17. J. W. Headlam: *Bismark and the Foundation of the German Empire.* (1899)
18. C. J. H. Hayes: *Contemporary Europe since* 1870 (1953)
19. M. T. Florinsky: *World Revolution and the U. S. S. R.* (1933)
20. C. J. Haines and R. J. S. Hoffman: *Origins and Background of the Second world war.* (1947)

ஐரோப்பிய மன்னர்களின் வம்சாவளி

தூய ரோமச் சக்கரவர்த்திகள்

மாக்சிமில்லியன் I	1493–1519
சார்லஸ் V	1519–1556
வெர்டினென்ட் I	1556–1564
மாக்சிமில்லியன் II	1564–1576
ருடோல்வ் II	1576–1612
மத்தையாஸ்	1612–1619
வெர்டினென்ட் II	1619–1637
வெர்டினென்ட் III	1637–1657
லெயோபால்ட் I	1658–1705
ஜோசப் I	1705–1711
சார்லஸ் VI	1711–1745
பிரான்சீஸ் I	1745–1765
ஜோசப் II	1765–1790
லெயோபால்ட் II	1790–1792
பிரான்சீஸ் II	1792–1806

ஓட்டமான் துருக்கி மன்னர்கள்

மகம்மது II	1451–1481
பயசித் I	1481–1512
செலீம் I	1512–1520
சூலைமான் II	1520–1566
செலீம் II	1566–1574
மூராட் III	1574–1595
மகம்மது III	1595–1603
மூராட் IV	1623–1640
இப்ராஹிம்	1640–1648
மகம்மது IV	1648–1687
முஸ்டபா II	1695–1703
அகம்மது III	1703–1730
மாமூட் I	1730–1754
ஓட்மான் III	1754–1757
முஸ்டபா III	1757–1773
அப்துல் அமீது I	1773–1789
செலீம் III	1789–1807
மாமூட் II	1808–1839
அப்துல் மெட்ஷித்	1839–1861
அப்துல் அசீஸ்	1861–1876
அப்துல் அமீது II	1876–1909
மகம்மது V	1909–1918
மகம்மது VI	1918–1922

ருஷிய மன்னர்கள்

ஐவன் III (மாபெரும் ஐவன்)	1462–1505
பேசில் IV	1505–1533
ஐவன் IV (பயங்கர ஐவன்)	1533–1584
தியடோர் I	1584–1598
போரிஸ் கொடுநாவ்	1598–1605
மைக்கிள் ரோமநாவ்	1613–1645
அலெக்சியுஸ்	1645–1676
தியடோர் II	1676–1682
ஐவன் V	1682–1689
பீட்டர் I (மாபெரும் பீட்டர்)	1682–1725
கேத்தரின் I	1725–1727
பீட்டர் II	1727–1730
அன்னு	1730–1740
ஐவன் VI	1740–1741
எலிசெபத்	1741–1762
பீட்டர் III	1762–
கேத்தரின் II (மாபெரும் கேத்தரின்)	1762–1796
பால்	1796–1801
அலெக்சாந்தர் I	1801–1825
நிக்கோலாஸ் I	1825–1855
அலெக்சாந்தர் II	1855–1881
அலெக்சாந்தர் III	1881–1894
நிக்கோலாஸ் II	1894–1917

பிரஞ்சு மன்னர்கள்

லூயி XII	1498–1515
பிரான்சீஸ் I	1515–1547
ஹென்றி II	1547–1559
பிரான்சீஸ் II	1559–1560
சார்லஸ் IX	1560–1574
ஹென்றி III	1574–1589
ஹென்றி IV	1589–1610
லூயி XIII	1610–1643
லூயி XIV	1643–1715
லூயி XV	1715–1774
லூயி XVI	1774–1792

பிரஞ்சுப் புரட்சி

நெப்போலியன் I	1804–1814

லூயி XVIII	1814–1824
சார்லஸ் X	1824–1830
லூயி பிலிப்பே	1830–1848
நெப்போலியன் III	1852–1870

ஸ்பேய்ன் மன்னர்கள்

வெர்டினன்ட் V	1506–1516
சார்லஸ் I	1516–1556
பிலிப் II	1556–1598
பிலிப் III	1598–1621
பிலிப் IV	1621–1665
சார்லஸ் II	1665–1700
பிலிப் V	1700–1746
வெர்டினன்ட் VI	1746–1759
சார்லஸ் III	1759–1788
சார்லஸ் IV	1788–1808
ஜோசப்	1808–1813
வெர்டினன்ட் VII	1813–1833
இசபெல்லா II	1833–1868
அமெடேயோ	1870–1873
குடியரசு	1873–1874
அல்போன்சோ XII	1865–1885
அல்போன்சோ XIII	1886–1931

போர்த்துக்கல் மன்னர்கள்

ஜான் III	1521–1557
செபாஸ்டியன்	1557–1578
ஹென்றி	1578–1580
ஸ்பேய்னோடு கூடிய காலம்	1580–1640
ஜான் IV	1640–1656
அல்போன்சோ VI	1656–1667
பீட்டர் II	1667–1706
ஜான் V	1706–1750
ஜோசப்	1750–1777
பீட்டர் III	1777–1786
மரியா I	1786–1816
ஜான் VI	1816–1826
பீட்டர் IV	1826
மரியா II	1826–1853
பீட்டர் V	1853–1861
லூயி I	1861–1889
சார்லஸ் I	1889–1908
மேனுவல் II	1908–1910

ஸ்கேன்டிநேவியா மன்னர்கள்

ஹான்ஸ்	1483–1513
கிரிஸ்டியன் II	1513–1523
பிரடிரிக் I	1523–1533
கிரிஸ்டியன் III	1533–1559
பிரடிரிக் II	1559–1588
கிரிஸ்டியன் IV	1588–1648
பிரடிரிக் III	1648–1670
கிரிஸ்டியன் V	1670–1699
பிரடிரிக் IV	1699–1730
கிரிஸ்டியன் VI	1730–1746
பிரடிரிக் V	1746–1766
கிரிஸ்டியன் VII	1766–1808
பிரடிரிக் VI	1808–1839

டென்மார்க் மன்னர்கள்

கிரிஸ்டியன் VIII	1839–1848
பிரடிரிக் VII	1848–1863
கிரிஸ்டியன் IX	1863–1906
பிரிடிரிக் VIII	1906–1912
கிரிஸ்டியன் X	1912–1947

சுவிடன் மன்னர்கள்

குஸ்டாபஸ் I வாசா	1523–1560
எரிக் XIV	1560–1568
ஜான் III	1568–1591
குஸ்டாபஸ் II அடால்பஸ்	1611–1632
கிரிஸ்டினு	1632-1654
சார்லஸ் X	1654–1660
சார்லஸ் XI	1660–1697
சார்லஸ் XII	1697–1718
பிரடிரிக் I	1720–1751
அடால்பஸ்	1751–1771
குஸ்டாபஸ் III	1771–1792
குஸ்டாபஸ் IV	1792–1809
சார்லஸ் XIII	1809–1818
சார்லஸ் XIV	1818–1844
ஆஸ்கர் I	1844–1859
சார்லஸ் XV	1859–1872
ஆஸ்கர் II	1872–1907
குஸ்டாபஸ் V	1907–1950

போலந்து மன்னர்கள்

ஹென்றிவாலுஆ	1573–1574
ஸ்டீபன் பததோரி	1575–1586
சிஜிஸ்மன்ட் III	1587–1632
லடிஸ்லாஸ் IV	1632–1648
ஜான் II காசிமிர்	1648–1668
ஜான் III சோபியஸ்கி	1674–1696
அகுஸ்டஸ் II (சேக்சனி)	1697–1733

அகுஸ்டஸ் III	1733–1763
ஸ்டனிஸ்லாஸ் II	1763–1795

பிரஷ்ய மன்னர்கள்

பிரடிரிக் I	1701–1713
பிரடிரிக் வில்லியம் I	1713–1740
பிரடிரிக் II (மாபெரும் பிரடிரிக்)	1740–1786
பிரடிரிக் வில்லியம் II	1786–1797
பிரடிரிக் வில்லியம் III	1797–1840
பிரடிரிக் வில்லியம் IV	1840–1861
வில்லியம் I	1861–1888
பிரடிரிக் III	1888
வில்லியம் II	1888–1918

சேவாய்-இத்தாலிய மன்னர்கள்

விக்டர் அமடேயுஸ் II	1675–1730
சார்லஸ் எம்மானுவேல் III	1730–1733
விக்டர் அமடேயுஸ் III	1773–1796
சார்லஸ் எம்மானுவேல் IV	1796–1802
விக்டர் எம்மானுவேல் I	1802–1821
சார்லஸ் பெலிக்ஸ்	1821–1831
சார்லஸ் ஆல்பெர்ட்	1831–1849
விக்டர் எம்மானுவேல் II	1849–1878
ஹம்பர்ட் I	1878–1900
விக்டர் எம்மானுவேல் III	1900–1945
ஹம்பர்ட் II	1945–1946

ஆஸ்திரிய மன்னர்கள்

பிரான்சீஸ் I	1804–1835
பெர்டினண்ட் I	1835–1848
பிரான்சீஸ் ஜோசப்	1848–1516
சார்லஸ் I	1916–1918

பொருட் குறிப்பகராதி